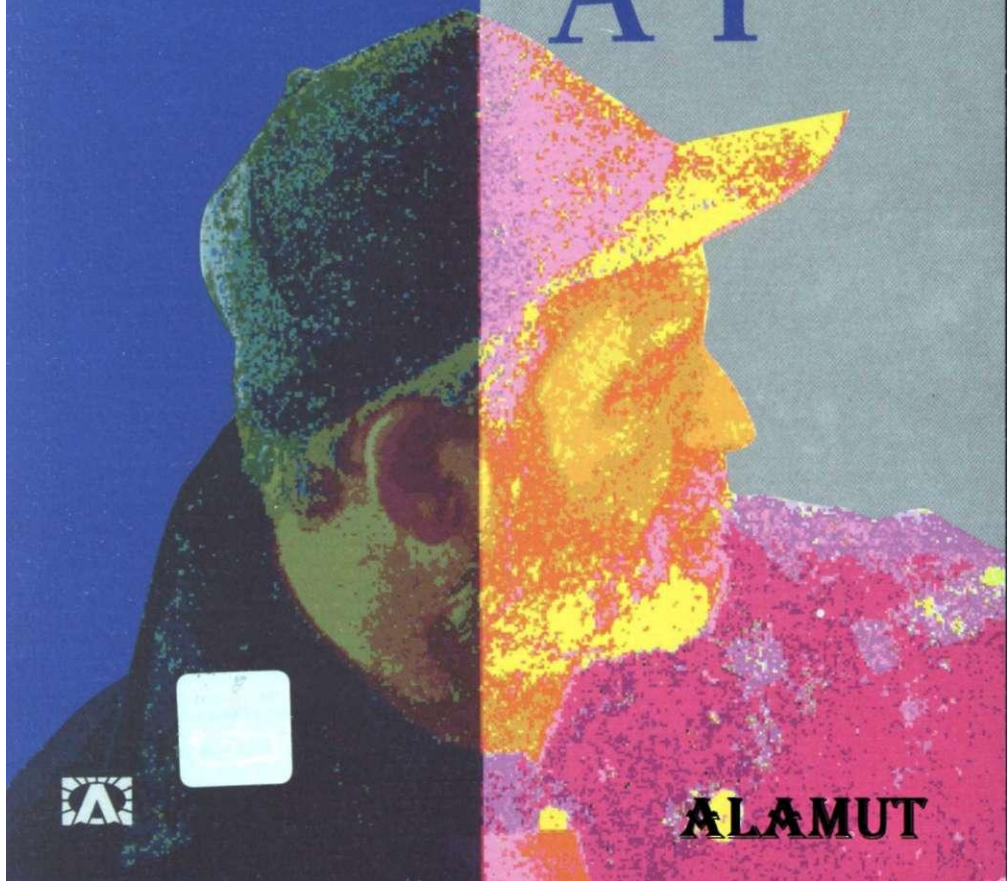

a r a s o k a k

SAVAŞ AY

ALAMUT

ISBN 975-405-579-3
95-34-y-0131-380

Yayına Hazırlayan HÜLYA ŞAT
ALTUĞ İÇİLENSU
Yayın Hakları © SAVAŞ AY
ALTINKİTAPLARYAYINEVİ
Kapak Düzeni GAMZE BALTAŞ
Baskı ALTIN KİTAPLAR BASİMEVİ
1. BASIM/KASIM 1995

Bu kitabın her türlü yayın hakları
Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu gereğince
Altın Kitaplar Yayınevi'ne aittir.

Celâl Ferdi Gökçay Sk. Nebioğlu İşhanı
Cağaloğlu - İstanbul
Tel: 522 40 45-526 8012
511 51 00-511 32 26
Faks: 526 80 11

SAVAŞ AY

ARA
SOKAK

ALTIN KİTAPLAR

*Güzel şarkı söyleyen kadına.
Güzel Anam Şükran AY'a*

ONSOZ

Ara Sokaklar «arada kaldı», kim vurduya gitti. Şimdi
ki bulasın «ara sokakları»!..

SAVAŞ AY

Alamut - Çizgiliforum.com

Editörden

Değerlerin altüst olduğu karmakarışık basın dünyamızda temiz kalmayı başarabilmiş, tartışmaların dışında durmuş bir isim Savaş Ay.

Yazılı basından TV'ye kayarken başarısını artırarak sürdüren Ay, ustalık dönemini ekranlara yansıtıyor.

Başarılı olduğu dallara yazarlığı da ekleyen Savaş, ilk kitabında eriştiği noktayı bu kez iki yeni çıkışıyla da perçinliyor.

Okurlara satırlar arasında keyifli bir yolculuk diliyor, daha nice Savaş Ay'lı kitaplara diyoruz.

HÜSNÜ TEREK

«Sayın bay, izninizle!..»

Müjdat Gezen'e sormuştum yıllar önce:

- Abi... Şakayı, espriyi nasıl tanımlarsın?..

Yılların deneyimli ustası çok net ve kısa sayılacak bir tanım yapmıştı; «Espri: İki kıvrak zekânın boşlukta çarpışmasıdır!..»

Bir başka güldürü ustası merhum Altan Erbulak ise aynı sorumu yanıtlarken; «Eskiler hoş, ince, güzel ve eğlendirici sözlere 'latif dermiş, 'latife' dermiş... Can acıtan şakaya saygım yoktur benim. Şakanın, esprinin bağrında ince kıyım bir zekâ tortusu, sevecen ya da düşündürücü bir duygu adresi, horlamayan, taciz etmeyen, incitmeyen bir doku olmalı mutlaka. Bu nedenle her şaka latif değildir...» yanıtını vermişti.

Yaşamın hoyratlık parkeleriyle bezeli yollarını adımlarken ne kadar da gereklidir «latifler».

Yüreğin, beynimiz ve dilimize kurduğu kolektif şirket ürünü bir şaka hem bize, hem ulaştığı yerdekilere gülücük molası aldırılmaz mı çoğu kez?..

Değersiz hurdalar!..

Ne var ki, ustaların da belirttiği gibi komiklik adına söylenmiş her söz şaka olamıyor.

Göndericinin düşsel bir taşıt aracına yüklediğini varsaydığımız sitem, uyarı, çelişki, yönlendirici vs. kargoları, verilen adrese ulaşmak şöyle dursun freni boşalmış bir kamyonun duvara çarpıp tuz buz olmuş, değeri, özelliği kalmamış hurdalarına dönüyor.

Galiba söylenecek bin türlü «içi dolu» sözü olduğu halde, bunu en kestirme, en zeki, en çarpıcı biçimde söyleyebilen; yani «şaka»sını yapabilen kişi olabilmekte marifet... Yok, mevcut durum gereği söylemek istediğinizi ifadeden acizseniz, bilgi birikiminiz, yetenekleriniz, zekâ ve dil hâkimiyetiniz sığ seviyeleri aşmıyorsa, kızgınlığınızı, rahatsızlığınızı belirtmek için güya «mizah»a (!) başvuruyorsanız, Marmara çırası gibi yanarsınız elbette...

Yeniyetme «tosunlar»!..

«Aykırı bulduğunuz bir düşüncüyü oracıkta yok etmek için sıvama kültürünüzün» imbiğinden süzölmüş ve ilkökul müsamere tekstlerinin diyaloglarına rahmet okutacak «komiklik yazılan» yazar, bu türden sohbetlerde bulunursunuz...

Keramet- i kendinden menkul «hoca»lann şifalı nefesleri, koruyucu sundurmalarınızdan dolayı sizin canibinize pek ulaşmasa da, ensenizde hissettiğiniz «yeniyetme!» soluklar

canınızı fazlasıyla sıkar... Ve «tosun» adıyla kodlanmış, göz-lüklü, ama «gözü-görüşü sağlam» delikanlılara, «Pek tabii ki hepiniz, yakında çok gülemez» olursunuz!.. Malum ya onların yaptıkları «gülünesi şakalar» değil, oldukça sarsıcı, ağlatıcı hınzırlıklardır!..

Ölüler gitar çalamaz

17 yaşındaki Onur Doğan av tüfeğini boğazına dayadı ve tetiği çekti. Dom dom kurşunlan başını paramparça etti. Gencecik bedeni Ortaköy'deki evlerinin banyosuna kanlar içinde serildi... Artık yaşamıyor. Sağlıklı bir delikanlının yaşamına kendi elleriyle son vermesinin sebebini gazeteler yazdı, okumuşsunuzdur: «Evde gitar çaldığı için rahatsız olan babasının onu dövmesi». Onuru sadece nüfus kâğıdında taşımadığını kanıtlamak isteyen Onur Doğan baba dayagını onuruna yedirememiş, ölümü seçmişti. Artık gitar çalamaya*. k. Kimseyi rahatsız da edemeyecek. Çünkü ölüler gitar çalamaz. Evde ruhsatlı bir av tüfeğinin bulunması ne kadar da doğal geliyor hepimize. Bu tabanca da olabilir, başka ölüm aı açları da. Evde küfür, taciz, dayak, şiddet, sevgisizlik, saygısızlık, vefasızlık, yalan, yutturmaca, yoksulluk, yoksunluk, kavga, kıyamet her şey olabilir. Bunların hepsi doğal. Hepsi «ev hali». Kimsenin hanesine tecavüz edemez, aile hayatlarına karışamazsınız. Malum ya işte «ev hali» bu. Her şey olabilir, kimseninki kimseyi ilgilendirmez!..

Burası aile evi, şerefimiz var!..

Ama evde gitar çalamazsın. Evde köpek besleyemezsin. Dostlarını, flörtünü, sevgilini ya da her neyinse, evine alamazsın gönlünce. Toplumsal gözaltının bila ücret çalışan gönüllü hafiyeleri, ev hali filan takmadan bağırır, çağırır, hakaret eder, taciz eder, ihbar eder... Şarkılarını biraz yüksek sesle söylesen, bir köpeğin havlamaları komşundan biraz duyulsa, yanında karşı cinsten bir arkadaşınla evine gelirken komşunla merdivenlerde karşılaşırsan, replikler hazır ve nazırdır çoktan: «Kardeşim burası konser salonu değil!.. Git gitarını, kemanını, piyanonu orada çal!», «Burayı hayvan çiftliğine çevirdiniz be!.. Her taraf köpek boku kokuyo. Sabahtan akşama kadar hav hav hav. Zaten milletin ödü kopuya köpeğinden!..» Ya da, «Buraya bak! Bu ev bilmem ne evi değil, aile evi. Hepimizin namusu, şerefi var. Git ne halt edeceksen başka yerde et!..»

Ellerim kırılıydı

Sabahtan akşama dek ekonomik dengesizlikten, politikacılardan, yaşamdan şikâyet eden. Arkadaşlarıyla biraraya gelince belden aşağı muhabbetlerin süfliliğine sarmallanan, dedikodu yapmayı spor haline getiren. Bağırın, çağırın, kızan, köpüren insanlar, ev halleri sözkonusu olunca, bu türden nafiye çabalara girerler. Bir evladın gitar çalmasına karşı çıkmak yerine, onunla diz dize oturup ayarsız sesleriyle de olsa bir şarkıyı, bir türküyü paylaşmanın tadını hiçbir zaman

bilemez, anlayamazlar... Ve sadece Onur'un ölümünde olduğu gibi onun cansız bedenine sarılarak değil, bazen elden uçurmuş, ıskalanmış duyguların da yokluğuna sarılarak, sarsılarak ağlarlar, haykırırlar: «İstemedim yaptım, ellerim kırılıydı!..»

İhtiyar Halit Kıvanç!

Gözleri çok çocuk bi adam. «İkiyüzlülük yapmadan, 200 program yaptın,» demiştin, sevinmişti. İki lafın birinde «ihtiyarlığıyla», kendiyle dalga geçiyö. Oysa biz onu hiç ihtiyar görmedik ki. Yelken yürek bir adam. Ha pasa koşturuyo. O kadar işe nasıl yetişiyö? O kadar lafı, hem de laf gibi lafı nasi buluyo, nasi sölüyo?.. Yine bizi ağlattı geçen gece. Sabancı'lar folklorcuları yarıştırdı. Kazananlara para- mara, ödöl- modöl verdi (Bunu n'olur yapmayın. Halk oyunlarını yarıştırmayın. Şölen şenlik deyin, festival deyin. Ama yarışma demeyin, sonra çocuklar çok üzölüyö). Geceyi o sundu. Sonuna doğru müthiş bi tablo vardı. AKM sahnesinde renk renk genç oturuyodu. Her biri yöresel giysiler içindeydi. Bakışları kıpır, yüzleri müjde müjde, sevgileri ganiydi. Halit Abi geldi, önlerinde durdu. Ve: «Bu tablonun adı Eyy Türk Gençliği. Bu tabloyu o yaptı!..» dedi. Sahne ışığı gitti, fonda Mustafa Kemal resmi çıktı. Alkış zelzelesi oldu aniden. Anneler ağlıyor, babalar, gençler ağlıyor, Halit Abi ağlıyordu.

Herkes amma da çok ağlıyordu. O tabloya kimin yüreği gülüyorsa onlar ağlıyordu. Helal olsun herkeseydi. O abi, o Halit Abi, o sıra üşüşmüş foto muhabirlerine, Çin Şeddi kameramanlara yalvar yakar, «Hele geri durun gurbanlar,» diyordu. Dinlemeyenlere «son kozunu oynuyor»: «Şu ihtiyar ustanızın hatırı için iki yana dizilin, salondakiler de görebilsin,» diyordu. Tabii çocuklar çekilmiyordu asla. Saygısızlıktan değil, ortada «ihtiyar» kimseyi göremediklerinden...

Kim özürlü acaba?..

«Bu ülkede 6 milyon özürlü var. Korkunç bir rakamdır bu. Korkunçluğu, sayıları bu denli kalabalık olan bu özür-lülerin fiilen mevcut olmaları, ama yaşamıyor görünmelerin-dedir, yok sayılmalarındadır.»

Özürli sanatçı A Mehmet Ot «Özür Dilerim» adlı kitabının önsözünde işte böyle yazıyor.

Sonra ekliyor: «Sokaktaki her on kişiden birinin özürlü olması gerekirken onlara pek rastlayamıyoruz. Peki, ama nerede bu özürlü milleti?.. Onlar evlerinin içindeler. Hatta hahıların, kültablalarının altındalar. Onları böylesine görünmez kılan şey toplumun ortak hayvansal yargılarıdır. Sokağa çıkan bir özürlü ruhsal bakımdan sakatlanarak evine döner. Sinemaya, tiyatroya ya da zorunlu bir iş için dışarıya çıkmışsa, yolların, sokakların, otobüslerin kısacası her şeyin tropi-

kal Amazon ormanmdaki geçit vermez cangıllara dönüşmesi ve insanların acıyarak oluşturduğu bin çeşit önyargının, böcekler, sivrisineklerin yapışan ısırıklarına dönüşerek yaşamdan bezdirmesi karşısında, kendilerini savunmanın bir yolu olarak evlerine, masa örtülerinin altına sığınarak toplumdan kaçışlarını anlaşılabılır kılar.»

Keşke ölseymiş!..

Genç ve özürlü bir sanatçıyı bu denli kötümser kılan bu olayları dikkate almamak mümkün mü? Daha nice özürlü kendilerini evlere hapsedişin nedenlerini örneklerken, minibüste ya da otobüste veya sokakta, arkadaşınızın kucağında gezerken birisinin saklamaya hiç de çaba göstermeden yanındakine sizi göstererek yüksek sesle, «Keşke ölseymiş, daha iyi olurmuş» dediğini duyuyoruz.

Ya da yanında bir müridiyle şehirlerarası bir otobüste yürümekte olan sakallı sarıklı, kefen gibi beyaz ve uzun dini giysisiyle kendini pir olmaya adanmış bir zat size bakıyor ve yanındaki müridine dönüp: «Allahu Teala'nın takdir- i hikmetini görüyor musun evladım?..» diyerek onun yüreğine korku indirmeye çalışırken sizi ve özürlü oluşunuzu kullanıyor...

Bütün bu örneklerle hatta bunların daha da acı ve katmerli olanlarının hemen her gün yaşandığı bu ülkede özürlülerin bu kendilerine kapanışlarına hak vermemek elde mi diye düşünebiliriz belki. İşte o anda aklımıza metropol olmakla fiyakalanan kentler başta olmak üzere, hemen her sath-1

mahalde bir başka «özür» gelmeli. «Düşünce özürlü» olmak. Yaşanan mekânların özürlü insanları tüketip, kahredecek, hiçbir yaşam tırmalamasına geçit vermeyecek hallerde tutulması neyin ürünüdür ki?..

Anahtar bekçide!..

Özürlü düşüncenin sahibi beyinler bakın neler yapar onlara: Kaldırımlar yüksektir, rampaları yoktur, tekerlekli sandalyeli, koltuk değnekli kişi oralardan çıkamaz. Araçları için otopark yoktur. Göstermelik olarak yapılanlarına 'sağlam'lar park eder. Tuvaletleri yok denecek kadar azdır (Bir tane Fatih Parkında gördüm. Anahtarını bekçi alıp gitmişti). Belediye otobüslerine binemezler. Zaten sağlamların bile cambazlık yaparak binebildiği bu toplu taşıma araçlarının hiçbir biçimde özürlüyü kollayan dizaynı, sürücüsü, kuralı yoktur. Trenlere, metroya bin merdiveni çıkarak binemezler elbette. Vapurla gidecek olsalar turnikeye sığmazlar. İşçilerin yardımıyla «yük ve eşya» kapısı açılır oradan geçerler. Telefon kulübelerini kullanmaları mümkünsüzdür. Kazara düşecek, sendeleyecek olsalar yardıma koşanlar bir yandan da, «Ne işiniz var bu halinizle sokaklarda,» diyerek görüş bildirir. Bir çırpıda sayabileceklerimiz bunlar. Ve bütün bunları anımsayınca belki de biz 'sağlamların' tüm özürlülerden 'özür dilememiz' gerektiğini düşünüyorum ne dersiniz?..

Burçak'a

Henüz 16 yaşında ölen bir genç kızın ardından ne söylenebilir ki?..

Umuda yolculuğun şaşılması yoldaşına, onun o herkeslere parmak ısırtan yaşama azmine, acılara inat yüzüne tapulanmış gülümseyişine, hep bir sevda çılgılığı gibi çınlayan, hep bir sevgi denizi gibi kulaçlanan sesine, yüreğine ne söylenebilir ki?.. Bayram yapacağını yaptı işte!.. Aldı, söktü, götürdü Burçak'ımızı. Bedenini kötü bir kurt gibi kemiren saniyelerin lanetli bardağı taşı ve Burçak gitti...

Yitirilen bir can, bir gencecik güzellik, bir çift zeytin göz değil yalnızca. Yitip savrulan, sadece bir bahar dalı, gül goncası, yasemen değil. Cesaretin de matemi tutulacak eş zamanda, inancın, isyanın, umudun da 40'ı çıkacak. Giderken yanında götürdüğü yaşanmamış aşkların, edilmemiş, duyulmamış sevgi sözcüklerinin de yasmdayız hepimiz. «Burçak seni yaşatacağız,» diye el çırpın liselilerin de kafası bozuk şimdi.

En güzel şarkıların adına söylendiği konserlerde dilek tutan, «o yaşasın için» diyen sanat erbabının da canı kızgın.

Sağlığına kavuşsun diye açılan kampanyalara ara sokaklara sinmiş barlardan, 5 yıldızlı otel rooflarına kadar her yerlerden destek atan garson- şef- patron- müşteri imecesinin, de ümidi kızgın. Kiminin parasına dualarla katılan, kimileri duaları hiçe sayan ilahi adalete(!) küskün...

Ve bilinmedik bir yere saklanan bilindik bir sevgilinin «kurtulacak öpüşeceğiz, kurtulacak sevişeceğiz, kurtulacak evleneceğiz» düşleri de ölgün...

Henüz 16 yaşında ölen bir genç kızın ardından ne söyle-nebilir ki?

Gönülsüzce «güle güle» demekten gayrı elden, dilden ne gelir ki?

Güle güle Burçak. Güle güle dünyaların bebek yüzlü be-beği. Güle güle içimizin aydınlıklar feneri, güle güle dost kardeşim, can kardeşim, can kuşum. Hak etmesiz gidiyor-sun, yine de güle güle...

Sanki onun için söylenmiş sözler

- «Bakakalırım giden geminin ardından.
Atamam kendimi denize
dünya güzel...
Serde erkeklik var ağlayamam
Bakakalırım giden geminin ardından...»

»**

- Ne dönüp duruyor havada kuşlar?
Nereden çıktı bu cenaze, ölen kim?..
Bu kaçınıcı bahçe gördüm tarumar...

**»

- Nedir bu çektiğimiz?..
«ALIN YAZISI»

Kim yazmış?..

«TANRI»

Çektim tabancamı

İki el ateş ettim gökyüzüne.

Bir yıldız düştü yere kanlar içinde!..

Gazetecilik üzerine

Gazetecilik ciddi iştir. İhmale, adam sendeciliğe, boş vermişçiliğe geçit vermez. Gazetecinin şakası boldur, ama gazeteciliğin şakası yoktur. Mesleğin betonlaşmış kuralları ve kurandan karşısında kimliğiniz, statünüz ve kerametinizin fazla bir kıymeti harbiyyesi yoktur. İrikıyım ahkâmların dehşetengiz kesicisi de olsanız. Muhabbetiniz baldan da tatlı olsa. Girişi- çıkışı zor okullardan teşekkür belgesiyle mezun çıkmış, IQ derecesi tavanları zorlamış, kaleminden kan, façasından kalite damlayan taifesinden de olsanız, kurallar her bir adım önünüzde gider. Bunun böyle oluşu statükoculuk, mesleki yobazlık ya da vizyonsuzluk değildir elbet. Aksine sınanmış, denenmiş, evrensel bir meslek yumağının yüzyılı aşkın imbiğinden süzölmüş, «otokontrol» adlı mirasıdır bunun adı. Çoğu kez kitlelere taşıyacağınız her haber hem bu kitleleri, hem de tek tek fertleri «haberdar» ederken, bilgilendirip, duygulandırıp, düşündürüp ve yönlendirirken sap samana kanşmasın, kantar topuzlan kaçmasın diyedir bu otokontrol.

Amacım elbette gazetecilik dersi vermek değil. Amacım 21 yıllık meslek yaşantımda canımı hiç bu denli sıkmamış, içimi hiç bu denli acıtmamış bir olayın hangi su sızıntısı, gaz kaçağı, kısa devre kontağı sonucu ortaya çıktığını irdelemek. Bir genç kız yakalandığı hastalıktan kurtulamayıp öldü. Son iki yılında verdiği yaşam mücadelesine hasbelkader tanık olmuş, omuz vermiştim. Bu duygular içerisinde bu acılı bitimin öyküsünü yazdım geçtiğimiz gün. Mütevazı «ara sokak» sütunundaki bu yazıyı okurdan özür de dileyerek içe dönük bir «güle güle» yazısı olarak niteledim. Ancak gazetemi okuduğumda bu yazımın bilgim dışında ara sokaktan baş sayfalara taştığını gördüm. İyiniyeti kuşku götürmeyen «biri» ya da «birileri» genç sanatçı Burçak erezcioğlu'nun hazin ölümünü, elbette haber olarak da görmüştü. Ancak bağışlanması çok güç bir hata yaparak. Yitirdiğimiz Burçak'm fotoğrafı yerine adlan gibi aynı hastalığın kısıkcındaki bir diğer Burçak kızımızın fotoğrafını kullanarak yapmıştı bunu. Eklemem gereken bir şey daha var. Gururla söylüyorum ki hayatımın büyük bir bölümünü fotoğraf çekerek kazandım. Ancak kendimce özen gösterdiğim birtakım unsurlardan dolayı sütunumda hiç fotoğraf kullanmadım. Ne yazık ki yine bilgim dışında ve aynı yanlış fotoğraf benim sütunda da yer alıyordu. Bir yanda «yaşayan» bir genç kızın, ailesi, yakınları ve sevenlerinin allak bullak oluşu, bir yanda soylu bir yaşam mücadelesine yenik düşen bir genç sanatçının anısına hürmetsizlik. Bir diğer yandaysa meslektaşının haremi ismeti sayılacak sütununa, muhtemelen: «Bu bizdendir, bir şey demez,» aymazlığıyla pikelenmek. Kolların yen içinde kırılması sınırı, sanırım bu noktada aşılıyor ve özeleştirinin, yapılan

işin hakkını vermenin startı veriliyor. Ama kimbilir bütün bu düşündüklerim belki de salt benim hüsnükuruntumdur ve bir yerlerde hâlâ «bedavaya gazetecilikle», «bedavadan gazetecilik» birbirine karışıyordun..

İstanbul kanatlarımın altında

Arz odası

Asiler (Ses- Labarba): Kana kan isteriz!

- Hüsrev Paşanın katillerini isteriz.
- Katilleri isteriz.
- Kana kan isteriz.

Kösem Sultan: Muradım! Bu haydutları susturmanın başka çaresi kalmamıştır. İstedikleri 16 kelledir.

IV. Murad: Siz de mi Valide?

Topal Recep: Ali Osmanî'nin bekaası içün, Yeniçeriye teskin etmek lazımdır Sultanım.

Musa Çelebi: Recep Paşa doğru söyler Hünkârım.

IV. Murad: O nasıl söz Musa! Bu itler senin başını isterler, bilmez misin?

Topal Recep: Eğer beni dé isterlerse verin ki, yolunuza feda olayım. Çünkü kul artık istediğini alagelmıştır. Benim gibi birkaç kişi gitmekle Devlete zeval gelmez, amma hak saklasın bunlar teskin olmazsa ahval müşkül olur.

IV. Murad: Ahval müşkül olur ha.

Asiler (Ses): Padişahı isteriz!

Topal Recep: Hünkârım! Abdest alsanız iyi olur!

Ayak divanı

Asiler (Koro): Padişahı isteriz! Padişahı isteriz!

IV. Murad: Kullarım! Muradınız nedir?

Kel Abdi: Hüsrev Paşanın katline sebep olan 17 kişinin kellesini isteriz.

IV. Murad: Neden böyle edersiniz kullarım... Bu istedikleriniz benim can yoldaşlarımdır. Meselenin başka türlü hali yok mudur? Onları size veremem.

Kel Abdi: Elbette verirsiniz! Yoksa iş başka türlü olur!

Arz odası

IV. Murad: Recep Paşa!

Topal Recep: Buyrun Hünkârım!

IV. Murad: Bu itler Hafız Paşayı telef ettiler, amma Devlet, Sadrazamsız kalamaz. Sadaret mührü sendedir. Şimdi iki icraat olarak tez şu dışardaki it sürüsünü kılıçtan geçiresin!

Topal Recep: Hünkârım! Bu dışarıdakiler bugüne kadar Devlet- i Osmani için kelle koltukta cenk etmiş yiğit asker kullanızdır. Bu taşkınlıkları da yine Devletimizin gidişatından duydukları kaygıdandır. Müsaade buyrun onlara kılıç çalmak yerine önce ben bir konuşayım.

Kösem Sultan: Recep Paşa doğru söyler Hünkârım! Hem bu Yeniçeri ve Sipahi takımı Recep Paşanın cenklerindeki yiğitliğini iyi bildiğinden onun sözüne kulak verecektir.

Ayak divanı

Total Recep: İmdi! Hanlar hanı padişahımız Sultan Murad Han Hazretleri Devlet-i Osmani'nin Sadaretini ben kuluna bahşetti. Ve... ve beni sizlere elçi yolladı (Alkışlar). Ağalar! Merakınız olmasın! Devletin düzenini yeniden teşkil edeceğiz. Abdi Ağa! Bir heyetle yanıma gel de vaziyeti burada konuşup hal edelim.

Total Recep (Fısıltıyla): Şimdi bunları dağıtın.

Arz odası

Kösem Sultan: Dağılıyorlar.

IV. Murad sinirli bir şekilde yerinden kalkar, odadan çıkarken Recep girer. Şeyh-ül İslam, Kösem Sultan ve Recep aralarında gizli bir anlaşmanın var olduğunu anlayacağımız şekilde bakışırlar.

IV. Mürad'ın özel odası

IV. Murad uyanmıştır. Bir sürü cariye ve iç oğlan tarafından giydirilmektedir. Kösem Sultan onu izlerken konuşur:

Kösem Sultan: Murad! Muradım! Sen dedelerinden miras kalan bu 3 kıtaya yayılmış cihan imparatorluğunun en büyük Hakanı olacaksın. Ancak etrafında yer alacak sadık kullarınla yapabilirsin bunu. Hain ve korkaklarla değil.

IV. Murad: Ne Musa Çelebi, ne Mustafa, ne de Hasan Halife, hain de değildir korkak da...

Kösem Sultan: Olmasalar da asker kulların onları senin yanında görmekten hoşnut değildirler.

IV. Murad: Bu memleketi askerler mi yönetecek yoksa ben mi Valide? Ne demek bu? Musa'yı çağırın bana.

Kösem Sultan: Çağırılmazlar Murad'ım Musa sarayda değil. Gitti.

Bağdat Köşkü

IV. Murad: Gitti mi? Nereye gider? Bilmez mi dışarıda onun kanma susamış itler pusuda beklerler? Musa nereye gitti Valide?

Kösem Sultan: İmparator Köşkünde Recep Paşa tarafından muhafazaya alındı.

Musa Çelebi: Ben hazırım!

IV. Murad: Muhafaza mı? Nasıl? Kim emir verdi?

Kösem Sultan: Ben!

IV. Murad: Neden ve hangi cesaretle Valide? Padişah hangimiziz?

Kösem Sultan: Padişah elbetteki sensin Muradım. Ancak unutma ki sen tahta oturduğunda henüz 11 yaşındaydım ve Devlet- i Osmani'yi ilgilendiren tüm kararları birlikte verirdik.

IV. Murad'ın özel odası

IV. Murad: Hayır Valide. Hiçbir karan birlikte vermedik.

Hep sen...

Kösem Sultan: Öyleyse ne değişti Muradım?

Murad susar. Kösem bir kadehe şarap doldurup Murad'a getirir. Murad önce' tereddüt geçirir, ama sonra kadehi alıp diker.

Divan-ı Hümayun

Recep: Hadi bakalım! Hayırlısıyla sıra Murad'a geldi!

Taht odası

Hizmetkâr Kösem Sultanın kulağına bir şeyler fısıldar.

Kösem Sultan: Gelsin!

Kapı açılır. Topal Recep gelir. Elinde durulmuş bir kâğıt vardır.

IV. Murad: Nerede? Musa Çelebi nerede Recep?

Kösem Sultan: Söyle Recep Paşa! Nasıl oldu?

Topal Recep: Emriniz yerine getirildi Sultanım!

Kösem Sultan: Evet Muradım! Eskiden olduğu gibi yine ben karar verdim ve senin hissiyatınla yanlışa düşebileceğin bir mevzuda devletin başının selametini düşünerek Şeyh- ül İslam'dan, Musa Çelebi, Hasan Halife ve Defterdar Mustafa

Paşanın katlinin vacip olduğuna dair fetva aldım ve fetvanın gereği yerine getirildi.

Kösem, Murad'ın kadehini bir kez daha doldurur. Murad bir dikişte içer. Kösem bir daha doldurur. Murad onu da bir dikişte bitirir.

Kösem Sultan: Ağlama yığidim. Bundan böyle Yeniçeri Ocağı ve Sipahilerin sana ve Recep Paşaya emniyet duyacak ve kul köle olacaktır. Böylece Osmanlı Devleti'nin dirlik ve düzenini yeniden tesis edeceğiz.

Murad olduğu yerde sakın, ama buz gibi bir sesle konuşur.

Murad: Hayır Valide! Bostancıbaşı!

Recep ve Kösem şaşırır. Bostancıbaşı atılır. Murad yerinden ağır ağır, ama kararlılıkla doğrulur (Giderek büyür). Recep'e dönüp:

Murad: Bre Topal zorba başı. Abdest alsan iyi olur!

Recep akıbetini anlar, Murad'ın eteklerine kapanır.

Recep: Haşa Padişahım. Vallahi ve Billahi Sultanımın rızasının dışına hiçbir zaman çıkmamışımdır.

Murad: Kalk bre kâfir.

Recep: Başım yolunuza fedadır Hünkârım. Müsaade edin bir namaz kılayım.

Murad: Günahlarının bir namazla af edileceğini mi sanırsın köpek. Hadi! Acele et!

Recep, Murad'ın eteğine yüz sürerken bir yandan da kaftanın kolunun içinde sakladığı hançeri çekip Murad'ın üstüne atılır. Ancak Murad gafil avlanmaz ve bir eliyle Recep'in bileğini kavrar. Diğer eliyle kuşağından yakalar ve Recep'i tek koluyla havaya kaldırıp bir iki tur çevirdikten

sonra fırlatıp yere atar. Daha Recep havada uçarken, Murad belindeki kılıcını çekmiştir. Recep yere düştüğü anda neye uğradığını anlamadan Murad'ın vahşi bir darbesiyle başı gövdesinden ayrılır.

Divan-ı Hümayun

Dışarda homurtular artmıştır. Asiler hançerlerini sıvazlamaya başlamıştır. Kapı açılır. Bir süre sessiz bir bekleyiş.

Kubbe altı

Bu arada Mehmet Paşa ve askerleri sessizce asileri arkalarından kuşatır...

Divan-ı Hümayun

Neden sonra kapının derinliklerinden Recep'in başı bir top gibi kalabalığa doğru atılır. Recep'in kesik başı önce Kel Abdi'nin kucağına düşer ve Abdi korkuyla kesik başı elinden atınca kesik baş birkaç el değiştirip yere düşer ve yuvarlanıp bir yerde durur. Asilerin bu şaşkınlıkları sırasında IV. Murad kapıda belirir.

İlk şaşkınlıklarını atan asiler hemen toparlanıp kaçmak için arkalarına dönünce, kuşatıldıklarını görürler ve kılıç ve hançerleriyle savaşa başlarlar. Mehmet Paşanın önderliğindeki saray muhafızları asileri kılıçtan geçirirken, Kel Abdi

bir yolunu bulup sıvışmaya çalışmaktadır. IV. Murad onu görür ve gürzünü kapıp Kel Abdi'nin peşinden koşar.

Gürzü savurur.

Gürz kameraya doğru hızla geçip çarpar. Abdi yüzü dağılmış halde yere yıkılır. Murad taraçada heybetiyle dikilmektedir.

Nerde o eski festivaller: Cannes kan ağlıyor

Cannes: Kahvelerde, otel lobilerinde, film standlarında, plajlarda, dükkânlarda, evlerde yani Cannes'ın herhangi bir köşesinde muhabbet hep aynı: «Ah, ah nerde o eski festivaller» iç geçirmeleri... O zaman devrin «en esas oğlanları», «en canım kadınları» taçlandırırdu Cannes'ı. Liz Taylor'lar, John Wayne'ler, Richard Burton'lar, Romy Schneider'ler, Alain Deleon'lar, Belmondo'lar hepiciği birbirinden ünlü isimler lüks otellerin kapısından çıktılar mı yedi düvelin bilcümle fotoğraf erbabı, Bolio, Bolex kameralar, paparazzilerin bayrakla önde gidenleri ilaveten Suavi Sonar, bizim Zozo ve elbette tüm zamanların (hoşgörüsüne sığınarak söylüyorum) en hergele muhabiri Ertuğrul Akbay Abimiz sökün ederlerdi. Duvar diplerinden, geçenlerin üzerine pike etmek, çitlerin arkasından cambazhane perisi gibi sıçrayıp, artiz milletinin önüne atlamak böylelikle en baba, en exclusive

fotoğrafları çekmek raconu vardı, şimdi doğru dürüst artist yok ki neyi çekicen? Cannes Film Festivali Sarayının en haso salonlarında bile porno film standları var. Bunların önünde de boy gösteren (aynen müşteri bekleme pozlarıyla) bilmum porno yıldızı.

Dev firmalar zaten lüks otellerin sütlerini, hatta katlarını tutmuş, gelen müşterileriyle oralarda halli hamur oluyor. Gelecek sezonların «Rocky»leri, «Rambo»ları, «Kurtlarla Dans»ları, «Son İmparator»ları gibi haso filmler olmayı vaat eden yapımlar orada başgöz ediliyor dünya alıcılarına. Bu arada bizim çakar almaz Türk standı, saray dışına taşınıp zevksizlik abidesi (Fransızlardan hiç ummazdım) çadırlara konuşlanmış vaziyette. Nerede o en az iki filmle, üç filmle Türk sinemasının temsil edildiği Cannes Festivalleri...

Ancak bu çadırlarda, labirentte yolunu şaşıranların düşeceği bir durum var, çünkü zurnanın son deliği değilse de standların en sonuna atılmış, Araplarla yan yana...

Festivalin gediklilerinden Atilla Ağbiyle (Dorsay), Vecdi Sayar'ın bile ayakları ters ters gidiyor, standı gitmek gerektiğinde. Standımızın başında Türk sinemasının sırt ve gönül hamallarından Kadri Yurdatap duruyor. Devletin üç otuz desteğiyle SESAM bir stand açmış burada, başında iki genç duruyor. Gerçi ne zaman gitsek onları orada görmek zor, ama kız olanı oldukça entelektüel. Beni görür görmez kenara çekip fısıldıyor: (Yeri değil, ama Güneş K'nın duruşması ne oldu?)

Evet, Türk standı doğru dürüst olmadığı gibi maalesef yarışan Türk filmi de yok. Kadri Baba'ya sordum. «Yıllardır Türk sineması inişe geçti de o yüzden,» diyor. Ah bir yere

vursak ayaklarımızı da oradan hız alsak ve yükselsek artık. Bir tane Nuri, diye bir oğlanın siyah- beyaz kısa metrajlı filmi var. Adı «Koza». Anne ve babasının hikâyesini anlatmış ve Kısa Metrajlı Film Yarışmasına Türkiye'den katılma hakkı elde etmiş. Onun yüzü suyu hürmetine, festival sarayının önündeki gönderlerde Türk bayrağı da dalgalanıyor...

Festival kötü, hava kötü ve maalesef plajlar da kötü bu sene Cannes'da. Arada bir güneş göz kırptığımdaysa porsu-**muş** derileri ve dizlerine kadar inen memeleriyle dinazorlar ordusu kaplıyor kumsalı... Nerede o civan gibi kızlar, ter- ü taze vücutlar... Cannes'a bu sene nazar değmiş, durum böyle olunca da bütün fotoğrafçıların makineleri «ellerinde» kalmış!.. Bu dinazorlar ordusunun yanında bir de animatörler ordusu var, sanırsınız sirkini kapılarını açık bırakmışlar, kaçanların hepsi buraya gelmiş... Heykel taklidi yapanlar mı dersiniz, alev yutup top çevirenler mi. Her türlü numarayı gayet iyi beceriyorlar. Bir de festivalin fırsatçıları var. Çok ilginç, hepsi de şık mı şık giyinip lüks otellerin lobilerinde boy gösteriyorlar. «Ben ülkemin en iyi prodüktörüyüm, siz de müthiş bir yetenek sezdim, mutlaka film yapıp, dünya çapında yıldız yapıcım,» ayaklarıyla ilik gibi kızların peşinde dolaşıyorlar. Dolanmak dedik de Sakıp Ağayı bisikletiyle dolaşırken gördüm burada. Çok hoş adam, o gün ne renk araba ya da bisiklet varsa altında elbisesinin rengini de ona göre seçiyor.

San lacivert üstü açık, eski tip Rolls Royce'una biniyor- sa üstünde sarı lacivert kıyafet oluyor, süt beyazı Rolls Royce'una biniyorsa ona göre beyaz elbise giyiyor üstüne. Arada bir de devamlı spor yapıyorum ayaklarıyla yengeden kaçıyor.

Genellikle sağlıklı yaşam için yürümek veya bisiklete binmek için nedense kızların bol ve cıvıltılı olduğu plaj önlerini seçiyor.

Bir de Işıklar Holding'in patronu Uğur Işık'la karşılaştık. Onlar da karısıyla birlikte St.Tropez'de, Akdeniz Yat Yarışlarını izlemek için gelmiş, ama arada da Cannes Film Festivaline uğramadan edememiş.

Neyse dedik a «Nerede o eski festivaller, nerede o deb-debe...» Bu sene Cannes çok sönük geçiyor, yerli halkı, sanatçısı, pornocusu, satıcısı, alıcısı, hırsızı, hırlısı, yıldızı, yıldızcığıyla bütün Cannes, kan ağlıyor...

«Ne oldu bize?..»

Âşık Mahzuni Şerifin bir türküsü vardı: «Darıldım». «Mahpusane içinde minderi kana batan, gardiyanın çekip gittiği, kimseciklerin koltuk çıkmadığı» bir mahkûmun çilesini anlatır «Darıldım» türküsü.

Bir yerinde şöyle der Mahzuni: «Yahu bu ne haldır-Öldüm yedi yıldır-Her gelen beni paylar...»

Bizimki de bu türkü hesabı oldu çoktandır. «Yahu bu ne haldır-öldüm iki yıldır-Her gelen beni paylar!..» vaziyetindeyiz.

Körün tuttuğunu payladığı gibi(!) yakalayan - yakalayamayan beni paylar oldu. Yazdıklarımızın, söylediklerimizin, gösterttiklerimizin hesabına amenna. Onların günahı, vebali

elbet bizden sorula. Amma velakin, şey etmediğimiz şeylerden dolayı millet bizi «şey etmeye» çalışınca iş fena...

Anamdan, danamdan (kendileri oğlum oluyor), yavuklumdandan, patrondan, evsahibisından, solcudan, sağcıdan, emniyetçi amcalardan ve aşağı yukarı ahalinin epey bir bölümünden her dakika bir «sitem - eleştiri - gönderme - zılgıt - fırça».

Hoca nededi?.. Heeç!..

Şöhret dediğinin işte böyle ketenpereleri var. Çöreği de(!) var, böreği de yani... Son darbeyi de hocadan yedik. «Tokta Hoca'dan». Toktamış Ateş hocamızdan yani.

Aktüel'deki «Düşünce Parlamentosu» köşesinden «saygılarını sunmuş bize. Temel çizgimize vurmaya «pek» kıymadan, «fena halde eleştirmiş» bizi hoca.

Siz şimdi belki de:

«Hoca ne dedi, ne dedi?» diyorsunuz. Ne diyecek? «HeeeçL»

Öyle değil tabii ki. «Heeeç» değil yani. Hoca çoğu zaman olduğunca yine «doğru» şeyler söylüyor. Ve, «sadece bizi değil insanlara, bu insanların emek ve zamanlarına saygı göstermeyen tüm basın mensuplarını» eleştiriyor.

Olay kısaca şu: 6 Mayıs Denizgiller'in idamları, yıldönümü. Biz de bu konuda mütevazı bir dosya hazırlıyoruz. Hocanın görüşlerini almak için bir ekibimiz yanına varıyor. Onun zaten bilip, haklı görüp, saygı duyduğumuz bir ilkesi var:

«Konuştuklarının aynen çıkması». Hoca bu konuda deneyimli. İşi baştan sağlam tutuyor. «ocuklar, sizi de kapta-nınızı da severim. Ama kesecekseniz olmaz. Kaç dakika istiyorsanız ona göre bir toparlama yapayım,» diyor. Bizimkiler: «Ayıpsın hoca, hiç keser miyiz,» filan türünden zevzeklik yapıyorlar orada. Hoca onca işi arasında, spotların karşısında, ter dökerek yüreğini, beynini açıyor. Ve 4-5 dakikaya sığdır-maya çalışıyor konuşmasını. Program günü bir bakıyor ki kesilip kullanılması şöyle dursun tek kelime, tek kare görüntü yok kendisinden. Elbette gceniyor, elbette kırılıp kızıyor ve elbette hesap soruyor. «Nasıl yapılır böyle bir şey? Eğer kullanılmayacak idiyseviz; adamın bunca zamanını almaya, spotların karşısında ter dktrmeye ne hakkınız var? Bunun bir yaptırımı yok mu? Savaş'ın biraz mahalle çocuğu havası vardır, ama bu denli saygı yoksunu olabileceğini hiç aklıma getirmemiştim...»

Cezamız neyse kesile!..

Hadi bakalım. Doğru sze ne denir? Hoca yerden göğe haklı değil mi? Haklısınız hocam... Bütün yreğimle sizden binlerce kez özür diliyorum. Ben ve arkadaşlarım olabildiğince zen göstermemize karşın bu talihsizlikler ve saygısızlık olarak yansıması kaçınılmaz durumlar oluyor çoğu kez. Ancak yine hoşgrnze ve yıllardır sınanmış abi-kardeş, hoca-ğrenci, usta-ırac ilişkimize sığınarak söylüyorum olay bir teknik hata sonucu bu duruma gelmiş. Bu laf olsun, diye söylenen teknik hatalardan değil. Gerçekten bir ses

problemi olmuş sizin çekiminizde. Çocuklar da bana söylemeye bile tırmışlar. Olaydan siz yazınca haberim oldu. Ancak sizi üç kez arayıp «özür dilemek» istemişler ve bulamamışlar. Ben de yazınızı okur okumaz telefona sarıldım. Ne *Cumhuriyet'te*, ne üniversitede sizi bulamadım. Elbette mikrofona azizliği, ekibin hataları birer «eksquze» değil. Her şeye rağmen tüm sorumluluk elbette benim. «Bunun yaptırımının ne olacağını» soruyorsunuz. Bunun yaptırımını yüzümün kızarması, bir yürek dolusu utanç ve saygı-sevgimizin hudutsuz olduğu bir abimiz, bir hocamızla yakınlığımızın örülenmesi (Tanrı saklasın).

Söylediğiniz gibi bizde mevcut bulunan «mahalle çocuğu havasıyla» tekrar ediyorum: «Abimize yanlış oldu. Cezamız neyse kesile!»

«Saygı yoksunu» olduğumuza gelince: «Haşaaa!» deriz hocam. O dediğiniz «mahalle çocuklarının» değil, başka bir şey çocuklarının(!) işidir, bize yakışmaz...

Genç gazeteciye notlar

(Gastecilik, basın-yayın, iletişim, sinema-TV vesayire «mektep» çocuklarıyla «alaylı» dediğimiz, kendi tıpışlarıyla işin içine «düşmeye» meraklı çocuklar... Şöööle bi karşıma dizilin bakıyım!..)

- Usta gastecinin(î) yüzünde hınzır-hain-vahvahlı bir gülüş belirir ve usta, acımsı-tatlı bir gülücük yaparak sorar;

- Demek gasteci olucaanız?... Hı hı hm!..
- Olun olun, ölümü öpün olun!..
- İlk zamanlar biraz acır soona alışsınız!.. (Vicdan ve maneviyat kastediliyo.)
- Size zaman zaman nasıl gasteci olucaanızı anlatacam. Bunları biriktirin, alt alta toplayın, ortaya iyi bi şi çıkar ileri-de. Şimdi bikaç ilkeyle konuya giriyorum:

İlkeler

- İlkeler sözcüğü ilk duyuşta Emin Oktay'ın tarih kitaplarında sözü edilen Etiler, Asurlar, Akatlar filan türünden tedavülden kalkmış kavim adlarını çağrıştırır. Oysa tedavülde bulunmayışı dışında benzerlikleri yoktur. İlkeler, ilke sözcüğünün çoğuludur. Ayrıca günümüzde bir tekine bile zor rastlanan bir şeyin, ailece anılması insana önce garip gelebilir.

- Dediğimiz gibi kendilerine pek rastlanmasa da, genç gazeteci adım başı onlardan bahseden, onların ne denli «ulvi» şeyler olduğunu yineleyen pek çok kalfa, usta, üstad, pir, şeyh-ül muhabirin ve şeyh-ül muharririnle karşılaşır. Konuyu bir iki örnekle açıklayalım:

İlke 1: Haber kaynağı gizlidir

Eveet... Haber kaynakları gizlidir. Hele genç gazeteci için haber kaynakları çok çok daha gizlidir. Öylesine gizlidir ki. Genç gazeteci onları bi türlü bulamaz. Arada bir, «Yav şuralarda bi haber kaynağı olacaktı, nereye gizlendi Allah Allahhh?» diyen genç gazetecilere rastlayışımız bundandır.

İlke 2: Haber kaynağıyla araya mesafe koyulur.

- Evet arkadaşlar. Bu da çok doğru bi ilkedir.
- Laubaliliği sevmeyen eski ustalarımız tarafından konmuştur.
- H. Kaynağıyla aranızdaki mesafe en az 9 m 15 cm olmalıdır.
- Olmazsa atış tekrar edilir.
- Gazeteci kaynağına mesafeli durur.
- Bazen araya çit, tahta perde, dikenli tel, alçıpan, izo-cam filan konur.
- Özellikle devlet büyükleri, iri bürokratlar, ünlü sanatçılar, sporcularla filan fazla yüzgöz olunmaz.
- Tabii, az yüzgöz de ofunmaz.
- Mesela en güzel misali ben kendim olarak vereyim:
- Başta Kılinton olmak üzere, Yeltsin, Şirak, Nazarbayef, Con Tıravolta, Kılodya Sefir, Paganinni filanlarla aramda hep mesafe bırakırım. (7-8 bin kilometre kadar.)

İlke 3: Gazeteci olunmaz gazeteci doğulur >.

- Bu da enteresan bir ilkedir. Başta Zeynep Kâmil olmak üzere, Süleymaniye Doğumevi, Çevre Hastanesi, Ankara Devlet, İzmir SSK ve pek çok sağlık kurumunun doğum kısmında bu ilke kâğıda yazılıp duvara asılmıştır. Çocuk doğar doğmaz ebe hemşire koşarak dolaba gider. Oradan «Gasteciyometre» aletini alıp doktora verir (Alet yani). Doktor aleti çocuğun yüzüne tutar. Sonra hem aleti, hem çocuğu florasana tutar. O anda çocuğun alnında bir yazı belirlirce): «Dikkat gasteci olacaktır.» İş tamamdır. Tam teşekkürü olmayan hastanelerde «Gasteciyometre» bulunmaya-

bilir. O zaman da çocuğu çiçe tutarlar. Gasteci olacak çocuk oradan da belli olur (Önce kendi üzerine teşaşür vaziyeti).

- «**Gazeteci doğulur**» vecizesinin sahibi üstat Şinasi Nahiit Berker hocamızdır. Bir görüşmemizde bana «Yav oğlum ben aslında 'gazeteci kovulur' demiştım dizgi hatası olmuş,» dediıdi. Bazı redaktörler bu lafı yazarken iyice sapıtıp «gazeteci dövölür», «gazeteci sövölür» ve hatta «öldürölür» şeklinde bile yazmışlardır.

İlke 4: Gazete haberle çıkar

- Bu da çok doğru bir laftır. Ütü, çarşaf, karton, ev, lego, sabun, makarna, battaniye filan düşmanları bunu kötü emellerine alet edip: «Bu nedir yahu. Gazeteler mal değil haber verir. Gazete haberle çıkar,» şeklinde çarpıtırlar. Bunun aslı şudur:

Gazete haberle çıkar. Evet habersiz gazete çıktığı görülmemiştir. Bir okul gazetesi bile çıkaracak olsanız en azından yazanın, basanın haberi olur. Yoksa zaten nasıl basılır? Eee bi de en yakın arkadaşına haber verdiğini düşün. O ona, o ona filan derken, haber yayılır...

Gazeteciye ne tür sorular gelir

- Şimdi bu nerde çıkıcak?..
- Bu makine renkli de çekiyö mu?
- Bu ucundaki dürbünlöl mü?
- Kaç poz çekiyö?
- Bu sizin masarifleri gaste karşıliyo di mi?
- Bi basın kartı alamaz mıyız?

- Bizim bi arkadaş almış. Maça bile giriyomuş?

Gazetecinin bilmesi gerekenler

«Siz gazetecisiniz. Bilirsiniz!» önsözüyle bilmeniz gereken (varsayılan) olaylardan birkaç örnek yazayım bulunsun.

- Erken seçim olacak mı?
- Bu memur maaşları işi nolucak?..
- Enflasyon düşecek mi?
- Ne zaman?
- Yüzde kaç olcak?
- Hangi TRT'densiniz?
- Şimdi bu kameralar kaç para oldu?
- Hiç korkmuyo musunuz?
- Sizin işiniz de zor di mi abi?..
- Hakan meselesi nolucak (Torino-Ağlak).
- Cindoruk inicek mi?
- Polislerin askerliği nolcek?
- O Miki Rok için hötöröf diyolar dooru mu?
- Silivri Parkı yıkılacak mı?
- Pertek Belediye işçilerinin aylığı ne zaman ödenecek?
- Vs... Vs... (Bu türden yaklaşık 7 bin manası deriini so-ru.)

Gazetecinin kişisel meseleleri

Kadro meselesi: Oooo. Onu kafanıza hiç takmayın. Böyle sıkı çalışın 7-12 yıl içinde mutlaka yaparlar.

İmza meselesi: Uzuuun süre imza girmez. Girse de hap kadar girer. Bazen «yaw dalgınlığa» gelir. Pikajda düşer.

Maaş meselesi: Ona bi şi diyemem. O sizin «kişisel meseleniz!..»

Çook eski gazeteciler az eski gazetecilere ne derdi?

- Oooluum. Ne zaman adam oldunuz be. Daha sı...tığınız b.k, Eminönü'ne inmedi!.. (Fosseptik hızı kastediliyor. Ortalama bir b.k. Cağaloğlu-Eminönü arasını 7-8 senede almış.)

-Burası aslında Babıali değil Bâb-ı Adidir!?!..

- Yine bi gün hususi surette tayyareyle gönderdiler.

-Ölenin vesikalığını bulmadan gelme!..

Not: Derslere devam edilecektir.

Diyarbakır şad akar!..

- Diyarbakır'da yıllardır kapalı gişe oynayan film var.

- Adı «Susuz Yaz»

- Hayır bu Metin Abininki değil (Erksan).

- Bu mahalli yapım.

- Ben- u sen, Mardin Kapı, Şehitlik.

- 5 Nisan (Kararlan değil mahalle adı)

- Aziziye, Seyrantepe halkı

- Çoktan çeşme kuyruğuna girdiler.
 - Belediye su işini sudan sebeplerle savsaklamasın.
 - İki tane vali var.
 - Biri süper biri normal!..
 - Belediye Başkanı ortalıkta görünmüyo!..
 - Yoksa hayalet adam mı?..
 - Ortalık seyyar satıcıdan geçilmiyo.
 - Dükkânlar peşisıra kapanıyo.
 - Japon pazarı bile ıssız. Ahali alışveriş yapamıyo.
 - Kahveler tıklım tıkış.
 - İşsizlik gökdelen olmuş.
 - Geçenlerde bir mevsimlik işçi surlara çıktı.
 - Yok bayrak dikmeye değil, aşağı atlamaya.
 - Beni köy hizmetlerine geri alsınlar.
 - Kızıma tedavi parası gerek dedi.
 - Almazlarsa atlarım diye milleti korkuttu.
 - Araya Rıdvan Güler girdi (Emn. Müdürü).
 - İntiharcı işçi (işsiz) şartlı vazgeçti.
 - Kızı Ünal Erkan tedavi ettiriyor. (Ol.Hal.Böl.Val'si).
 - Şeyhmus Yaygır (İntiharcı) şimdilik intiharı askıya al
- Yarına Allah kerim, (mi?..)

Vurun Antep'liler namus günüdür

- Herkesi (Gezici Medyacıları)
- Kilis'e uğurladım, kendim G.Antep'te kaldım.
- İyi ki de kalmışım. Çağdaş İmam'la tanıştım.

Yok yok, yarmış oldu. Çağdaş İmam değil.
İmam Çağdaş'a gittim (ünlü kebabçı).
Kebablar mazbut lakin ahali!., (aşçılar)
Basmışlar biberi, acıyı. Yandık ha yanduk!..
Oradan da bi cadde var menşur dediler gittik.
En sıkı alışveriş ordamış.
Dükkânlara bi baktım hep gâvurca isimler.
Zaten caddenin adı: Mütercim Asım Caddesi.
Antep'liler Hıncal Abiye bozuluyo.
Maçımızı iptal ettirtti diyolar.
İşin garibi Hıncal Abi Antep'li.
Melih Gökçek'e rastladım. O da Antep'liymiş.
Birisi nasısın dedi. O da: İç güveysinden halliceyim de

Melih Başkan iç güvey mi? (MHP kökenli, diye mi?)
Belki öölesine demiştir.

Bi de Gaziantep'liler Şahin Beyle çok övünür.
Çünkü o bir halk kahramanıdır (karayılan gibi).
Ama kabrinin olduğu mesire pislik içinde.
Şahin Beyin kemikleri sızlar (belediye temizlese ya).
G.Antep accayip gelişmiş. Helal oraya, oradakilere.

- Darısı diğer kentler başına.
- Bi de bi adamla tanıştım G.Antep Spor amigosuymuş.
- Her sözcüğü tersten söyleyebiliyo.
- Bir iki denedim hepsini söyledi.
- Sonunda kızdım. Dedim ki.
- Şemsi Paşa Pasajında sesi büzüşesiceler!..
- Tabii tersini söyleyemedi. Bozuldu.
- Bozulma bunun düzünü de söyleyemiyo kimse dedim.

- Hatta bu hafta Leman'da yangın çıkıyo da.
 - Adam telefonda sööliyemiyo.
 - Zaten bu hafta Leman çok komik (her hafta).
 - Timsahın oyuncaanı gördüm. Bi de uzaylı biri
 - Dünya batarsa batsın yorganım mı var diyo.
 - Bi de kamlumbaa adamın önüne aniden fırlıyo. Ezili-
- yoL
- HıhıhııııL

Urfa bir yana düşer

- Antep'ten Diyar-1 Bekir'e giderkene.
- Bi de Urfa'ya uğradım (Şanlı).
- Çok sıcaktı (Balıklı göl kenarı serin).
- Tabii orada da hemen kebabçıya gittim (Mr. Göbek-son).
- Urfa Sofrasında yedik (iyiki).
- Orası daa önce Cevheri'lerinmiş (Necmettin Beyin akrabaları).
- Şimdiki çocuklar da çok iyi (bana nar pekmezi felan verdiler).
- Orada kaaveye gidilmezmiş.
- Oda tutarlarmış. Sıra gecesi yapılmış.
- Bi gün gidicem. Ben de türkü okurum.
- Çok Urfa türküsü bilirim.
- Örneğin «Urfa'ya paşa gelmiş. Halka temaşa gelmiş!..»
- Urfa'nın ardı bağlar. Ataşım yadı dağlar.
- Gözlerinde cadı var. Baktıkça dilim bağlar.

- Kerpiç kerpiç üstüne kurdum bir sıra.
- Leyla'dan haber aldım getmiş Mısır'a!..
- Daaa çok var da buraya yazılmaz.
- Bi de burda herkes İbo (İ.T.) olmak istiyo gibi.
- Traşlar o gibi, bıyıklar aynen.
- Sesler taklitli.
- Siverek'le, Hilvan'ı sakın gördüm sevindim.

Tut dilinden vur duvara!..

Sonra da bizim adımız sokak çocuğuna çıkıyo. Kaka, pis, ağzı bozuk olan bi tek biz varız sanki. Arkadaşlık edilmez, yanında durmaya gelmez, öcü-böcü kabilinden bir hayta oluyoruz yanım. Gül-Fey'den tutun da ahalinin en temiz-pak, huyu-suyu en mazbut kesimlerine kadar herkes beni ikide bir gazete idarehanesine şikâyet edip: «Kesin şunun sesini. Çor çocuğun ahlakını içdiş ettik argomanyak yezit!» diyorlar. El ağzını torba da olsa büzmeyiz elbet. Lakin tekil başımıza kalmak, ağız bozuğunda tek müsebbib görünmek sıkı artık. Hani bazen öyle laflar ediliyo, öyle hareketler yapılıyo ki, benim lakırdılarım, hareketlerim onların yanında ilkokul manzumesi, sek sek oyunu gibi kalır!..

Örneğin mesela: Meclisteki su olayı. Şimdi bir bardak suda fırtına koparmanın anlamı yok diyebilirsiniz, amma o kadar da basit deyil. Bi kere yüzüne su fışkırtılan şahıs Tür-

kiye Büyük Millet Meclisi Başkanvekili. Olayın diğer kahramanı, yani: «Bi dakika, şu herifin yüzüne bi ufak su dökiyim de geliyim!» diyen kişi, koskoca Refah Partisinin koskoca (!) bi milletvekili. Yani kerli-ferli, akıllı-başlı insanlar bunnar. Aman n'oluyo?.. Milletin (biz oluyoruz) vekili, başkanın (Cindoruk oluyo) vekiline bardaktan boşanır gibi su yağdırıyo. Vekil (başkanınki) Kamer Genç ise bu hareket karşısında: «Ohh, ya rabbi şükür,» demediği için, vekili (milletinkisini) idareye veriyö. Ardından da iç tüzük gereği ceza ahyo Zeki Ünal (milletinkisi): 3 oturuma katılamayacak!..

Yav bu beyimlere bööle ceza olur mu? Zaten şunun şurasında oturumlara gelen kaç kişi var ki? Bunlara mükafat bu, ceza değil ki!.. Her neyse ben mevzuun o tarafında değilim. Bu tarafındayım, yani yaramaz çocukluk tarafında. Şimdi bunnarın yaptığını ancak sokak çocukları yapmaz mı? Necip milletimiz onları oraya «sulu» şeyler etsinler, «su kavgaları» çıkarsınlar, meclisin «su»yunu çıkarsınнар diye mi yolladı? YooooL Peki ya niye yolladı? Niye yolladı haaa?.. Bülmeem!.. Sonra öbür taraftan. Biz böle şeyler dedikmi «dedi-yazdı-etti, ahlakı bozdu» oluyoruz. Nedir o Tanshuanımın sözleri?.. O Tao-Mao lafları ne biçim laflar ööle?.. Gerçi burada Doğu Abiye (Perinçek) yanıt hakkı doğdu, ama biz de bi iki kelam edelim. Bi kere koca bir hanım başbakan böyle «Çin işi-Japon işi» konulara girmez. Girse de bunu yapan «iki kişi»dir uluorta söylenmez. Ha, iki kişi kaç defa yapar, nasıl yapar? O da onnarın bilicee bi konudur, ona da karışılmaz. Zaten bu, Baha'nın Çin Seyahati hayırlı gelmedi bak. O kadar bavul içinden Tanshuanıma çıka çıka bir «Taocu S.T.» kitabı mı çıkmalıydı yani?!.. Bi de 'Bahtiyar'ın durumu

var. (Anavatanlıymış, adın bahtiyar!..) O da bu lafları (pasları) alıp, 6 pasa girip, kaleye çıkması gerekirken «cürm-ü Mesut(!)» yapmaya kalktı!.. Kendisi, «Kafayı üşüttüler!..» şeklinde veciz beyanlarda bulunurken, yardımcılarında sayın bir Taranoglu Bey: «Hamfendinin kafası sürekli üretimsiz seksle meşgul!» dedi. Hadi buyurun buradan yakın. Bunnarı «sokak çocuğu» söylemiyo, sokak çocuğu yapmıyo güzelleirim. Bunnarı o «güzel», o «erdem yüklü» büyüklerimiz yapıyo. Sona da varsa yoksa bizim sefil sütun. Bizim kofti yazılar terbiyesiz!.. Yani Karagöz yanak öpüyo, Hacivat ceremesini çekiyo!.. Ayıptır, günahdır.

Azerilerin menşur lafınca: «İnsaf ne yahşi şeydir!..»

Necdet Menzir'in «adeta isyan»ıL.

Necdet Menzir'in şehit polis Rüştü Erdem'in cenaze töreninde yaptığı konuşma spekülasyonlara yol açtı. «Adeta isyan» tabir edilen sözleri ve bunun tepkileri gündemdeki yerini hâlâ koruyor.

Siyasilerden, köşe yazarlarından ve halktan çeşitli yanıtlar, tepkiler geldi bu sözlerle. Bazıları «çizmeyi aştığı», bir kamu görevlisi olarak «kantarın topuzunu kaçırdığı» düşüncesinde. Bazıları ise bu «adeta isyan»ın çok haklı olduğunu düşünüyor. Böyle durumlarda duyguların, kuralların çok önüne geçtiği gerçeğini benimsedi. Bizce Menzir söyledikle-

rinde yerden göğe haklıdır. Yürüttüğü mantığın (duygularının da diyebiliriz) karşı çıkılacak hiçbir yanı yoktur. Ancak bir konuda haklı olmak, aksi söylenemeyecek sözler etmek, o duygulan yaşayan, o sözleri eden kişinin «tümüyle nesnel mi olduğu», «Acaba meselenin bir başka boyutu da var mı?» sorularını ortadan kaldırmıyor.

Bıçak sırtı metropol

Necdet Menzir, İstanbul'un, yani Türkiye'nin en büyük, dünyanın da en büyükleri arasında yer alan metropolünün Emniyet Müdürüdür. Herkes bilir ki İstanbul Emniyet Müdürlüğü, her emniyet görevlisinin tutkusudur. Meslekte Emniyet Genel Müdürlüğü (ki o daha çok bir protokol makamıdır) bir kenara koyulursa, varılacak en büyük noktadır bu makam. İstanbul'da «33-10» olarak belirlenmiş «Baş müdür» telsiz koduna sahip olmak en büyük övünç, onur ve coşkudur bir amir için. Ancak bütün gönenlendiriciliğine, varılacak en büyük hedef olmasına, başarıyla icra edildiğinde, ucu valiliğe, elçiliğe, milletvekilliğine, içişleri ya da savunma bakanlığına açılmasına karşın, aynı oranda ağır, riskli ve yıpratıcı da bir makamdır bu makam. Kimileyin varoşlardaki bir mahalle karakolunda, bir gece bekçisinin yaptığı hata. Kimileyin sağ kol durumundaki bir yardımcının ufacık bir yanlışı, büyüye-irileşe, abartıla-çarptıla gelir, o makamda oturanın başında patlayan kabağa dönüşür. Öte yandan, Sultanbeyli'de oturan tesfiyeci Necmettin'le, Al Kent'te ikâmet eden sanayici Asım Beyin, Taşkasap'lı overlokçu Neri-

man'la, Bebekli manken Şayan'ın aynı anda Emniyet Müdürü olmanızdır paradoks. Ve bu yönüyle düşünüldüğünde çoğu kez yapısı, çekilesi, katlanılası kolay iş değildir. Ülkenin en zengini, en fakiri, en ünlüsü, en afillisi, en gözü dönmüşü, en aydını, en kumarbazı, en eli kanlısı, en yoksunu, en vurdumduymazı, en şımarığı, en dolandırıcısı ve en vs, vs.'lerinin çoğunluklarca konuşlandığı kentin Emniyet Müdürü olmak, çelik gibi sinir, evliya gibi sabır, mangal gibi de yürek ister. Bu düşsel tahtaravallinin bazen bir kanadı yüksebilir, bazen öbürü. Liyakatin da, hoyratlığın da tam orta noktasında durmak, kanatlan inip kalkan tahtaravallinin orta demiri olmaktadır tüm maharet. Marifetse şu tılsımlı sözü her gün, her saat, her an kendinize fısıldayıp, anlamını beyninizde, yüreğinizde kısaca her zerrenizde hissetmektedir: «Ben bu kentte yaşayan herkesin Emniyet Müdürüyüm!..»

Torbasız-sakalsız!..

«Olması gereken», «Olmazsa zaten olmaz!» denen pek çok şeyin varlığını, «meziyet» olarak takdim etmek neredeyse gelenekleşti. Bu nedenle çaresiz biz de söyleyeceğiz: Necdet Menzir bildiğimiz, hissettiğimiz, inandığımız kadarıyla namuslu adamdır, dürüst adamdır, «polis adamdır». Özel sohbetlerde çok özel gözlemlerle keşfedeceğiniz «sıcak, sevecen, esprili» kişiliğini sergilemekte olağanüstü cimridir. Bol keseden görüp göreceğiniz: Sert, huysuz, çabuk parlayan, acı dilli, pervasız, vurdulu kırdılı bir portredir. Torbasız, avantasız, sakalsız, yamuksuz meslek yaşamı, seleflerine bu-

güne dek çok da nasip olmamış, hatırı sayılır bir medya desteği, «baba» şefkati, «ana» kollaması ve hepsinden önemlisi halk sempatisi barındırmaktadır Menzir için.

Yine her müdürün «beceremediği» çok önemli bir olayı başarıp, «teşkilatının», yani kadrosundaki polislerin ittifaklı sevip, saydığı, inanıp, güvendiği bir amir olmuştur. İşte meselenin düğüm noktası bizce buradadır. Menzir özellikle de «bazı» durumlarda yani teşkilatından birinin burnu kanadığı, birini yitirdiği zaman tahtaravallinin orta demiri olmaksızın çıkıp kanatlardan birine olanca ağırlığıyla yüklenir. Belirttiğimiz gibi çok az selefine nasip olmuş o koşulsuz ve topyekûn (neredeyse) medya desteğini görmezden gelir. Ve medyaya çullanır. Bazı operasyonlardan sonra, «En büyük Türk polisi!» sloganlarıyla sokaklara taşan halk, gözü önünde cereyan eden, mazur görülmesi olanaksız «polis icraatlarına»)» karşı durup eleştirdiğinde bir anda uluorta giydirilmiş, kulağa hoş gelmeyen sıfatlarla anılır. Arkasında, gelişinde, kalışında en az kişisel başarısı kadar rol oynayan «yüksek rakımlı siyasi desteği» neredeyse gözardı ederek «ters konuşan» siyasilere gönül düşürür.

Akla şöyle bir soru gelebilir sanırım. Acaba Menzir o tılsımlı tümceyi: «Ben bu kentte yaşayan herkesin Emniyet Müdürüyüm,» sözlerini ne kadar sindirebilmiştir içine.

Herkes herkeştir!..

«Herkes» sözcüğünün sözlük anlamı bellidir. Herkes: «herkes»tir. DYP il binası önünde nöbet beklerken kallesçe

şehit edilen gencecik polis memuru Rüştü Erdem'le, önce akibeti bilinmeyen sonra faili meçhul olan Hasan Ocak arasında «tahtaravallinin orta demiri» açısından hiçbir fark yoktur (olmaması gerekir). Evi soyulanın da, evi soyanın da, ölenin de öldürenin de «sahiplenilme», «yasal işlem yapılma» açısından fark gözetilmeden «gözetilmesi» ilk nazarda fantezi gibi gelebilir. Ancak nasıl ki sanatçılar büyük yapıtlarıyla, sporcular büyük rekorları, şampiyonluklarıyla, büyük devlet adamları büyük kararları, büyük yönetimleriyle büyürse, büyük Emniyet Müdürleri de büyük ve adil «icraatlarıyla» büyürler.

Sevgili müdürümüz bilmelidir ki bunun yolu sadece ulusça kederlendiğimiz genç şehit polislerin cenaze töreni söylevlerindeki «neredeyse isyan» etme haklılıklarıyla değil, yasadışı bir hareketin içinde de olsa, bir yasa adamının şaşmaz terazilere dönüşmüş düşüncelerinden, eylemlerinden, bulgularından imbiklenen tavrından geçer. Hepimiz, «hep birlikte» kalles bir terörist kurşunuyla can veren güvenlik görevlisinin de, G.Osman Paşa'da polis kurşunuyla can vermiş bir gencin cenazesinde de aynı yürek acısını duyduğumuz zaman yetkililer meslektaş katillerini yakalamakta gösterdiği beceri ve ataklığı, «meçhul failleri yakalamakta da gösterdiği zaman» epey bir mesafe katetmiş olacağız. Ve o toplumsal bilinç içinde, bütün bir kent halkı olarak, bir görev şehidinin cenazesinde de, faili meçhul bir kurbanın toprağa verilisi sırasında da «adeta» değil «sahici isyanlar»ımızı dile getireceğiz...

Kontakt lensli civcivler!

TEL AVİV: Sanırım gençlerin çoğu tanımaz Vahi Öz'ü. Hem tiyatro, hem sinemanın yaman karakter oyuncularındandı Vahi Öz. Kısa boylu, topluca, açık başlı ve dünyalar tatlısı bir insandı. Hele filmlerdeki ezeli zevcesi merhum Mualla Süner'e bir «BEDÜYAAAUU!» deyişi vardı ki sinemadakiler kınılırdı gülmekten. Rahmetlinin aynen Bedia'sı gibi, dillere tapulanmış başkaca pek çok özgün sözcüğü, tümceleri de vardı. Bunlardan biri de: «Len, kızdırma senin horozuna gravât takarım!..» tümcesiydi. Mahalle aralarında, bırakın biz yaşta kopilleri, babalarımız, dede yaşındaki büyüğlerimiz bile, ikide bir birbirilerine bu sözcüklerle takılırlar, «horozlarına gravât takarlardı». Gravatlı horozlara hayatım boyunca hiç rastlamadım. Rastlayan da var mı bilmem. Ama İsrail'de gözlüklü tavuklara rastlayıp şaşakaldım. «Gözlüklü tavuk olur mu?» diyeceksiniz. Gözlerimle gördüm oluyormuş. İsrail'de Tel-Aviv, Yafo, Hayfa, Netanya gibi kentlere serpişen Kibust'lar, Moşaf larda (kominal üretim birimleri) mebzul miktarda gözlüklü tavuk var. Peki var da niye var? Herhalde gözleri güneşten kamaşmasın diye güneş gözlüğü, miyopları, hipermetropları azmasın diye numaralı gözlük takacak değiller. Tavuklara takılan gözlük üretimleri artsın diye takılıyor. Yani daha çok yumurtlasınlar için...

İş bilenin

Diyeceksiniz ki: «Ne alaka kardeşim? Senin kafana Akdeniz güneşi geçti de o yüzden mi böyle zırvalıyosun?.. «Vala zırva değil. Bakın annatıyorum: Musevi inançları uyuyan hayvanın öldürülmesini günah sayıyor. Tavuk da, bilenler bilir. Yumurtlama vakti epey bir nazenin olur. Uyuklar, pinekler sonra da yumurtlayıp üstüne çöreklenir. İşte bu nedenle verimi düşer. Vakitten nakit kaybı olur. İsraili çözmüş işi. Minik, ince tenekeleri gözlük gibi yapıp takıyor hayvanın gözüne. Dünyası kararan tavuk gün mü, gece mi olduğunu anlamadan ha babam yem yiyip yumurtaya duruyor.

Zaten etrafını göremeyen zavallı hayvan, yumurtladıkta sonra yumurtasını bile görüp, düşünmeden doğruca yemlenmeye koşuyor. Tabi bu arada uyku muyku hak getire. Haşatı çıkınca da, bir iki pinekliyor, sonra yine malum nakarat. Ne zaman ki elden, ayaktan ve yumurtadan kesiliyor, işte o zaman doğruca kesimhaneye. Yaa. Annadınız mı şimdi Yahudi aklıyla yumurta üretmeyi...

Sırf bu olsa neyse. «Kanı olmayan hayvan yenmez!» diye de bir kural varmış itikatlarında. Eee. Midelerine bu kadar düşkün adamlar mesela karides yemeyecekler mi yani?.. Yiyorlar. Hem de nasıl. Ancak günaha girmemek için karidesi balıktan elde ederek yiyorlar. Onu nasıl becerdiklerini soracaksınız. Eeee, valla ben karidesini yedim, bağını sormadım. Hem çölün ortasında botanik bahçesi kuran adamlara: «Ustaa. Tavuklara gözlük neysem ne de. Bu balıktı, çöldü, çiçekti, bahçeydi ne ayak?» diye soracak değiliz a!..

Bir bardak idrarda* kopan fırtına!..

«Bir bardak suda fırtına koparmak!» deyimini bilirsiniz. Ona benzer bir şey olmuştu geçen yıl. Yaklaşık bir bardak idrarda(!) fırtına kopmuştu handiyse!.. Tarkan canlı yayında: «Çişim var!» demiş ve olanlar olmuştu. O, küçük hacetini söyledi diye ahalinin epey bir bölümü, büyüğünü başına etmişti sanki genç adamın! Her yerlerde, her konumdaki kişi «Tarkan'dan yana olanlar», «Tarkan'a karşı olanlar,» diye ikiye ayrılmış. Ortalığı, «kıl oldum abi»den apartılmış «çişim var abi!» muhabbeti kaplamıştı. Hasbelkader karıştığım bu tarihi olayın(!) müsebbibi olarak, bendeniz de epey bir süre «taraf» muamelesi gördüm ahaliden... Yolda, sokakta, durakta. Kahvede, postanede, meyhanede. Kahvaltıda, kokteylde ve her yerde, her gören: «Vayyy Savaş Abiim!.. Çişim var haa! Anniyo musun?.. Keh keh keeeh!..» zevzekliğine sıvanıyor. Bazı gece kulüplerinde çalan gruplar dinlenme arası vereceği zaman, şef konumundaki müzisyen, gözümün içine içine bakıp: «Şimdi on beş dakika Tarkan molası veriyoruz,» deyip hesapta beni okkalıyordu!..

«Çişim var» veciz sözü üzerine TV kanallarının haber bültenlerinde özel bölümler yapıldı. Haber programlarda, «Talk Show»larda konunun mana ve ehemmiyeti(î) üzerine ahkâmlar kesildi, gastelerde çarşaf çarşaf «teşâşür» edebiyyatı yapıldı, İlhan Abi bile (Selçuk) dahil pek çok köşe yazarı, olayın «Toplum bilimi. Meslek etiği. Sanat düskuru» açılardan ne menem bir şey olduğunu anlattılar sütunlarında.

Mizah dergileri, magazin matbuatı define bulmuş gibi oldular bir anda. Başboğaz bir genç sanatçının sponton gafını, onun o, bol keseden üfürölmüş «aslanım - helalim - kralım» rüzgânıyla dolu yelkenini «şıppadanak» kesip alaşağı ederek cezalandırdılar.

Sonunda, baskı zulüme dönüştü ve «Gözden ırak olan, küfürden de ırak olur!» diyen Tarkan terk-i diyar etti.

Bu metozori gidişin hayırlı yönleri de yok değildi hani. Dış memleket görmüş, gâvurcayı kıvırtmış bir adamın, hele de internasyonal sularda yüzecekse, şansı artardı çünkü...

Şimdi gelelim bizim meseleye. Adama sormazlar mı? Efendi, efendi!.. İyi hoş söylüyon da. Sen bu konuda süttten çıkma ak kaşık mısın? Garibin başına bu derdi sen açmadın mı? Ona soru sorup, çişine çanak tutmadın mı? Sonra da, «Kardeşim sen kral olursun da, adam olamazsın!» anlamına gelen kelimeler etmedin mi?.. Demezler mi?.. Derler elbet!.. Derler de, biz yanıtımızı çoktan verdik bu soruya. Bi kere o gece ATV'nin özel bir gecesi idi. Kuruluşunun 1. yıldönümüydü kanalımızın. Mürüvvet gecemizdi yani. Görev taksiminde bana «Başbakanımız, patronumuz ve önde gelen sanatçılarla» kısa anlı yayın sohbetleri verilmişti. «1. yılının sonunda bu genç kanal için ne düşünüyorsunuz?» diye sorduğumda Tansu Çiller'den, Levent Kırca'dan, Şener Şen'den, patronumuzdan gayetle hoş yanıtlar aidiydim. Aym soruyu Tarkan'a sorup malum yanıtı alınca kuşkusuz çok hoş hissetmedim kendimi. Sorumlusu olduğum program olsa, yani A Takımı olsaydı hadi neyse. O gece orada tüm kanalı ve tüm seyirciyi temsilen bulunuyordum. Ve uluorta edilen bu manasız sözü tolere etmeyi düşünmedim elbette. Ancak orada

olup biten, etkisi bilemediğiniz üç-beş gün sürmesi gereken olay, necip medyamızın da ara gazıyla Tarkan'a yönelik bir süre avına dönuştü. İş şakülünden çıktı, kantarın topu firar etti. Şakşaklayan, sırtımı sıvazlayıp: «Helal be. Amma da oturtun lafl!» diyen çoğunluk(!) bir kenara, evde bizim 17'lik oğluştan tutun da, kız liselerinin, sosyete kulüplerinin ve türlü çeşit ortamın «Tarkan-i Perver» fırkaları, tarikatları, militanları tarafından «ayıp ettin-ağır ettin» salvosuna tutulduk. Sevgilisi sevgili Elif len bile surat surat olduk karşılıklı.

Kendi payıma şakayla-kakanın, latifeyle-yıvışıklığın karıştırılmasından hazzetmem. Ancak hesabını kendimce gördüğüm bir işin, bana çıkılan koltuk ambalajıyla da olsa kimseciklerin diline çıklet olmasını da istemem. Hele gençliğin ve genç gelen şöhetin kurt kapanlarında, mayın tarlalarında gezerken patavatsızlıktan öteye gitmeyecek bir kusura bulaşmış bir genç sanatçının «cadı kazanlarına atılması», «sanatsal linçe» uğramasına kayıtsız kalmak adam işi değildir zannımca.

Geçtiğimiz gün yine aynı mekânda yine bir ATV gecesi, ATV'nin güzellik yarışması gecesi vardı. Yine Tarkan konuk sanatçıydı. Yine elimde mikrofon, yanımda kamerayla gittim yanına. «İyi biten her şey iyidir. Barış, dostluk ve kardeşlik iyi şeydir,» dedim yüreğimden taşığınca. Sarılıp yanaklarından öptüm. Başarı diledim Tarkan'a. O da, yine hemen yapması gereken bir şeyi olduğunu, yine bedeninin salgıladığı bir şeyden kurtulmak istediğini söyledi. «Terliyim. Terimi silmek istiyorum,» dedi. Sahneden yeni inmişti. Alnı, yüzü gerçekten de sırlıklam ter içindeydi. Ve işte o «alinteri» her bir şeyden önemliydi. Sarıldım bir kez daha öptüm. Ve

bilmem inanır mısınız, o an hem onu, hem kendimi daha çok sevdim...

Uğur Dünder diyor ki:

Uğur Dünder aradı geçen gün. Menzîr üzerine yazdığım yazıyı sevmiş. «Aynen öyle düşünüyorum,» dedi. Sonra da Amerika'da yapılan duruşmayı anlattı. Mahkemede ünlü video bantı ketenpereye getirmişler. Uğur abi bantı sormuş. Onlar da bi bakmışlar: «A-aaa. Bant yok olmuş!..» (Bezenmen'lerin evi olayında çekilen ve Amerikan polisinin el koyduğu bant.)

Hem şaşırmış, hem şaşırmamış Uğur Dünder. Ticaret merkezi patlamasında, uçak infilakında saç kılından, otomobil vidasına her şeyi toplayıp saklayan, sakınan, inceleyen ve olay çözen polis abimler, nasıl olur da en büyük ipucu olan bantı kaybeder? (Şaşırtan kısım). Ama gemi yüküyle asar-ı atika, deve yüküyle mangiz cızlavlayan Bedmen pardon Bezenmen'ler elbette ef-bi-ay'a, «Benim memurum işini bilir'in» Amerikanca alt yazılı filmini göstertmiştir deil mi?.. (Şaşırtmayan kısım). «Ossun,» diyor Uğur Dünder ve ekliyor: «Hani ne derler: Kırılmış burnun davası olmaz!.. Biz oraya gitmesek de olurdu. Diyelim ki gıyabımızda ceza alsaydık, paraya çevrilirdi. Ya da kefaletimizi yakardık. Duruşmaya katılmak için gidiş geliş harcadığımız para daha fazla tuttu.

Hadi beni Amerika'ya asla giremez etselerdi, 'persona non grata'sın efendiii' deselerdi n'olurdu? Benim oralarda çoluk, çocuğum bankalarda hesabım, onla bunla teşrik-i mesaim yok ki. Ama Amerika'da da olsa hukuka, yargıya, adalete saygım var. Ben nasıl ki oralara gittim, mahkemeye çıktım. Bezmen de Türkiye'ye gelsin, mahkemeye çıksın. Yargılan-sın isterim.»

«Seni uzaktan seçmek!..»

Kimi görsem, «Senin jüride ne işin vardı birader. Sen kendi işine baksaydın ya!» diyor. Haliylen canım sıkılıyor. Ne demek ne işim vardı? İş belli: «Türkiye Güzeli seçilecek». Ve bu seçimde, benim engin deneyimimden, «halkın nabzına» en uygun kızı seçebilmek konusunda «halk adamlığımdan» yarar! amlacak. Nitekim öyle de oldu. Herkeslerin «bu olmalı» dediği kızımız kraliçe oldu. Gerçi benim puan kâğıdımda ilk beşe girenlerden hiçbiri yer almıyordu, ama olsun. Ortadakiler madem ki ittifaken ööle istemişti, olsun. Kararın baş üzere yeri vardı...

Bir haftadır çok kişi yazdı, çizdi, gösteritti. Son olarak «bütün zamanların en jüri üyesi» Hıncal Abi de (Uluç) etek taşlarını döktü!.. (Düzeltmen Hatçe Hanım. Bu cümleye dikkat. Araya «R» istemem!..) Ve sonunda sıra benim yazacaklarıma geldi.

Şimdi ahaliden gelen eleştirileri, görüşleri, konuyla ilgili yazıp çizenleri aşağıda yanıtlıyorum.

Jüri güzellere uzaktı

Bu çok doğru. Sadece yarışma akşamı değil, daha önce de güzellere aramızın açık olduğunu farkettim. Tam bir hafta boyunca röportaj ayaklarıyla Holiday In Oteline gidip gelmem, kızlara yakın olmaya çalışmama rağmen başarılı olmadım. Ne zaman birinin burnuna sokulup iki çift laf edecek olsam, Neşe Erberk orada bitiyor, kaş göz işareti yaparak kızı uyarıyordu.

Kız da bir anda elektrik verilmiş gibi oluyor, «Aaa Savaş Ağgbi. Benim acul bi işim çıktı. Barbi bebeğimi uyutup da geleyim!» filan ayaklarıyla tüüyüyordu yanımdan. Bana yakınlık gösterip, telefonlarını veren, «Bilahare görüşelim Savaşçım,» diyen kızın da aslında yarışmacı olmadığını, çalıştığı sigorta şirketi adına orada burada müşteri avladığını sonradan epey bi masrafa girerek annadım (Poliçe masrafı, vergi mer-gi dahil 14 milyon TL).

Podyumla aramızda uzaklık, biraz da ortalığı dizayn eden terazi tasarımının marifetiydi. Jüride araştırmacı gazetecilikten gelen, her konuyu yakından incelemekle tanınan kişilerin olduğunu düşünen teraziciler, «Ne olur ne olmaz araya bi havuz koyalım,» demişti. İlk anda havuza üç dört tane timsah, iki tane cavs, kenarlara da ikişer Aczimendi koymayı düşünmüşlerse de, konuklar arasında Neslihan Yargıcı'nın da olacağını gözeterek riske girmemişlerdi!.. Benim burada

en çok gıcık olduğum, madem ki özel bir yarışma müziği besteletildi, giderdin Garo'ya (Maryan) «Seni uzaktan sevmek» şarkısını gecenin ehemmiyetine binayen «Seni uzaktan seçmek» şeklinde tornistan ederdin...

Jüri sarhoş muydu?

Hayır efendim. Ne münasebet. Ağzımıza tek yudum içki koymadık. Daha doğrusu koydurmadılar. «Bu gece size yas-sah,» dediler. Herkes çay, kahve, gazozla idare etti bütün gece. Haa. Zuladan matara çıkaran, garsona sakal atıp ayrı- na rakı, vişne suyuna votka, cin koyan varsa, onun vebali ya- panın boynuna. Ben bilemem.

Yaralılar noluca?

«Ne yaralısı, yaralılar mı var. Olay mı oldu?» diyeceksi- niz. Tabii efendim, siz nereden bileceksiniz? Bu yarışma ön- cesi epi bir telefata verdik. Çok üzüldük. Durun annatayım. Şimdi provaların yapıldığı sırada dekor da yapılıyordu. Usta- lar merdiven tepelerinde, tahta iskelelerin en uçlarında filan çalışıyorlardı. Güneşin altında cambazlık yaptıkları anda, kızlar mayolarıyla podyuma çıkıp salınınca önce işler biraz durur gibi oldu. «Kim nerede duracak? Kraliçe olan net- çek?» filan durumları ayarlanırken birinci olay oldu. Maran- goz ustası Salim 7 metrelik merdivenin tepesinden aşağı düştü. Hemen revire kaldırdılar. Kalça kemiğini kırmış. Az sonra ikinci gümlemeyle sarsıldık. Bu kez dekoru boyayan

Cemil diye bi çocuk iskeleden yuvarlanmış. Onu da revire kaldırdılar. Başına 12 dikiş atmışlar. Esas büyük varta «taç takma» provasında yaşandı. Koreograf i ve tekst gereği, kraliçe belli olunca, taç, kayıp ülke Atlantis'in sultan arasından çıkan bir kol tarafından uzatılacaktı sahneye. Ancak dalgıç olan çocuk o gün Boğaz'a uçan bi arabayı çıkarmaya gitmişti. N'apıcaz falan derken. Meseleyi yanm kulak dinleyen üç işçi, kızlarla havuza gireceklerini sanıp göreve talip oldular. Ancak elbiseleriyle havuza atlayan üç işçiden birinin yüzme bilmediği, çırpınıp zor bela kurtarılmasıyla anlaşıldı. Diğerleriye havuzda birbirlerinin gırtlığına sanlıp «De get len ben verecem!», «Hastır ulan ayı. O taşı arvada ben verecem. Ben senden iki yaş büyüğüm gevvat!» diye kavga ederken, ikinci bir boğulma vakası ucuz atlatıldı. Meğer her yarışmada böyle olurmuş. Bunlara «eğitim zayıtı» denirmiş!..

Güzel meselesi nedir?

O konuya hiç girmek istemiyorum. Zaten ben o sırada meşguldüm. Yanımda oturan Hülya Avşar'a ne kadar münevver bi insan olduğumu, kadında ise tercihimin güzellik değil akıl, zekâ ve kültür olduğunu, kendisini bu konuda rakipsiz gördüğümü söyleyip Duygu Asena'yı kötülerken, o da bana: «Ben de erkeğin yakışıklısını değil, karakter sahibi bir bey olanını severim,» diyordu!.. Hıncal Abi, Sezen'le, Güne ri Bey ve Ali Kırca, Leyla Alaton ve bayan Yalan Rüzgânıyla «Nolucak bu memleketin hali?» konusunu konuşurken, bazı güzeller aradan sıyrıldı tabii. Çünkü uzun boylu bi adam ani-

den başımızda bitip: «Hadi yav. Daha doldurmadınız mı? Bak sizin vakit geçirmeniz yüzünden Meltem, Kaan'a 'top taklidi' yaptın(!) Aşağıda tacı vermek için bekleyen dalgıcın tüpleri bitmek üzere. Hem hepiniz yemeklerinizi yediniz, ben daha ağzıma lokma koymadım,» diyerekten paniğe kapılmamıza yol açtı. O arada kimi bulduysak işaretledik...

Tacı niye Ali Kırca taktı?

Valla onu da tam bilmiyorum, ama galiba şöyle olmuş: Bi kere Ali Bey o gece çok özveriliymiş. Hiçbir fedakârlıktan kaçınmamış. İki cihan bi araya gelse, bir buçuk saatten önce bitmemesi gereken haberleri 40 dakikada zıp diye kesivermiş. Zamanında jüriye yetişmiş. Ayrıca toplu halde gidilen her yerde benim de yokluğumdan istifade ederek (büyüklerim beni pek sokağa çıkarmaz. 'Sen otur evde dersini çalış' der) sahnelere çıkıp şarkılar söylüyormuş Ali. En çok da nihavent makamında: «Hani o saçlarına tac yaptığı çiçekler» şarkısını söyleyerek, gönlünden geçeni hissettirmiş. Kırmışlar. Durum bu!..

Güzeller play-offFu olucek mi?

Bu teklif de Sayın Ruhât Mengi Hanımdan geldi. «Seçilen güzeller arasında bir play-off yapalım. Birincilerin birincisini seçelim,» dedi Ruhât Hanım. Güzel bir teklifti. Hatta bu konuda referanduma gidilebilir. Anayasa'ya ek bir madde konabilir. Şevket Kazan, Coşkun Kırca, Baki Tuğ, Vehbi

Dinçerler, Ayvaz Gökdemir ve Nafiz Kurt'tan oluşan bir komisyon konuyu gündeme getirebilir. Ve Cavit Çağlar Abimiz kazanan kıza hediye olarak, üzerine «Dizi dizi inciylim. Güzellikte birinciyim» dizeleri yazan çeyizlik bir çarşaf armağan edebilir. Eeee. Vakit de geç oldu. Haydi hepinize «şılafgut» sayın güzellik yarışması sever okuyucularım. Hepinize iyi uykular yani ya!..

Dostluk meydanı ve kırgınlık

Bıçak, kurşun işlemez de, «dostun gülü yareler» elbet. Tekmil hoyratlıklara, hıyarlık, dangalaklıklara bağışık yaşıyorsak da. Sevdik, bildik, tanıdık biri çıkıp «hınk» bile ederse, sarsılırsız değil mi? Elbette. Elbette sarsılırsız. Kırılır, güceniriz. Telefon yüküyle sitem geldi geçen gün. Eski bir dost: «Üzüldüm!» dedi. O kadarı da yetti, arttı zaten. Dost seslerindeki matlık, kırılmışlık çoğu kez bin cümlenin edemediğini tek kelimeyle eder adama. Yüreğine «lök» diye bi şey çöker, «Nettim ben lan,» dersin kendine.

Sonra da düşünürsün. Sırf nettiğini değil, niye ettiğini tartılırsın bu kez. Bi bakarsın deve yüküyle «mazeret». Kervan yüküyle, «Eee çünkü o da bana...» payandaları.

İnsanoğlu kendini bağışlamakta pek bir mahir, çok bir cömert olduğundan sonunda kendi mahkemende beraat eder yırtarsın. Gel gör ki, dost yüreği sağır, kör ve dilsiz olmuştur artık. Ve seni duymaz, görmez, hissetmez hallerde-

dir. İlişki tıkanır kalır. Sözcükler vestiyerlere asılmış şapşal paltolara döner. Sırtlan dönük, pörsük ve işlevsiz olurlar. Ne söylesen boş gibidir. Belki de tek bir arabulucu kalmıştır ortada: «Zaman».

Örselenmiş ilişkinin nekahatini zamana emanet etmek-
tedir tek umut. İki eski dost, zaman içinde «birbirleriyle ol-
manın», «birbirleriyle olmadan» yaşanacaklara göre çok da-
ha çekilesi, çok daha keyif keyif, çok daha güç, onur, sevgi
verici olduğuna «kanaat getirirler». Ve müstakbel telefonla-
nın yükü sitemler değil, eleştirinin özeleştirisinin çemberinden
geçmiş «kıyak» muhabbetler olur. Gözlerinden öpüyorum.
Seni elbette ki çok seviyorum!..

A Takımı

Çok şükür bir yayın dönemini daha kapattık. A Takımı
bu gece yayınlanacak 90. bölümüyle 2 aylık tatile çıkacak.
Tatil deyince aklınıza oturup «kebab» yapacağımız gelme-
sin. Belki on, on beş gün aylaklık ederiz, ama ardından yeni
sezon koşusu başlayacak. Gazeteye televizyon yazmayı sev-
miyorum biliyorsunuz. Ama bugün özel bir gün. İstiyorum ki
teşekkürler kuru lafta kalmasın. Bir yerlerde 2 satır yazılsın,
kalıcı olsun.

İstiyorum ki, bana rağmen yaş ortalaması 21 olan genç
A Takımı koca bir sezon akla seza bir eforla koşturmanın,

yaşlarının, deneyimlerinin çok üstünde yaşanmışlıkları sırtla-
manın «sağol»unu buralardan okusunlar. Kavgada, çatışma-
da. Sıcak takipte, savaşta. Kuzeyde, güneyde, doğuda, gü-
neydoğuda durmaksızın koşan, çalışan.

Halkın ayak diplerinde. Burun uçlarında dolaşan. Hal-
kın yüreğinden, evinden, işinden. Acısından, coşkusundan,
umudundan derlemeler yapan. Mesleğin zorluklarına, kap-
risli, zor, 7 bela bir kaptanın(!) yükleri eklenince perperişan
olan. Ama «gık» demeyen. Gönül düşürmeyen. Usta-çırac
ilişkisinin «akma-yokuna» eyvallah etmiş gençlerin. Genç
kardeşlerimin. Biraz da «çocuklarımın» terli alınlarından
binlerce kez öptüğümü. Onları çok sevip çok güvendiğimi
huzurunuzda ifade edeyim. Ne bana, ne onlara çok görme-
yin ne olur. Bunu o kadar çok hak ettiler ki!..

Kimse Fatma gibi!..

Hürriyet'm manşetindeydi dün. Sekiz sütuna yazılmış
başlık. «Söz Fato'da Dramı» diye haykırıyor alt başlık: «Fat-
ma Girik'in yaptığı televizyon programında 'tecavüzcü' ola-
rak suçlanan Kemal Aydan Bol'un tiyatro sanatçısı 21 yaşın-
daki eşi intihar etti» diyordu. Genç adam da tiyatro salonu-
nun bodrum katına indiğinde karısının ipte sallanan cesedini
ve ayakucunda uyuyakalan oğlu Devrim'i görünce intihara
yeltenmiş. Ancak tesadüfen oraya gelen babası tarafından

kurtarılmıştı. Kemal Bol poliste verdiği ifadesindeyse şunları söylüyordu: «Söz Fato'da programına çıkıp, 'Patronum bana tecavüz etti' diyerek suçlama getiren kadın bana iftira atmıştı. O kadın benim işyerimde hiç çalışmadı. Benden para koparmak için kendisini satan kocasıyla birlikte bana komplo kurdular, olmayınca TV'ye gittiler ve yeterli araştırma yapılmadan olay onların söylediği biçimde ekrana yansdı.»

Hürriyet haberin yanına bir de kutu açmış. Psikiyatri Doçenti Dr.M.Emin Ceylan'a konuyu yorumlatmıştı. Uzman hekim Ceylan da şunları söylüyordu: «Televizyonu açan kişi kendisi ve yakınlarıyla ilgili bir durumla karşılaşılıyor. Bu, kişide stres, hatta şok yaratıyor. Bu programlar öğretici olmaktan çok, psikojenik travma yaratıcı programlar olarak değerlendirilmelidir. Programcı 'rating' alabilmek için, olayı ve durumu daha da dramatize ediyor. Bu da yaşanan şoku artırıp derinleştiriyor...»

Neresinden baksanız gerçek bir aile dramı. Sarsıcı, hüznölendirici, göz yaşartıcı. Ancak işin öbür boyutu, televizyon programını sorumlu tutan bölümü daha da vahim. Dramdan da öte bir trajedi adeta. Söz Fato'da programının acılı koca Kemal Aydan'ın iddia ettiği gibi araştırıp incelemeyen haber yaptığı konusu doğrudur, yanlıştır şimdilik bilmiyoruz. Bu iş daha çok uzayacak ve gerçek ortaya çıkacak elbette. Ancak yine de üzerinde durulması gereken bir şey var. Televizyonun gücü ve uzman psikiyatristin sözleri: «Programcı daha fazla 'rating' alabilmek için olayı ve durumu daha da dramatize ediyor,» diyor uzman. Daha fazla dramatize etmek. Yani abartmak, geliştirmek(!), süslemek^). Yani doğrudan ayrılmak. Yani üzerini yıldızlayıp -

yaldızlarken olayın gerçek boyutunu ikincil kılmak, yalınlığından, özünden uzaklaştırmak. Rahmetli Abdi Bey (İpekçi) çiçeği burnunda gazetecilerken kulağımıza eğilip; «Bir haberi bir tencere yemek gibi düşünün bazen,» derdi. «Yemek güzelse bir de soslar, baharatlar katıp tadını değiştirmeye gerek duymayın. Yok, yemek güzel değilse, soslar koyup, tadını çarpıtarak, güzel yemekmiş gibi sunmaya da gerek yok.»

Hasan Pulur'lar, Turhan Aytul'lar, Oktay Verel'ler, İlhan Turalı'lar, Ülkü Arman, Zeki Sözer gibi ustalar, genç gazetecilere meslek adabı öğretirken: «İntiharları, tecavüz olaylarını, aile içi cinsel tacizleri, inesti yağ tenekesi gibi görün. Çok elzem olmadıkça bulaşmayın bu konulara. Hem üstünüzü başınızı, hem çevreyi kirletir, berbat edersiniz!..» derlerdi.

Altın say, altın say!..

Bu konuşmaların yapıldığı zamanlarda birtakım başka insanlar çok başka mekânlarda, çok başka işleri, çok iyi yapıyorlardı mutlak ki. Örneğin Türk sinemasının gelmiş geçmiş en sıkı oyuncularından Fatma Girik, zavallı bütçelerin, süfli projelerin, akıl almaz bir amatörlük ve düzeysizliğin dem tuttuğu bir piyasaya inat, arslanlar gibi çabalıyor, kendini yırtıp, paralayıp, helak ederek filmleri «kurtarıyor». Halkın gönlüne çok haklı olarak taht kurup «Erkek Fatma»mız oluyordu. «Kimse Fatma gibi öpemez»in yanısıra, kimse Fatma gibi sevelemezdi kolay kolay. Yine bir başka zaman diliminde yine bir yerlerde Emmioğlu'lar, «La-fa, la-sol»ler, podium pericikleri, Kadir Abimiz'ler, Başarılı Evitalar kendi iş-

lerinin, kendi dünyalarının başarılı, hatırı sayılır kişileri olmaları yolunda ter döküp, emek sarfediyorlardı. Yıllar sonra paldır küldür ışınladıkları değişik bir dünyada, elbette ki kimsecikler onlara haberin-haberciliğin iki ucu keskin bir bıçak olduğunu, sunuşların her türlü uçuk kaçıklığına rağmen gerçek bir haberciliğin temellerinde «matematik formülü» kadar kesin kurallar bulunduğunu tabii ki anlatmamışlar, yalapaşap anlatılanları da onlar anlayamamışlardı.

Surata tükürmeler, tokat atmalar. Küfür-kâfir haber yapmalar ve varsa yoksa yüksek ratingler, ratingler, ratingler...

Hal böyle olunca kim ne diyecek ki? Haberciliğin «bahtı kara maderini» kim kurtaracak ki?..

Ratinglerin «altın» değerinde olduğu günümüzde, böyle programlarıyla iftihar et ve keyifle ve her gün «altın say, altın say!» Ne yapalım baba. İş şirazedden çıkmışsa, elbette, elbette «Kimse Fatma gibi rating alamaz!»

Postaaa!..

Çocukluğumuzun ne güzel sarkışıydı. Ağızlarımızı kâh yuvarlayıp, kâh yayarak, masum bir şımarıklıkla bir ağızdan okurduk: «Bak postacı geliyooo selam veriii - yooooor, hee-er- kes ooo - na - baa - kı - yooooor, me - rak - ee - di - yooooor. Çooook teş - ek - küüüür ee - deee - riiz pos - taaa - cı - saa -

naaaa. Çok sev - inç - liiii ha - ber - leeer ge - tir - diiin ba-naaaa...»

Çocukluk günlerimiz geride kaldı. Çocuksu duygularımızı, sevecenliklerimizi yıllar öncesinde bıraktık. Büyüdük. Kocaman olduk. Tabii, «biz büyüdük ve kirlendi dünya!»

Artık bu kirli dünyalarımızda, o saftirik umutlara yer mer yok. Su katılmamış duygulara pasavan verilmiyor. Yılların yıpratıcılığına, salt bedenlen değil, düşlerle bile direnmeye şans yok. Eli-kolu, eti-kemiği, nefesi-yüreği geçip giden seneler örselıyor. Çocuksuluğu, çocuk yürekliliği örseleyense ne yazık ki yaşananlar, ilişkiler, çelişkiler, kişiler...

O zamanki şarkıların da, çocuk günlerimizin o sevecen mırıldanmalarının da defteri duruluyor ne yazık. PTT ile ilgisi, alakası olmasa da, «posta»cılık yapanlar türüyor. Sevdalarına, ereklerine, inançlarına «posta» koyuyor insanın. Ya da gözün gibi sakındığın bir şeylerin «iadeli tahaütlü» ve «kişiye özel» zarflarını bile pervasızca yırtıp, senin minik sırlarını kocaman histerilerine kurban ediyor. Bazen de yüreklerarası iki istasyondan, iki yürek erbabının birbirine postaladığı sevgi kolilerini, üstünde kocaman kocaman yazan «Dikkat Kırılabilir!» uyarısına rağmen, paramparça edilmiş hallerde ulaştırıyor adresine. Oysa aynı anda «posta idaresinde» çalışan herkesin mektubu da ayan beyan salınan, zarfsız «bayram kartları» gibi herkesin gözü, herkesin eli altında gezip dolaşıyor. Aklımız kendi yazışmalarımızdan başka şeyde olmadığından, onları okumayı, onlara dokunmayı, o mektuplarda yazanları tutup bizde birilerine göstermeyi, anlatmayı düşünmüyoruz bile.

Posta'cı yaptıklarıyla, seni anlamsız, gereksiz, onursuz bir düelloya davet etse bile. Seni yetiştiren «mürebbiyelerden» kaptığın o garip lisanı çok iyi bilip, anlayıp, konuşabileceğin halde, bilmezlikten geliyor, çok üstüne gelinmedikçe «bu dili konuşmamaya» and içtiğin için susuyorsun.

Seni çoluk çocuğuna karşı sevgi yeşerttiğin, saygı büyütüğün insanlara karşı. Eşine, dostuna. Tanışına, hasmına «madara» ettiği halde, dönüp: «Bunlar sırçalı köşkte oturur da sebep yokken niye benim evimi taşlarlar?» demiyorsun. Artık dostluklarına değilse de, sabrını sonsuz sanmadıklarına güveniyorsun.

Susarak: «İstiyorsan testileri birbirine vuralım. Ama bi kez daha düşün. Dostluklar kuruyunca yeşermez. Sizin de saygıdeğer babalarınızın, hürmetdeğer bacılarınızın, iffetli karılarınızın, dünya tatlısı çocuklarınızın, münevver kocalarınızın bazen bilmediği, bazen bilip de bilmezden geldiği, 'haber değeri yüksek' hoşluklarınız, faaliyetleriniz yok mudur tontonlar? Çoğu kez şeflerinizin, müdürlerinizin, patronlarınızın ve elbette pusuda bekleyen mezbul 'iyi arkadaşlarınızın^)': 'Benim bu efendiler hakkında, zaten çoktandır bildiğimi bir başkası, bir başka yerde «biz de biliyoruz» diye yazsın, çizsin, söylesin hele, ehh ondan sonra ederim bunlara edeceğimi, çekerim altlarından halıyı ve seyreyler gümbürtüyü' demek için «aport» beklediğini iyi bilirsiniz sanırım. Bu huyunuz yüzünden «tokatlana-dövüle», «aşağılana-sövüle» ne çöplerinden haber çöpleneceğiniz nadir dostlarınız, ne tekrar yolup-traşlayıp: «Valla tipim de değişti kötü huyum da değişti,» diyecek bıyığınız, ne de «kendinden menkul kerametinizi» postalayacak yeriniz kalmadı gibi. Bari bırakın

da acemi dağıtıcıların sizi yanlışlıkla getirip attığı o minik posta kutusunda oluşunuz farkedilmesin.

Maazallah birileri bulur. Zarfınızı yırtar, mazrufunuzu faaş eder.

Çöle düşmüş penguenlere, bıyığı pardon tüyü yolunmuş kazlara dönersiniz. O zaman ne eski çırağınız sizi takar ne «Brütüs» kod adlı tetikçileriniz pespayelik mermileri «saçar». Sadece... Sadece her gören: «Durduk yerde ne kaşındınız lan?» diyerek kafanızın orta yerine S...rL

Ne dersiniz abimler? Çocukluk günlerimizin o masum şarkısının, «Postacının» son bölümünü bi kez de ben söölüm mi?..

«Bu günlük bu kaadar, darıl-ma-yı-mız. Yaaarın yine geli-riiim, hoşçakalımızL»

«Fırça köy»den mektuplar

Yanlış yunluş işler yaptığımızda ahaliden kimi zaman si-tem geliyor. Kimi zaman da fena halde zılgıt, küfür ve fırça yiyiyoruz. Bunları görmez-duymazdan gelmek, hiçbi işi olmamış gibi davranmak içimize sinmez. Arada bir buralara yazıp çizelim. Eleştirileri, uyarıları dikkate aldığımızı, alacağımızı bi kez daha bildirelim istedik... «Bakin 'fırça köy' postasından neler çıktı payımıza... İstanbul Üniversitesi Eczacılık Fakültesi Öğretim üyeleri Sayın Nuriye Akev ve Sayın Gül Baktır faks çekmişler, demişler ki: Sayın Savaş Ay. Artık

programınıza bir süre ara vermenizi tavsiye ediyoruz. Çünkü biz o programı doğruları gösteren, sempatik ve düzeyli bir program olarak sevmiştik. Son zamanlarda gittikçe avamlaşarak, işin kolayına kaçan, düzeysiz bir program haline gelmeye başladı. Hele geçen haftalardan birinde Cannes'de yapılan çekimler amatörler bile yakışmayacak düzeydeydi... Üstsüzlerle yapılan söyleşiler, göğüslerini sözümona kapayan şeffaf kareler ve üzerinde «üzgün» olduğunuzu belirten garip yazıdan tutun, insanlara anlamadıkları dille yapılan alaycı esprilere kadar.

Sayın Sakıp Sabancı'nın ise bu tuhaf söyleşilere katılması onun sempatik şovmenliğine gölge düşürdü. Ayrıca Sabancı'nın eşine «yenge,» diye hitap etmenizi anlamak oldukça güç. Toplumun örnek almayı isteyebileceği, sevilen insanların toplumun alt tabakalarının yanlış konuşmalarını taklit ederek konuşması, bu tarzın doğru olduğunu düşünerek, bu düzeysizlikten kurtulmanızı olanaksız kılacaktı. Bu mektubu üzülererek yazıyoruz. Çünkü size sevgimiz ve takdirimiz çoktu ve eleştirilere açık, demokrat ve ilerici bir insan olarak gelecekte daha düzeyli programlar yapacağınızı ümit ediyor, sevgi ve saygılarımızı yolluyoruz.

Değerli dostların bu «dikkate alınması kaçınılmaz» uyarıları, eleştirilerinden sonra bir «fırça köy» mektubu da sevgili Ulvi Alacakaptan'dan. O da «Yeşil Pop» adlı müzik türüyle ilgili bir haber yaparken görüşlerine başvurulup, sonra kelime bile kullanmadığımızı, hem vaktinin boşa harcandığını, hem de böyle bir davranışı kişiliğine bir taciz gibi algıladığını söylüyor. Ve sitem ediyor. Dünya görüşü ne olursa olsun Sayın Alacakaptan bizim için, «her şeyin» öncesinde bir

sanatçıdır. Hem de «türedi» değil, yıllarını tiyatroya, yazma vermiş bir sanat emekçisidir. Biliyorsunuz biz böyle bir kabalığı Sayın Toktamış Ateş hocamıza da yapmıştık. Şimdi de aynı sıkıntıyı ve «ayıp etmişlik» duygusunu taşıyoruz(um). Kısa yoldan özür dilerim Sayın Alacakaptan. Uzuuun uzun konuşmayı, «nasıl oldu da böyle olduyu» açıklamayı, kısa zamanda görüşüp, yüzünüze karşı «bağışlayın» deme anına bırakıyorum. Çünkü hiç kimseyi özellikle de bir sanatçıyı kırmamak, incitmemek, saygıda kusur etmemek boynumun borcu, duygularımın harcıdır. Saygılarımla. Bir dahaki posta gününe'kadar «firça köy»den selamlar...

«Zeki» bir adam

Daha 16 yaşında ölmüş olacaktım. Kapıyı açmasa. Beni kaykık görmese. Ortalığı ayaklandırmasa. Komşular koşturmasa. «Tımarhaneye» kaldırmasa. Oradakiler kusturmasa. İğneler, ilaçlar, yataklar, konuşmalar falan filan işte. Bunları yapmasa, yaptırtmasa 16 yaşında ölmüş olacaktım. Sevgiliye kavuşamayışın ölümcül umarsızlığı, bir kutu uyku hapına fit olacaktı. Cabadan 25 yılı, sevgi-sevgili «makinesine» tutsak yaşama zorunda kalışım o günlerin armağanı. «Makineden» ayrıldın mı, sonuç yine kaçınılmaz: Öleceksin!.. Oysa uğruna öle yazılmış sevgili çoktan unutulmuş. Bunca yıl yine «ölümüne» sevilen diğerleri de öyle. Kadınlar firar firar. Değiş-

meyen her birine ayrı ayrı sunulmuş «sevgi»nin, şimdikiyle de ve yine dolu dizgin sürülüşü. Böyle bir borçla nasıl yaşanır bilir misiniz? Bir hayatı borçlanmak nedir yani. Bankaya, bankere, tefeciye. Bakkala, manava, komşuya yapılan borca benzemez hiç. Faizi işlemez, ama borcun katlanır büyür. Protestosu yoktur, ama ruhun iflasa sürkünür. Gözünden göz, lafından yağmur kaparsın. Hele de yüzlemiyor. Bi kez bile lafını etmiyorsa, işin daha boktur. İnsafın da insafı yokmuş der, debelenirsin. Sonra bi gün roller değişir mi ne? Direkten dönüşünün ve çok yılların ardındasındır. Sen kırk ayaklar misali, her ayağını bir ayrı milimetreye basarken, kurtarıcın (hele de yakın dostun) ayak çekerse çok şeylerden. Senin 16 yaşında peşin göreceğin hesabı, o şimdikiyein takside bağlamış gibi azar-ufak görüyorsa. Gülüşünü, şakasını, inancını, umudunu. Kavgasını, Savaş'ını. Kınalı kuzusunu. Deriini Deniz'lerini, Gül'ümseyen Ay'larını, türkülerini, sazını, avazını. Halaylarını, alaylarını haylazlıklarını. Yani külliye ve yeküney «her bir şeylerini!» bir kadehin içine doluşturup, hüznü fondipliyorsa. N'aparsın?.. Aptal bir üzünçün ötesinde, dilinden, elinden ne gelir ki?..

Bakarsın, bakarsın, bakarsın. Ne akıl kalmıştır sende ona verecek, ne sözünü dinletecek «yabancılığın». İç içe olduğunuzdan, içinden çıkamazsın. Dışarıdan bakanların nesnelliğinden yıldız yılı uzaklarda, yanıbaşındasındır onun. Ve ona dokunamayışın, varamayışın «insanın kendi içine de varıp, dokunamayışı» gibidir. İsyanına hak verirsın tükenişine değil. Kızgınlığını hoşgörürsün bitişini değil. Gönülsüz suç ortaklıklarından cılgın çıkar, ses etmezsin. Onu kaybettikçe sen de yitersin usulca. Dertleşerek değil, gıyabında sevmeye

mahkûmsundur. Tül perdelerin bu denli kalın, kasvetli, yatıkan ve ayrık tutucu olduğuna şaşarsın. Kararını vermişse bi kez. «Ben bilirim! Doğrusunu bilirim!..» demişse, bilirsin ki hiçbir şey yapamazsın. Bakarsın, bakarsın, bakarsın!..

Tek umudun kalır geriye: Yine, onun tâ kendisi. Çünkü o «ihanet tünellerinden!» ışık bulan. O keskin virajlarda «dönmeden» bugüne gelebilendir. Bahar dalları gibi tomurcuk tomurcuk açan, yaşama ıslıl ıslıl bakan bir gencecik kıızı ona en fazla gerektiği yıllarda üzgün koymamak, yanmasından ayrılmamak için çabalayacaktır o. Rakı kadehlerine boğulmayacak kadar duyarlı, akıllı, «Zeki» bir adamdır o!

Tutsaklara ve eski dostlara

Bizim Okan Bayülgen (eski Gecekuşu) film icabı saçlarını traş ettirdi. Sıfır numara bir kafayla geziyor bir süredir. Ama iki gün berbere gitmese gürr saçları yeniden fişkırp, uç veriyor kafasının üzerinde. Ve Okan: «Abiii bak iki günde yine lepiska saçlı oldum,» diyor. Özeniyorum ona. Kelliği bizim gibi doğal değil, 'istediği anda yeniden ormana döner başı' diye kıskanıyorum. Bir de saçsızlık bile yakışıyor genç sanatçıya. Ben gidip böyle traş olsam kafam hormonlu karpuz misali yamru, yumru durur biliyorum. Askere gittiğimde berbere «sıfırla» kardeşim demiştim. «Başıma neler geldiğini!» üç dakika sonra gördüm. 5-6 yerinde deri izler, dikiş

kalıntıları... Her biri çocukluk günlerimizin «taş harplerinden» kalmış bu izlerin.

Şükür ki artık seyrelse de, yer yer kırılmış saçlarım bu «taş harbi» izlerini kanatıyor. Atılan taşların bıraktığı kalıcı izleri bir tek ben biliyorum. Başka kimsecikler görmüyor, bilmiyor.

Sonra da düşünüyorum. Taş harpleri gerçekten de çocukluk günlerinde mi kaldı? Kafamızdaki izler gibi yüreklerimize, ruhlarımıza iz bırakan, ama bu kez de, değdikleri yerde açtıkları yaralar, akan kanlar görünmese de canımız yanmıyor mu? Yanıyor elbet. Yanıyor yaa. Yanmaz olur mu?

Bazı mektupları taşta sarar atarlar biliriz. Bazı mektupları taşta bile sarmaya gerek yoktur. Sırf mektubu atarsınız «taş harplerinin» taşlarından daha tahrip edici olur... Yine biliriz ki: Sıradan mektuplar âdet olduğu gibi önce, «Saym, sevgili, azizim» filan türünden hitapla başlar. Diyeceğini dedikten sonra son bölümünde: «Sağlıkla kalın, mutlu olun!» gibisinden temenniler, dualar, isteklerle noktalanır.

Taş gibi böğrünüze çarpan, sizi üzen, sarsan, ürküten mektuplarda ise hitap bölümünde hak ettiğiniz düşünülen ağır sıfatlar sıralıdır. Yine söylenen söylenir ve son bölümde yine hakkınızda temenni edilenler sıralanır.

«Midesiyle» yaşayanlar mektubun başında yazarları ısıktır. Arada kalan bölümün her satırı bacaklarındaki bağı çözüp kıçüstü oturtur onları. Hele son kısma gelindiğinde «bitiktir»ler artık. Suçluların telaşı, paniği içinde, ne yapacağını, ne düşüneceğini bilmez olurlar. Hangi deliğe kaçacaklarını, kendilerini hangi «güvenilir» dostun, ağabeyin, teşki-

latların koruyacağını düşünürler jet hızıyla. Korkunun ecele fayda sağlamadığını bilseler de, yine de korkarlar ecellerinden. Bu güzelim yaşantılarından, cici dünyalarından, keyiflerinden ve pek çok şeyden kendilerini koparacak bir ölümün «dehşeti» düşer uslarına. Ve bu panik, bu korku yaşamlarını «kısıtılmış bir böcek» yaşamına dönüştürür. Kimbilir belki de nafile yere «korumalar-korunmalar», «silahlar-alarmlar», «ev-adres değiştirmeler», «insan içine çıkmamalar» günleri başlar... Hayatı «midesiyle» değil de «yüreğiyle» yaşayan insan içinse, mektup sonlarının «asar-keseriz», «vurur-deviririz» sözlerinin fazla bir anlamı yoktur. O, mektubun, mektupların daha başına takılıp kalmış, orada kendisine yüklenen ağır sözcüklerin girdabında dönüp, sürüklenmektedir. İnşili-çıkışlı, doğrulu-yanlışlı, arslanlı-tavşanlı yaşamının şu an bulunduğu noktasından şöyle bir geri döner bakar.

Acaba bu yaşam labirentinin hangi «koridorları», hangi «kavgaları», hangi «arkadaşlıkları», hangi «tutsaklıkları», hangi «acıları» daha mutlu, daha onurlu, daha kendinden razı kılmıştı beni kendime, diye sorar. Ve yanıtını «çok net» veriyorsa kendi kendine ve bu net verilen yanıtta: Geçmiş günlerin ateş çemberlerine yığıtçe meydan okumuş, fidanlar gibi yakılır, yıkılırken sessiz sitemsiz kavgalaşmış dostların silinmeyen gülüşlerini, bakışlarını hissediyorsa... «Onlar inandılar. Kavgalaştılar. Yenildiler. Ama bu uzun koşuda zafer haklının, doğrunun olacaktır elbet,» diyorsa... Yaşamın fırlattığı «köşesinde» kimi zaman «saçmalayıp», kimi zaman «sırf öyle olduğuna, sırf o an için inandığından» kendi kestiği ahkâma dönüp: «Acaba ben mi haklıyım, beni eleştirenler mi?» diye kaygılar taşıyorsa... Özeleştirisinin musluklarını so-

nuna kadar açmış, «Elbet doğrusunu buluruz. Tartışır, düşünür, küfürleşir, dövüşür. Elbet doğrusunu buluruz,» diyor-sa... Mektubun, mektupların başında yüklenen sıfatları reddeder, yüreğiyle yaşayan insana 50 bin liralık mermilerin, üstüne sürülecek arabaların salamayacağı korkuları, acıları, bu sıfatları «hak ediyor olmak» salmıştır çünkü. Eli, «varsayılan» ahilerinin, ustalarının, dostlarının telefonlarına gitmez. «Beni ben saydıklarımın koruyun, kollayın,» demeye dili varmaz. Fırsat bulsalar onu «bir kaşık suda boğacak» olanlardan «yardım» dilemez. Ya ne yapar? Ne yapacak? Elbette bugüne kadar yaptığını. Yine bir başına. Yine üzerinde topluğne bile taşımadan. «Yine, köşeden biri mi çıkacak, eyvah,» demeden. Ve, «Gerçekten böylesi sözleri hak ettiysem, böylesi bir hayatı içime sindiremem!» diyerek, «İşte boynum... Hiç beklemeden vurula!» der. Çünkü kimseler bilmeseydi, anlamasa da o, «Düzenle uzlaşalım da, oh ne ala yaşayalım!» demek yerine: «Biz kimi zaman yanlışla düşsek de, nettiğimizi biliriz. Nereye ait olduğumuzu çoktaaan seçmişiz!» diye gururlanır ve kimselerin duymayacağı bir sesle kendi yüreğine, hem de «eski bir Beyazıt Meydanı huzuruy-la» seslenir: «Ölüm hoşgeldi, sefa geldi!..»

Yalnızlık üzerine

Kapıyı anahtarla açmayı sevmiyorum. Çalmalıyım, sen açmalısın. «Hoşgeldin camım!» deyip sarılmalısın. Uzun uzun öpüşmeliyiz kapı aralığında. Elimden tutmalısın. İçeri

yürümeliyiz. Bir çırpıda, en fazla üçü önemli 35 haberi sıralamalısın. Ben mutlaka: «Yaaa. Öyle mi olmuş?!..» diyeceğin haberleri vermeliyim sana. Süratle beni kızdıracak bir şeyler yapmalısın. Ben zaten seni kızdıracak bir şeyler yapmış olmalıyım dışarlarda. Gözüme bakıp anlamalısın yediğim haltları. Anlamazdan gelmelisin. Yüzlememelisin. Usulca utanmalıyım. Ben anladığını anlamazdan gelmeliyim. Sen anladığını anladığımı anlamamalısın. Bu küçük oyun böyle sürüp gitmeli. Yemekleri amma da acılı, amma da güzel yapmış olmalısın. Ben yine her zamanki gibi ertesi gün rejime başlayacak olmalıyım. Sen mutlaka bi iş bulmaya, bi eve geçmeye, resim yapmaya. Çay koymayı yine ben hatırlatmalıyım. Radyo yine gâvur müziklerine ayarlı. Televizyon «se-nin» kanallarına kilitli ve kültablaları (çay tabakları) yine fırrar etmiş olmalı ortalıklardan. Gözlerinde güzellikten başka şey yokmuş gibi, sıkıntı yüklü, soru yüklü bakışları göremeliyim. Sevgimin büyüklüğü her şeye yeter sanmalı, hiçbir bunaltını annamayacak kadar dangalaklaşmalıyım. İki de bir sözlerini kesip. Çocuksuluğunun, saflığının, yalınlığının sularını kurutup, «ciddiii... vakaarlı... kerametli» konulara davet etmeliyim seni. Ve bi gün. Ve bi gün çekip gitmelisin evden. Gitmenle anlamalıyım: «bu ev» sevdasız olana bol gelir, yürü yürü bitmez. Bu evin manzarası karanlığa göz kırpar. Bu evde bir başına olanlara köpekler bile havlamaz. Çay pişmez, yemek yenmez. Sigaranın bile tadı kaçır bu evde. Dışarıda itiş kakış kalabalıklarda bile yiter ev sahibi. Kendini bile arayıp bulamaz. Merhabaların da anlamı kalmadığından, kimselere selam verip, alamaz. Denizde, karada, yatakta hiçbir solukları alıp verilir.

Bir şiir okunur kitaptan. Şair bilmiş gibi: «Düşmesin bîzimle yola. Evinde ağlayanların gözyaşlarını boynunda ağır bir zincir gibi taşıyanlar. Çekilsin yolumuzdan. Kendi yüreğinin kabuğunda yaşayanlar...» yazmıştır. Şiire de, şaire de, hayata da kızılır. Kapı önüne gelinir. Alışkanlık icabı kapı çalınır. Yalnızlık pusuya yatmıştır içeride. Duyar, ama açmaz kapıyı. Neden sonra hatırlarsın. Anahtarını çıkarırsın... Kapıyı anahtarla açmayı sevmiyorum. Yalnızlığı(nı) sevmiyorum. Yalnız seni ve çok ve çoook seviyorum!..

Neler neler oluyor?

- Vah şu Beyoğlu'nun
- Başına gelenlere
- Belediyenin ceberrutluğu
- Bir yana
- Polis de kök söktürüyor
- Kafayı şimdi de
- Kayıplar bulunsun
- Diyenlere takmışlar
- Millet cumartesi günleri toplanıyo
- G.S. Lisesi önünde oturuyo
- Kayıplar bulunsun diyo
- Polis abiler buna çok kıızıo
- Kayıpları bulucaklanna

- Arayanları «bulup»
- İcraat yapıyo
- Mafya cirit atarken
- Çevre cılk bir yarayken
- Her türlü puştluk varken
- Onnara dokunmuyo
- Milleti tutukluyo
- Eee. Efendiler
- Hayırlı olsun
- Kutlu olsun
- Efendiler
- Vatan sizden
- Böyle kutsal
- Görevler bekler...

Fotoğraftaki adam

Onu tanımıyorum. Sadece bir fotoğrafını gördüm o kadar. Kalabalığın içinde. Eşinin, çocuklarının, yakınlarının yanında duruyor. Hafiften gülümsüyordu fotoğrafta. Uzun boylu gibiydi (öyleymiş). Oldukça yakışıklı, bakımlı, güleç bir adamdı fotoğraftaki. Anlattılar. Çok sıkıntılı geçmiş yaşantısı. Bir şeylere çok inandığı için. Bir şeylere gönül verip, başkoyduğu için çok eziyet çekmiş vaktiyle. Kâbus günlerinde durmadan ev değiştirirlermiş. Çoluk çocuk bir oraya, bir

buraya göçer dururlarmış. İzleri bulunmasın, kendisi de, ailesi de zarar görmesin istemiş. Ama bi gece bulmuşlar izini. Evini talan edip, onu derdest edip alıp götürmüşler. Ufacık çocuklarının korkuyla açılmış gözleri önünde çekip almışlar onu yuvasından. Alıcı kuşlar çok daha fazla didikle-mek istemiş, ama 5 yıl sonunda özgür kalmış, yine dönmüş yuvasına. Sonra yine burnunun dikine. Sonra yine ezilip, bükülmeden. Dönüp, dönmelenmeden inandığı gibi sürdürmüş yaşamını. Devrimci namusunu «günün değişen mana ve şart-lara» katık etmemiş. Çocuklarını haramsız, yalansız, dolam-baçasız yetiştirip göndermiş hilebaz dünyalara. Gözü bi gün arkada kalmamış. Özgüveni bi gün olsun örselenmemiş. Yaşama aydınlık bakan herkes gibi apaydınlık görmüş, düşün-müş her şeyleri.

Sonra bir gün yeniden sarsılmış ansızın. Hoyratlık fırtınası, bir gazete haberiyle esip, kırmış yeşil dallarını. Baştan sona rezil. İçten dışa kepaze bir üslubun okunu yemiş yor-gun, hasta kalbine. Cığeri iki para etmez pespayelerin. Yaşamlarında bir an bile tadamayacakları sevgileri, sevdaları kallesliklerine meze yapışları, teperek dümdüz edişleriyle yaralanmış. Yarası ansızın ve öyle kalın, öyle çetin bir kabuk bağlamış ki artık hiçbir ses o kabuğu kırıp içeri doluşup: «Verilmesi ertelenen haberler, yalanla gizlensin için değil, usul erkân olsun, her ne olacaksa ve adam gibi olacaksa, o zaman duyurulsun» için beklendi bugüne kadar sözcüklerini taşıyamaz olmuş...

Alamut - Çizgiliforum.com

«Böyle gitmez» nasıl gidecek?

Vakit gece yansı. Beter bir sessizlik var her yerde. İstanbul karanlıklara ve suskunluğa teslim. «Çürümüş, uyku koku, çömlek gibi bir kent» şimdi İstanbul. Tarihi Eyüp Sultan Camiinin heybeti ve haşmeti bile geceye saklanmış sanki. Sanki o bile ürkek, çekingen. Ne bir güvercini var kanat çırpıp, ne türbe kapısına yüz sürüp, Tann'ya el açıp yakaran bir mümin. Bir fermanın ceberrutluğu her yeri, herkesi tırsık etmiş adeta. Padişah 4.Murat Han öyle bir kükremit ki fermanında, sıkıysa çık dolaş. Sıkıysa yamuk yap. Ama o ne? Sallana, salına. Düşe yuvarlana 4 ayyaş geliyor ötelerden. Nasıl bir hallere düştüyse gönülleri: «Ferman dinlemiyor». Acep kim bu densizler. Bu kelleyi koltuk etmiş adamlar kim ola ki acaba? Az yaklaşınca anlıyoruz... Biri Hazerfan Ahmet Çelebi. Yanıbaşındaki Lagari, üç adım ötede Evliya Çelebi ve arkada Bekri Mustafa... Cami avlusundan tıns-mırıs geçerlerken bi de görüyorlar kiiii. 3 ferman isyancısı, üç söz anlamaz kişi sallanmakta ip ucunda... Şaşalak, ürkek, sinik, sorgucu bakıyorlar kurbanlara. Ve aniden bir ses gürlüyor karanlıkta: «Stoop. Çekim tamam!..

İstanbul Kanatlarımın Altında filminin setindeyiz. Film icabı Bekri Mustafa ben oluyorum. Üzerimde bir şalvar. Kirli bi gömlek, bi yelek. Bi de horoz ibiği misali sarık var kafamda. Saati soruyorum 22.05. Kaç dakika boşuz diyorum, 25 diyorlar. Peki öliise. Şu karşı kahvedeyim. Bi şey seyredicem televizyonda. Ve Eyüp Meydanı'nın gece kalabalığına sözü-

nü ettiğim kıyafetle dalıyorum. Ahalinin «dellendi herhalde» bakışları arasında koşturuyorum televizyonlu bi kahve bulmaya. Ve buluyorum. Kadir İnanır'ın programı başlayacak az sonra. «Böyle Gitmez» adlı Realty Show ilk kez girecek yayına. Hem Kadir'in, hem omuzdaşı, işini bilir kadronun aylardır çalışıp, didindiği programın mürüvvet gecesi yani. Tarihi kıyafetlerimle bir tahta sandalyeye oturmuş bekliyorum. Sonra, «Film çeviriyoruz. Artiz oldum!» diyorum. Peki ne bekliyorum? Artistken haber program yapan birinin, Kadir'in sunacağı programı. Bir garip gülücük dolaşiyor içimde, dudağımda. Kimse anlamasın istiyorum. Ne kadar ters, kıskanç, beter, nane molla, sinameki huyum varsa hepsini toplamış gelmişim. «Böyle Gitmez» başlayacak ve bi türlü beğenmeyeceğim. Ve bu program «Böyle gitmez!» diyeceğim.

Ve başlıyor program. Ustaca hazırlanmış bir jenerik ardından Kadir İnanır gözüküyor. Amatörce değil, işini amatör ruhla yapanların tatlı heyecanı sinmiş üzerine. Dakikalar geçtikçe ısınıyor, yakalıyor seyredenleri. Cezaevlerinden, Meclise, sokak aralarından, hastane koridorlarına, acil (aciz) servislere kadar dolaştırıyor bizi Kadir. En hoş tarafı da maço imajından beklenmeyecek kadar yumuşak, yargısız, kavgasız davranması. Gizli kamera yapmayacağını daha önce belirtmişlerdi, bu da çok hoş tabi. Kahvedekilerin yüzünü izliyorum arada bir. Son derece doğal bakıyor, izliyor herkes. Kimsenin aklından Kadir önceden şuydu buydu geçtiğini sanmıyorum. Oturmuş olayların akışına kendilerini kaptırmış seyrediyorlar. Kadir de fazla oynamıyor, hissediyor çünkü. Belki aktör diye bu programı yap dediler, ama ne kadar

az aktör, ne kadar çok Kadir olursa o kadar başaracak belli. Çünkü bu halkı senaryolardan tanımadı o.

Zaten içimizden çıktı ve bi yere kaybolmadı. Asistan çocuk geliyor o sıra. «Hadi abii, çekim başlıyor,» diye uyarıyor beni. Programın son bölümünü izleyemiyorum ne yazık. Ama tüm «kötü niyetime!», tüm önyargıma rağmen delikanlıca söylemek gerekiyor bi şeyleri. Bu program, bu Kadir böyle epey gider. Ve sanırım iyi gider. Hoşgeldin Kadir İnandır. Hoşgeldiniz, hayırlı olsun eski dostlar. Hepinize başarılar. Haydi kolay gelsin. Haydi daha iyisine. Haydi ne zaman isterseniz el ele, yürek yüreğe. Hep birlikte ve tüm «böyle gitmezlere!..»

Mete'lik etmezler!..

O zamanlar da yazmak istedim, beceremedim. Kimileri linç harekâtlarının içinde de dışında da olsa farketmiyor. Olup biteni kötü bir rüyaymış gibi saysa da, rüyadan bile ürüyor. Ben de mi öyleydim ne? Linçin içinde değildim ve dışardan bi şi yapmaya bile tırsıyordum. Mete Akyol «çarmıha gerilmişti» ve bize susup oturmak kalmıştı. «Zeynep'e koltuk çıktı, çanaklık, yalakalık yaptı. Meslek onurunu sattı, kendini ateşe attı,» diyorlardı. Sustuyduk. Freni boşalmış TIR gibi yokuş aşağı kayan bir «toplumsal» fırça çekişin önünde nasıl durulur ki? Onu durduralım derken seni de

ezer geçer tonlarca yük. Hem zaten bin yıllık dostları, harbi-
den omuzdaşları bile «yannış yaptı» raconu keserken, bizci-
leyin onu «sonradan görmeler» ne yapsazdık ki?

Ehh... Patlak frenli TIR kamyonu hazır durmuşken.
Linççiler savaş edavatlarını bi dahaıcı kurban törenine kadar
kutulamışlarken, meydanı boş bulup iki kelam edelim...

Mete Akyol iyi adamdır babalar. Hem öyle piskolojik,
sosyolojik, morfolojik tahliller sonucu elde edilmiş verilere
göre diiil. Kısa yoldan. Keseden, kestirmeden iyi adamdır o.
Yanına yanaşan bir genç gastecinin, gönül kıran aşk meşkin-
den, cepte kuruşsuzluktan, canına tak eden kadrosuzluktan,
buna benzeş yüz dertten şikâyetine, sitemine, isyanına anın-
da el koyar. Laf olsun için değil. Karşıdaki acıyı içinde hisse-
derek: «Peki sorun nasıl çözülür?... Onun elinden ne gelir?..
Kimle konuşursa mesele düzelir?..» Bunları sorar adama.
Çocukla çocuk, çırakla çırak olmayı onda görürsünüz. Ahile-
rin, ustaların genç meslektaşlarına zurnanın son deliği mua-
melesi yaptığı anlarda, o size rakı masalarında rezerve san-
dalye tutar. «Ufak iş,» demeyin!

Bizim işte, en önemli hallerdir bu haller. Bi de işinin sı-
cağı yüzüne, gülüşüne vurmuştur.

Herkesi buyur eden, her selamı hak eden, işte bu gülü-
cüktür onda. Aynı şeyi bin kişi yazar. O mutlak bin birinci
pencereyi bulmuştur. Oradan bakınca hayatı da, olup biteni
de daha bir seversiniz. Bizim gibi yeniyetmeler bi kenara,
devasa Çetin Altan ustamızın da onun için: «En büyük özel-
liği kalemini ne bir balyoz, ne bir süngü, ne bir borazan gibi
değil, sadece kalem gibi kullanmasıdır...» demesi bu yüzden-
dir işte. Sizi bilmem. Ben Mete Abiyi özledim. Kabalıkların,

dangalaklıkların, vefasızlıkların «marifet» diye «erdem» diye kakalandığı şu günlerde bütün bunların METE'lik etmeyeceğini ispatlayacak güleç insanlara o kadar açız ki!.. Haydi Mete Abii.. Göster güleç yüzünü bize...

UêurMar YücelsinL.

Derebeyi şatoları, kaleler, setler, hisarlar sağlam yapılarıdır. Yüzyılların hoyratlığı karşısında taş göğüslerini kalcan eder direnirler. Yapıldıkları çağlarda da fetih ordularının koç başlarına, mancınıklarına, güllelerine de az direnmemişlerdir zaten.

Savunmasını bu heybetli-kuvvetli yapılara bağlayanlar bazen postu kaptırsalar da pahalıya satmışlardır onu.

Önceki gece Rumeli Hisarındaydım. 500 yılı aşkın bir zamanın o heybetli yapıdan zırnık koparamadığını gördüm. Bir ucu Boğaz'ın sırtına, diğeri serin sularına omuz atan Hisar, haşmetini, kibirle yaldızlamış bir mimari külhanbeyiydi sanki. Sonra sonra bi adam çıktı ortaya. Tek başına Hisar'ı fethetmeye kalkıştı. Sağlam duvarlar, burçlar, top, tüfek bir yana içinde bir de ordu konuşlanmıştı oysa Hisar'm. Hem de dünyanın en tehlikeli, en haşın, en acımasız, en güçlü ordusu: «Seyirci» ordusu mevzii almıştı.

Burayı fethedeceğim diyen adam delllenmiş bir adem oğlu muydu? Belki? Acep neyine güveniyordu da, efeleniyordu hisara, orduya? Bekledik ve gördük. O zaman anladık

ki adamın elinde dünyanın en büyük gücü vardı meğer. Kuvvetine karşı koyulmaz. Önünde durulmaz, yabana atılmaz bir güçle donanmıştı adam: «Sevginin Gücüyle» donanmıştı!.. Ve dediğini yaptı. O tehlikeli orduya. O yanlışı en affetmez, hatayı en yüze çarpan orduya, seyirci ordusuna karşı sevginin gücünü saçtı. Ve onları yenip tüketmek şöyle dursun, kıllarına bile dokunmadan, gönüllü olarak kendiyle aynı safa geçmelerini sağladı. İşte bunu başararak «feth» etti koçça Hisar'ı adam... «Aşk olsun, helal olsun!» dedirtti dosta, düşmana...

Bir gün tek başına

Gösterinin başlamasına yarım saat kadar var. İçerisi tıklımlaşmak üzere. Meral Okay'la dostluk gibi bir lüksümüz var şükür ki. Tombik yanaklarından makas alıp:

«Tatlım, gülüm hadi bizi bi yere oturttur,» diyoruz Meral'e. Beş bin kişi arasında cebelleşirken bizim şımarıklığımızı da hoşgörüp yer buldurtuyor. O sırada görüyorum Uğur Yücel'i. Az sonra Hisar'ı «tek başına» feth etmeye kalkışacak adam o işte. Telaş ve ürkeklik paçasından akıyor adeta. Tedirgin, sıkılğan dolanıyor kuliste. Bi tek şey soruyorum: «Tam şu anda, şu saniye aklından geçen ne?» diyorum.

Duraksamadan yanıtlıyor: «Her şeye hakimim, her şey iyi olacak, iyi gidecek biliyorum. Ama yine de heyecan yüklüyüm. Kimbilir belki bu işin olmazsa olmazı bu. Dün ilk gösteride çok tuhaftım. Başında her şeyi bırakıp gidebilirdim. Sonunda ise, bi bu kadar daha devam edebilirdim şova,» diyor.

Çatlak Şoray

Ve şov başlıyor az sonra. Temaşa ustalarının yıllar önce kestiği: «Sen seyirciden değil, seyirci sende korksun!» raco-nunu yerine getiriyor sanki Uğur. Sahneye gelmesiyle, 3 bine yakın insanın arasına dalması bir oluyor. Yanıbaşlarma gi-dip, kiminin omuzlarına dokunup, kimine sorular soruyor. Aldığı yanıtlara spontan espriler patlatıyor. Yani «işe» iyi başlıyor genç sanatçı. Ve kendi yaşam öyküsünden öyle bir halı dokuyor ki. Her ilmikte sanki kendini değil, hepimizin anılarından, yüreklerinden birer iplik devşirmiş, onları sar-mış masuraya ve dokunduğu halıda hepimiz motif olduk sa-nıyoruz. Kuzguncuk sırtlarındaki 3 fıstık ağacının oralardan gelen akordeon nameleriyle, Ermeni kilisesi ve mahalle ca-mimin omuz omuza veriş. 7 dilden, 7 dinden insanların so-kak ortasında sarmaş dolaş oluşları aynı zamanda «bizim ora» işi değil miydi? Akla seza palavraların Köşk Emin'i. Çatlak Şoray'ın sümüklü kızı. Yürüdüğünde esnafa iş bırak-tırıp akşam içtiması yaptıran cihan yandı Leyla, tahtadan Karaoğlan kılıçları yapan marangoz çırağı Yaşar. Takma diş-lerini çıkarıp çocuk korkutan dayılar hep bizim, bizlerin, he-pimizin mahallelerinde, başka başka isimlere ikametgâh kâ-ğıdı çıkarmış kişiler değil miydi?

Helal olsun!..

Dünlerin imbiğinden süzdüğü güzellikleri bugünlere ka-dar taşıyıp zamane bilgelerine teğelleyen Uğur Yücel, sade-

ce «komik-komiklik» seyredeceğini sananlara kırmadan, örselemeden bir de hoş «gözyaşları» döktürdü. Bir yerlerde merhum Ertem Eğilmez'den söz ederken: «Bazı insanlar vardır ki, onlarla aynı anda yaşıyor olmaktan, onları ıskalamamış olmak, tanış olmak, muhabbet, dostluk kurmaktan onur duyarsınız, coşku duyarsınız. Ertem Abi benim için de, sanırım her tanıyan için de öyle bir adamdı,» dedi Uğur Yücel. O zaman aynı şeyleri gururla biz de söyleyebiliriz onun için. Uğur Abi gibi bir sanatçıyı bağımdan çıkaran bir ahali-den olmak. Onunla aynı ortamlarda bulunup, tanış olmak bizim için de ne keyif. Helal olsun Uğur Yücel'e. Helal olsun onu doğuran anaya, Kuzguncuk'a, İstanbul'a, Anadolu'ya. Helal olsun ona kerteriz olmuş babaya. Helal olsun küçük Gıyasettin'e. Ardındaki dostlarına, gizli kahramanlarına ve tek başına bir adama hisarlarını, ordularını, yüreklerini, tek mermi atmadan teslim eden seyirciye helal olsun!..

«Onlara can gurban!..»

Halit Çapın söylemişti yerini. Öfkeli ve kırılgan bir sesle: «Anasını satayım. Kaç tane Selati Meyhanesi kaldı ki İstanbul'da? Yine de en kralı Yedikule'deki havuzlusudur. Bi gün yolun düşerse git bak, karafaki rakı iste,» demişti. Büyük sözü dinlenmez mi? Gidip, bulup, içmiştim. Yalnız «Karafaki rakı ver,» dediğimde garson bön bön bakıp: «Ondan yok

abey. Yeni Rakı versem olur mu?» demişti. Gülmüştüm. Geçtiğimiz gün bi yolunu bulup kaçtık oraya. Yanımda oğlumla sanatçı dostlarım Haluk Bilginer, Ege Aydan ve Mustafa Altıoklar da var. Bembeyaz masa örtüleri. Beyaz porcelen tabaklar, pırıl pırıl çatal bıçak ve evdekiler gibi özenilip hazırlanmış mezeler. Yan masalardan ayarında selam - kelim, muhabbetler ağır, okkalı...

Bi ara bizim oğlанда yoğunlaşıyor laflamalar. «İleride n'apcen - n'etcen?» soruları, «Ora mı (İngiltere) bura mı?» sorgulamaları... Sonra Ege Aydan döndürüyor sözü. Kendi çocuğunun nasıl doğduğunu anlatıp: «Annesini zor kurtardı doktorlar. Kız göre göre gidiyordu az kalsın. Elini kolunu uzun süre kıpırdatmadı. Çocuğa 3 yıl boyunca daha çok ben baktım. Çişini kakasını temizledim. Gece ben ırgaladım ağlarken. Ben gibi serazat bir adam çocuk sevgisiyle dize geldi. Annadım ki hiçbi şeye değışilmez çocuklarımız. Uğruna, koşulsuzca canından geçebileceği tek şey insanın annadım!..» Haluk Bilginer çocuk sevgisini tatmamış henüz. Ama çok seviyor çocukları. Gülümseyip: «Valla bu yaşta bile niyetliyiz hâlâ,» diyor. Mustafa da: «Ne varmış yaşıınızda? Sen daha kırk birsin. Kırk bir kere maşşallahsın!» diyor. Haluk, Ege'nin «canımızdan bile geçeriz» sözüne takılı kalmış: «Bak benim çocuğum yok, ama bu lafını çok iyi anlıyorum. Geçen gün Zuhal (Olca) parmağını halı silme makinesine sıkıştırdı. Kurt, diye bi ses çıktı. Kız bi çığlık attı benim yüreğim düştü sanki. Allah'tan kırılmadı. O saatte hastanelere koştuk. Dakka başı Zühal'e: 'Keşke bana olsaydı. Keşke benim parmağıma olsaydı,' diyordum. O da bana: 'Bi tanem. İyi ki, sana olmadı sürekli çekimlerdesin. N'apardık sonra?'

diyordu. İnsan karısına, kocasına bile böyle olunca çocukları için nelerden vazgeçmez?...» Bizim bir Selati Meyhanesinde, bir ufak kaçamak süresine sığan «çocuk sevgisi» muhabbetimiz böyle sürüp gitti. Ama bu mevzuun daniskası evde, işte, sokakta. Akla gelen her yerde, her zaman diliminde yapılmaz mı? Herkesler evlad-ı ayal sevgisini gök katlarına çıkarırmaz mı? Aksi söylenemeyecek bir şeyi. Malumu ilan eder gibi bu köşeye sıkıştırmanın manası da ne mi? Ne olacak Ahmet Altan'ın dünkü yazısı. Ahmet, çocuk lafı açıldı mı sevgilerini gölgelerine bastırmayan «gölgelere» sesleniyor ve diyordu ki. «Güya çocukları seversiniz. İş lafa geldi mi 'evlatlarımız' diye başlayan nutuklar atmaya başlarsınız. Evlatlarınızı davul zurna çalarak savaşa gönderirsiniz. Onların birçoğu geri dönmez. Bir kısmı kolunu, bacağını kaybederek döner geriye. Ama siz sesinizi çıkarmazsınız. Evlatlarınızın hayatlarının sözkonusu olduğu bir yerde 'Bu savaş gerekli mi?' diye sormazsınız... Siz çocuklarının ölümüne aldırmayan bir toplumsunuz... Belki de siz yoksunuz... Altmış milyon gölgesiniz belki de siz!..» Meyhane köşelerinde, havuz başlarında çocuk sahibi olmanın muhteşem coşkusunu, «Onlara can gurban» teranelerinin buğusunu rakıya meze etmek iyi de, sıkıl-gan yürekli bir yazarın köşesinde, on bin vatlık ana baba ıslaklığından, sünepe gölgelere dönüşmenin gerçekliğine ne buyrulur?... Hani bütün bunları düşününce ruhu mengele-niyor insanın. Hani şöyle avaz avaz bağırıp da, «Lan felek!.. Bende bu pısırlıklık varkene, sen benim evim yıksan haklısın haa!..» diyesi geliyor. Ama yapamıyoruz ne çare. Ne de olsa «viran olası hanede evlad-ı var».

Sazıyla sevişen adam

«Ben dediydim!» deycileri bilirsiniz. Bi zaman, bi yerlerde, bi olaydan, bi kişiden söz açıldığında bitakım inciler yumurtlamışsa... «Arkadaş bak. Durumlar bööleyken, bööle olucak. Bu işin sonu şu, şu noktalara varıcak!» ahkâmı kesmişse... Bi de eğrisi doğrusuna gelip, dedikleri çıktıysa, Al-laaah, yanarız aga!.. Artık boyuna «Ben dediydim di mi? Demedim miydi haa? Söölemedim mi, bööle olacak diye?!» laflarıyla ha pasa kafamızı kolalar, beynimizi dikerler. Şimdi benimkisi de biraz o hesap olucek, ama söz bi daaa sölimiceem. Hem de sonuyla iftihar ettiğim için bi defalık sizle paylaşmış olucem...

Hani şu Uğur Yücel şovunda bir ara bağlamaynan çıkan Muzaffer var ya. Hani sakallı, kel kafalı, hüzün gözlü Muzaffer. Muzaffer Özdemir yani. Yani bizim «Muzo». Dinleyince İzzet Abi gibi (Öz) zor beyenen bi adam bile: «Sevişiyor adeta saziyla,» demiş. Hıncal Abi de köşesinde: «Bu çocuk saziyla ayin yapıyor sanki. Bu çocuk bir saz sihirbazı,» diye yazmış. Seyredenler, dinleyenler topyekûn hayran Muzo'ya. Veee işte tam bu noktada, «Ben dememiş miydim?» demenin tam sırası. Yav ben size dememiş miydim? Aylar önce yazmamış mıydim? Bi adam tanıyorum, diye başlayıp ozan Muzo'ya dikkat olun dememiş miydim? Önce Sezen'in şovunda, şimdi de Uğur'la esip yağıyor Muzo. Destur verirseniz o gün yazdığım yazıyı aynen yazıyorum buraya ve her türlü sanat erbabını nice Muzo'ların kol gezdiği mekânlara,

keşfedilmeyi bekleyen Erensoy'ların, Fırat'ların, Alaattin'lerin, Tayyar'lann, Hüseyin'lerin ve daha nicelerin boy gösterdiği Jasmin'lere, Akademi Bar'lara, Kafe Köyümler'e, Dersaadet'lere davet ediyorum. Gidin görün bakalım analar ne evlatlar doğuruyor hâlâ Anadolu'da... Gidin ve görün. Ama önce şu yazıyı bi daha anımsayın hele.

Kapıyı aç ben geldim

Bir adam tanıyorum. Kentin büyük «köylük» yerlerinde, metropolün tüm «kırsal kesiminde» tanımayanı yok zaten. Kötü taburelerle, duvarlara tapulanmış dev tahta kaşıklarla, ucuzuna edinilmiş tozlu kilimlerle güya «şark işi»leştirilmiş mekânların «sanat ağası». Ağalığı bildiğimiz ağalıktan değil. Ağalık vermekle olur derler a. İşte öylesi bir ağa. Neyi varsa veriyor. Kimi görse paylaşıyor. Verdikleri alkış olup, sevgi olup, dostluk olup hemen geri dönüyor. Ama bunların «kâğıdı» yok henüz borsada. Kimse bunları repo da yapmıyor. O zaman da bizimki bir «Züğürt Ağa» oluyor elbette. Bağlama çalıyor. Herkes çalar, çalabilir. Ama o başka. Arif de şaşakalıyor o çalarken, Yavuz da. Musa da «afferinliyor», ahali de. İki elin on parmağı tezeneyi iska geçip, gücünü kıpraştırıyor. Ve sap üzerinde deviniyor. Say ki balık Ayhan'ın darbuka çalması, öylesine «hem tasarımı», öylesine «hem spontane». Sesiyle seviştiriyor sazı. Davul gibi de çıkıyor sesi, davudi de. Türkülerinin ilmiğini kendi dokuyor çokçası. Şiirlerini evde yazıyor, yolda ezgiliyor, mekânlarda okuyor.

Diyor ki: «Balığın boğulması. Suyun çokluğundan değil, suyun yokluğundan.» Diyor ki: «Bazı günler kar yağar. Mevsim ne olursa olsun.» Diyor ki: «Sesimi sevdaya saldım... Gölgeler neden yaşlanmaz... Ay da aydınlıktır, ama karanlık içinden bakar adama!..»

Kendi deyişle «genel istek» üzerine 1961'de dünyaya gelmiş Muzaffer Özdemir. Şimdi genel istek üzerine (İs-te-riz, is-te-riz!..) inemiyor bir türlü çıktığı sahnelerden. Bazen Kürt damarı tutuyor, ana diline vuruyor geveze gön-lü. Şiir okur gibi şiir de okuyor. Alamanya'ya turneye gidiyor. Görenler oraya, buraya da gel gel ediyor (Fransa, Hollanda, şu, bu vs...) Yanında hep bi kız. Hep aynı kız. İyi bi kız. Birlikte okumaları da hoş bi kız. O kızı sevdiği için mi böyle sevgi sevgi yazıp okuyor. O böylesi sevgi sununca mı kız böyle güzel sevip okuyor. Kafalar karışıyor. Onlar buna gülüyor. «Gönüller karışmasın, kafa sonra düzelir!» diyor. Velhasıl o görünmez dünyalarda, o kırık mekânlarda sessiz bir rüzgâr esiyor. Ozan Muzo rüzgârı esiyor. Ula Muzo, ula Muzo hay Allah tez zamanda fırtınanı versin e mi!..

Belediye Başkanını şeyinden tutup!..

Tayyip Aga, Çamlıca'da «Koka kola non passaran!» fet-fası verdi ya, herkes çok kızdı. Hayatında bi kez bile Çamlı-

ca'ya çıkıp etrafı tarassut etmemiş bi gelin arabası konvoyuna takılıp oralarda muhabbete takılmamış adamlar bile çok bozuldu. «VayyyL Bize ha?.. Bizim Çamlıca'mıza kelek haaa?!..» nevünden yazılar yazıp, ahkâmlar kestiler. Maksat üzüm yemek değil, bağcı dövmek olunca hepsinin hey heyleri ri tuttu. Hepsi kabardı kel Fatma gibi...

Zaten bizde âdet oldu. Diyelim köşe yazarısın ya da TV programcısı. Ya da ne biliy? Kentinin estetiğine, sosyolojisine, mimari gidişatına «hicap» duyan ve acısını dile getirmek isteyen bi zamane aydını. Hemen iki çift fiyakalı laf edip tavrını alacaksın. Mesela, Boğaz'ın ağaç ormanıyken beton canğılına dönüşmüş sırtlarına bakıp, gözlerini kısarak, kuyudan geliyormuş gibi bir sesle haykıracaksın yanındakilere: «Şu Boğaz'a bakıp bakıp ağlamalı. Belediye başkanlarını şeyinden tutup tavana bağlaman!» Sonra: «Efendim... Şuraları gâvura vereceksin. Bak 8 ayda ne biçim bi hale getirirler!» türünden yaratıcı laflarla destekleyeceksin yumurtladığın vecizeleri. Duyanlar, «Ne deriin adam» ara-çıkamaz sokağını bilmese de ana caddeler konusundaki ana fikirlerin parke taşı gibi dönecek çevrendeki kulaklara.

Vurun abalıya

Yav kardeşim. Sen harbiden bu şehre sahip çıkacaksan önce çıkıp bi dolaşsana. Rengine, desenine baktığın belediye otobüsüne bindin mi len hiç yıllardır? Nazik bedenin, pedi-

kurlu ayacıklarm İmrahor'dan, Çır Çır'dan, Atlama Taşı'ndan geçti mi hiç? Draman'ı bilin mi efendi? Balat'a uğramısın? Haydar'ı, Nişanca'yı, Çatladı Kapı'yi, Dudullu, Toygar Tepe, Aynalı Çeşme, Çayırbaşı, Pazartekke'yi, alır mı senin haritan? Sarıgazi minibüsleri nereden kalkar bilir misin? Sultan Mahallede Dekora'yı, Çarşamba'da Kelle Işık'ı, Burgaz'da Safo Kaptanı duydun mu len hiç? Kısıklı'dan yol aldın mı ki Çamlıca'nın goy goyunu yapıyon? Bu kentin meselesi Tayyip mi len sadece? Tayyip kendi başına mesele elbet. Ama ona bulaşmanın, onla cebelleşmenin yolu bu değil keko. Git sor bakıyım eski ahilerin aklı nerdeymiş akıllı bilet icat etmek için. Emeklilere beleş seyahat kartını babam değil Tayyip buldu buluşturdu. Sor bakalım müzik ve sanat festivallerine bugüne dek bunnar kadar maddi manevi destek veren olmuş mu?

Haydeee! Kalkıyo, kalkıyoo!..

Şimdi sığ kafalarla, «Yavşağa bak. Tutmuş Tayyip'i okkalıyo!» dersiniz belki. Yoooo. Kimseyi okkalama filan yok. Adamlar bunların yarısını gönülden yapsa yarısını siyasetten yapıyo elbette. Bunu çakozlamak için ille kafası kepli mezunlardan mı olmak lazım? Beşi bitirmek, ortayı ikiden terketmek de yetmez mi gülüm? Siz gibilerin aklı sığ sularda gezdiğinden ancak dıştan görünene, herkesin gördüğüne yıldız-yaldız laf etme yeteneğinizi lokomotif kılarırsınız. Açılın yavrularım. Şöyle bi çıkın kolaçan edin şehrinizi. Ham yapmazlar korkmayın. Milletin kıcını yıkamaya su bulamadığı

yerlere uğrarsanız Hoka Molanın Avanak Avnisi olmazsınız bu kadar. «HadeeeL Sultanbeyli'ye, dolmuuuş. Kalkıyooo, kalkıyooo!..»

Kendine özge ûzgentürk

Nebil Ozgentürk'ü tanırırsınız sanırım. Kendisini değilse bile yazılarını bilip, okuyup, tanıdığınızı umuyorum. Herkesin o günlerde olagelmiş bir aynı olayı, bi ucundan yakalayıp, iteleye kakalıya, zorlaya, tıkalaya «yorumladığı», velutluktan nasip almamış, kısır ahkâmlar kestiği medya sahnesinde bir garip ademdir o. Bazen bilinmedik hallere düşmüş bilindik insanların kâşifliğini yapar. Bazen burnumuz ucunda durduğu halde bakıp göremediğimiz, işitip duyamadığımız türlü çeşit «iş-oluş-kılış»lara ışınlar bizi. Yılmaz Güney'in annesinin oğlunun ölümünden hâlâ haberdar olmadığını da Nebil «bildirir» bize, meyhane sokağında karikatür pazarlayan bir eski ustanın düştüğü hallerden de o «haberdar» eder hepimizi. Herkes Mersin'e tur bileti aldığında o tersine yollara düşer her gün. Heybesini yudum yudum insan azıklarıyla doldurur. Gelir hepimize üleştirir, dağıtır. Sanat barlarının mahcup delikanlısı. Bi lafı söylerken bin defa ölçen bir adam. Boğuk, kalın sesine kafa tutan bi ince yürekli. Bi kez kalp kırmamış, bi kez bi kişiye kazık atmamış, bi kez süfli bi

laf etmemiş veee Çukurovalılıkla İstanbul efendiğini iç içe dokumuş bi arkadaş.

Dün de yaptı yapacağını. Mütevazı bi röportaj ülkenin en sıkı gastelerinden birine manşet oldu. Gastenin başyazarı o günkü yazısının irice bir bölümünü röportajda adı geçene, İzmir'in eski belediye başkanlarından İhsan Alyanak'a, «Boksör İhsan'a» ayırdı yani. «Bir insan bir hayat» adım verdiği yazısını dikkatle, sevgiyle okuduğumda karar verdim. Bi gün ben de «bir insan bir hayat» yazısı yazacağım. Ve Nebil Özgentürk'ü anlatıp: «Herkesin birbirine benzemek için yarıştığı, herkesin birbirinden zihinsel kopyalar çektiği, herkesin kendiyi birlikte herkesi süratle tükettiği Babıali'de bir 'tuhaf adam var. Seyyah ruhunu orada burada gezdirip, gönül sazlarının bam teliyle konçertolar nasıl çalınır, onu sihir ediyor» diyeceğim kısmetse...

Bu sezon televizyonlarda!..

Allaaaah!.. Bu sezon televizyonlarda kanallararası tatanayı gör. Bir kurtlar sofrası kuruluyo ki, yandık ha yandık. Transferler. Yeni yeni programlar. Sürpriz isimler. Çarpıcı bölümler. Şok belgeler. İlaveten kan ile revan, hesap sorma, kalem kırma, damdan atlama, haber atlatma, canlı konuklar, şanlı dosyalar. En kral yarışmalar, van men şovlar, maçlar, turnuvalar, filmler, diziler, mikiler vesayire vesayire. Her se-

ne olur da bu sene hakkaten çok zemberek geçecek, en fazla iş de program planlamacılara düşecek. Neyi neyin karşısına koyarsan. Ne günü, hangi saatte neyi yayınlarsan reyting alınır. Tam günde, pıraym taymda parsa nasıl toplanır? Kılı kırk yarıp düşünüyö hepsi de. Eylül gelip de start alınca «Du bakali n'olcek?..»

Aslında ben başıma gelecekleri biraz önseziyorum. Bunca fırtına program içinde bizim çakaralmaz A Takımı o, geçen senelerdeki izlenişlerini, valla biraz zor yakalar. Karşımızda her yer, her saat o kadar kuvvetli ki, saatle, günle oynasan n'olur? Bizim Aliş, Murat, Altan üçlüsü (Program kurmayları-Ekrem Beyin sağ kolları) suratımın aşıklığına bakıp, acuk moral pompalamak istedi geçen gün. «Abiii, meraklanma, tasalanma. Hangi geceyi, saati istersen onu ayarlamaya çalışırız,» dediler. Ben de onlara bi fıkra anlattım. Durun size de annatıyım.

Mişon'a maliyeden yazı gelir. «Çabuk defterdara gel, hesap vereceksin!» yazar gelen kâğıtta. Mişon telaşla eve koşar, en güzel elbiselerini giyip dışarı fırlar. Kapıda Salamon'u görür, durumu anlatır. Salamon kızar ve: «Böyle temizpak gidersen, zengin, diye daha çok binerler tepene. Git paspal giyin!» der. Mişon hak verir. Gider pırtık bir şeyler giyer. Bu kez kapıdan çıkışta İzak'ı görür. Durumu ona da anlatır. Bu kez İzhak kızar. Der ki: «Böyle sefil kıyafetle bekçi seni içeri bile komaz. Vaktini geçirirsin, cezan artar. Git adam gibi giyin!» Mişon bu lafa da hak verir, eve döner. Kansı Rebeka'ya, anlatır durumu. Rebeka formülü bulur:

«Git Haham Efendiye danış. Nasıl derse öyle giyin.» Mişon fırtar, Haham'a koşar. Bakar ki Haham efendi bi

genç kızla konuşmakta. Biraz bekler. Az sonra kız gider. Salamon, Haham'a yaklaşıp durumu anlatır. Haham der ki: «Annadım. Senin durumun giden genç kızla aynı.» Mişon şaşkınca sorar: «Nasıl yani?.. Onu da mı maliyeden çağırmışlar?» Haham: «Hayır,» der. «O genç kız bana geldi. Haham efendi ben yarın evleniyorum. Acaba modern bi gelin olup kısa etekli bir gelinlik mi giyeyim, yoksa klasik gelinlik olsun da, eteği yerlere mi sürünsün? diye sordu. Ben de ona dedim ki: Hiç farketmez evladım. Nasıl olsa öpüleceksin(i)

Sahi acaba biz yeni sezonda hangi gün, hangi saat yayına girsek. Yoksa gidip bi Hahama mı danışsak, ne dersiniz?..

Güle Büle «Hayat»

Eski eşimin dayısı vefat etti önceki gün. Kalbi 57 yaşında sustu Sefa Dayımn. Namuslu adamdı. Tok gözlü. Doğru sözlü, mert, aydın, şeffaf bir adamdı Sefa Yalçın. Orta seviyede bir bürokrat olarak devlete yıllarca hizmet edip, emekli olmuştu. Birlikte çalışanlar da bilir, en ufak bi falsosu, hille hurdası görülmemişti. Emekli olduktan sonra, İstanbul'a gelip yerleştiler ailecek. Filiz gibi bir doktor kızlarıyla, arslan gibi bir de oğulları vardı. Nurten Yengeyle ikisi çocuklanm üstüne titrerdi. Abartmasız söylüyeyim; ben ömrümde bu kadar uyumlu bir çift, bu kadar uyumlu bir aile görmemişim. Ana baba çocuklar değil. Kafa dengi 4 sıkı arkadaşlıklar san-

ki. Ailede kimsenin kimseden gizlisi saklısı, kimsenin birbi-riyle konuşup tartışamayacağı konusu yoktu. Sefa Dayıyla Nurten Yengeyi bi gün bile küs, sitemli, tatsız görmedim. Yemeği aynı tabaktan yerler, birbirlerine adlarından çok «hayat» diye hitap ederlerdi. «Hayat»... Ne güzel çıkardı o sözcük dayının ağzından. İçi kıpır kıpır sevgi, saygı dolu. Muhabbet, aşk doluydu sanki. İnsanın onlara bakınca evlenesi gelirdi. Bi «Hayat»ta kendine bulası gelirdi. Ama öbür hayat: Yani o bildiğimiz, o sürdürdüğümüz hayat oyun etti «hayatı»lara. Önce doktor kızımızın yüreği kırıldı gözönünde. Erkeği bi kundak bebesiyle bir başına bırakıp gitti onu. Sonra ecele yakalandı İlknur kız. Bi hastaya koştururken, Boğaz köprüsünün bariyerlerine çarpıp dağıldı umutlan. Gencecik öldü ve ihtiyarlayacak acılar bıraktı geriye. Acılar daha da bir kenetledi «Hayat»ları. Torunlarını sevda mirası gibi devraldılar içlerine. Sonra o sevgiyi de burunlarından fitille getirdi kader ya, «neyse» dediler. Tevvekkül ettiler. Gözlerindeki o pesetmez bakışları bi gün bile yenik düşürmediler. Sefa Dayı öldü geçtiğimiz gün. Hayat ayırdı «Hayatları sonunda. Nurten Yengeyi onsuz koydu. Hayat ayıp etti. Haksızlık, dangalaklık etti bi kez daha «Hayat»lara. Başın sağolsun Nurten Yenge. Tabasının yanında hep bir çatal daha olacak biliyorum. Hayatın, «Hayat»sız zor, tatsız, mat olacak biliyorum. Ama sen yine de direnecek, ayakta duracak, gücünü kalkan edeceksin hoyratlıklara. Ve biliyorum ki sen hep «Hayatı» düşünüp, kafa tutacaksın, boyun eğmeyeceksin, 4 elle tutunacaksın hayata. Sana da bu yakışır. Çünkü sen aynen «O'nun» gibi «Hayat'ı» çooook seviyorsun!.. Hayata.

Yaşasın tüm deliler!

En yakın arkadaşımın normal bir adam olması mümkün mü? O zaman: «Bana arkadaşını söyle, sen kimsin söyleyeyim!» lakırdısının anlamı kalır mı? Bizim «Baba Tahsin» deli bir adam, çılgın bir adam elbette. Deliliği kafadan kırkaltılı oluşundan değil, sıradışı oluşundan. Kabına sığamayıp, işinde, gücünde, özel yaşamında hep çılgın şeylerin arayışında olmasından geliyor. Ahali onu soyadıyla tanır. Öztiryaki soyadından tanır daha çok. Endüstri mutfağında bileği zor bükülen bir firmanın da adıdır bu soyadı çünkü. Öztiryakiler sadece ülkemizde değil, daha pek çok memlekette de adını duyurmuş, tencereden, tavaya, evyeden, kapkacağa kadar 72 milletin mutfağında boy göstermiştir.

Şimdi bu yazıya bakıp: «Savaş herhalde yazı arasına reklam alıp, yeni bi formül yaratıyo!» demeyin. Tahsin'in deliliğini anlatmak için önce kim olduğunu anlatmam lazımdı o yüzden yazıyorum bunları. Eveet, gelelim şimdi işin dellenne kısmına. Bizimki yine «çıldır» geçen gün. Telefonda bangırdadı: «OooiumL Bu sene Mengen Aşçı Festivalinde ööle bi numara yapıyorum ki, görünce dibin düşecek!» Git-tim gördüm. Ne işler çevirdiğini görünce hakkattan şaşırdım. Binbir çeşit alabalığı 5 metre çapında imal edilmiş özel bir tavada tuz içinde pişirip dağıttılar 2 bin kişiye. Arkasından piknik yerinde 5 bin kişiye padişah sofrası kurup, 150 çeşit yöresel-genel yemek dağıttılar. Geçen sene de yüzme havuzu kadar bir tencere yapıp, 25 aşçıyı başına koyup, 10

bin kişiye pilav dağıtmışlardı. Ondan nceki yılda 150 metrelik şış kebab yapılmıştı Mengen'de. Bunların hepsi de rekorlar kitabına geçmişti. Bu seneki alabalık muhabbeti de gecekmiş.

İşte bütün bunlar Tahsin'in başının altından çıkıyor. Bütün parayı cepten ödeyip, binlerce insanı oraya davet edip, Mengen Festivalini şölene çeviriyor. Umarım yan sayfalarda, TV'lerde resimler, filmler vardır da ne yaptığı konusunda görsel bilginiz de olur. şimdi bir düşünelim. Kaz gelecek diye beklemeden, tavuğunu esirgemeyen, kmencik bi ilçeye bakanları, medyayı, işadamlarını yığıp Mengen'i tanıtın, bölgede kurulu Aşçılık Okulunu dünya çapında hale getirmek için didinen, bi yandan folklorla, bi yandan spora, bi yandan eğitime, diğer yandan sanata, turizme bi kuruş karşılık beklemeden dört elle sarılan, byleyi dev organizasyonları memlekete kıyak olsun kabilinden yapan adama «işadamı» mı denir, deli mi? Başkasını bilmem. Ben ufacıktan birlikte büyüdüğüm, bi gün bile ayrı kalmadığım arkadaşımın işadamı halinden çok deliliğini seviyorum. Yaşasın tüm deliler!..

Türkan şoray'ın sultanlığı

Ali Poyrazoğlu'nu gördüm geçen gün. Atıf Yılmaz'ın çektiği «Tavuk Göğsü-Kazandibi» filmini henüz bitirip Bod-

rum'a atmış kendini. Kafası fena bozuk. Bir mimar gelip, «Abi şu senin evi bi elden geçirelim,» demiş geçen aylarda, Bodrum'da 10 yıldır oturduğu evinin şöyle bi güzelleşme fikri hoş gelmiş sanatçıya ve, «Peki, hallet,» demiş. «Hay demez olaydım, şubattan beri tık yok, otel köşelerinde sürünüyorum,» diyor.

Bu arada filmle ilgili hikâyeleri anlatmadan edemiyor. En ilginç olayları Türkan Şoray'la yaşamışlar. Diyor ki: «Bilirsin ben işimi yaparken çok titiz adamım, mükemmeliyetçiyim. Atıf Yılmaz'a başında itiraz ettim. Ben oynamam, dedim. Atıf da sordu. 'Senaryoyu mu beğenmedin?' dedi. Yok, dedim. Türkan Şoray gelir, kapris yapar. 'Ben sultanım. Şunu, şunu şöyle isterim' filan der. Tepem atar. Film yanda kalır dedim. Atıf garanti verdi, 'Hiçbi şey yapmaz o kadın,' dedi. Başladık. Üç gün sonra gidip özür diledim Türkan Hanımdan. Dedim ki: Hamfendi ben sizin için böyle böyle söyledim. Şimdi çok utanıyorum. Ömrümde sizin kadar uyumlu, mütavazı, iş terbiyesi sağlam sanatçı az gördüm. Güldü. Dedim ki: 'Ali Bey sizin için de çok titizdir. Geçimi zordur dediler, ben de sizi tanıyınca hiç böyle olmadığınızı gördüm sevinerek,' dedi. Poyrazoğlu tatlı sohbetini dinleyen bizlere dönüp, şöyle gözlerini de kısarak devam etti anlatmasına: «İnsanlar kolayca Türkan Şoray konumuna gelebilir belki. Ama Türkan Şoray kalmak, sultan kalmak zor tabii. Kadın saat sabahın 7'sindeki sete 06.30'da geliyor. Geldiğinde saçlar yapıpılı, makyaj tamam. Nasi beceriyosunuz, diye sorunca: 'Sabah altıda berberi açtırıyorum. Cebimden fazla fazla para sarfedip yaptırıyorum bunu. Yoksa bütün set ekibi 2 saat beni bekleyecek, ne hakkım var ki buna?' yanıtını veriyor. Bi

de mesela tekli yakm plan çekimim var. Ben güya Türkan'a konuşucam. Bizde âdettir. Asistan kameranın yanına elini koyar: 'Abi bak bu el Türkan Hanımın yüzü, sen buna konuşucan,' der. Bize de öyle yapmak istediler. Türkan Hanımın bir yakın planında benim yerime elini koydu asistan, itiraz ettim. Geçtim orada durdum.

Durdum ki, kadın ona göre oyun versin. Benim yüzümü görmeli ki konsantre olsun.

Arkasından bi baktım kendi bölümleri bitse dahi her tekli planımda gelip karşıma geçiyor. Bana oyun veriyor. Atıf Hoca da şaşırdı duruma. 'Nasi becerdiniz bu uyumlu çalışmayı?' diye sordu. İşin sırrı mesleği çok sevip saymakta tabii ki. İşte Türkan Şoray gerçeği de bu. Herkeslere duyurulur,» dedi Poyrazoğlu. Biz ne diyelim ki? Herkeslere duyurulur gerçekten del!..

«Ku(var)dan koşan adam

Penceresinden bakınca çocuk parkını gördüğüm için «Evin manzaralı mı?» diye sorana: «Evet,» derdim. Kaydıraklarda, salıncaklarda, tahtaravallirte kum gibi çocuk kaynardı. Miniklerin coşkulu bağırıltıları müthiş keyif verirdi. Bir gün yine pencere önüne kurmuştum tezgâhı. Elinde 300 milimetrelilik objektif takılmış fotoğraf makinemle «yer tutmuş» oynayan çocuk fotoğrafları çekiyordum. Birden onu gördüm. Minicik kızını elinden tutup parka yürütüyordu. Kız o

kadar küçüktü ki, daha bir başına ayakta duramıyordu. Babasının yardımıyla merdivenleri tırmandı, eliyle salıncakları işaret etti. Oraya doğru yürüdüler. Baba kızını salıncağa oturttu. Belinden sıkıca kavrayıp, güya sallanıyormuş gibi yaptırdı küçük kıza. Daha o sırada 7-8 kare fotoğraflarını çekmiştim bile. Sonra kaydıraklar, sonra öbür oyun aletleri. Hepsinde baba kızın müthiş uyumu ve keyifli ortaklıkları. Dünya şirini küçük kızı elinden sevgiyle tutan genç adam Namık Koçak'tı. Mesleğe aynı günlerde başladığımız, sonraları *Milliyet'te* omuz omuza yıllarca birlikte çalıştığımız bir dostum ve meslektaşımı Namık. Tanıdığım günlerde henüz gazeteciliğin de, İstanbul'un da yenisiydi.

Okulda derse gelen Doğan Heper'e, «Hocam ben sizin gazetede, *Milliyet'te* staj yapmak istiyorum,» demiş, Doğan Abi de: «Ben gelmeni sağlarım, ama kalmayı ancak kendin sağlayabilirsin!» demişti. Bunu başarmıştı Namık. Hem de çok kısa sürede, hem de üstün başarı göste: rek. Eskişehir'in toy delikanlısı «tahta bavuluyla» geldiği İstanbul'da ahtapotun kollarına kapılmadan, namuslu bir gayretin hasadını derlemeye başlamıştı artık. Abdi Beyli *Milliyet'm* en acar muhabirlerinden biriydi. Daha okul sıralarında gönül düşürdüğü ve o günden beri bir an olsun kopmadığı eşi Nurcan'la öyle bir kenetlenmişlerdi ki bir yandan gözü başkasını görmüyor, diye takılır, bir yandan da gıptayla bakardık bu ilişkiye. Yurt köşelerinde, bekâr evlerinde geçen zor günlerin ardından gelen evlilik günleri yaşamını daha da düzenli hale getirince, ucu büyük ödüllere açılan işler yapmaya başlamıştı Namık. Dünyanın bela-beter yerlerinde koşuşturan, çoğu ses getirici güzel işlerdi bunlar. Transferi Allah'ın emri

olmuştı artık ve büyük gazeteler arasında mekik dokumaya başlamıştı. Sonra yıllar geçti aradan. Ve Namık Koçak, Arena programında Uğur DüNDAR'ın kurmaylarından biri olarak çıktı karşımıza. Ustalık dönemini bir başka ustanın programını sırtlayarak geçiriyor, basanlara birlikte imza atıyorlardı. O günler de geçti. Uğur DüNDAR daha önce yetiştirip, TV dünyasına armağan ettiği Kadir Çelik gibi, Osman Balcıgil, Sadettin Teksoy, Cansu Akbel, Şevket Okant gibi Namık'a da «destur» verdi ve: «Hadi bakalım vakit geldi. Kendi programını yap, kendi kanatlarınla uç!» dedi. Tedirginliğini kırmak için: «Çekinme! Bir süre ben arkandayım. Gözüm, elim üstünde. Kadromuzun en sıkı elemanları da yanmasında,» diyerek moral verdi. Ve «Kulvar» programı doğdu böylece. Bir iki hafta sallantı olunca canı sıkıldı sanki Namık'ın. Ama 3. hafta sonunda, sezona ağırlığını koyacak bir haber program olacağının ipuçlarını yakaladı seyirci. Usta ellerden çıkan bir ürün elbette layık olduğu yere oturuyordu. TV'cilerde âdet olmuş ne yazık ki. Programlar bir süre sonra sunucunun adıyla anılıyor. Kulvar'ı sevgili Ceylan Saner'in sunması (çok da hoş sunuyor) programın adıyla bütünleşmesini getiriyor yavaş yavaş. Ama en azından şimdilik biz biliyoruz ki bu programın beyni, yüreği esas itibarıyla Namık'tır. Ümit'in, Bedir'in, Cem'in, Musa'nın ve daha pek çok değerli dostun yardımı, katkısıyla gelişen, genişleyen Kulvar'da koştan bayrak yansı takımının kaptanı 20 yıl öncesinin «tahta bavullu» delikanlısıdır . Eski dostların başansını izlemek, senelere yayılmış umutların, ideallerin, paylaşılmış arzuların bir bir gerçekleştiğini görmek gerçekten de çok mutlu ediyor

insanı. Ne diyelim helal olsun Namık'a, helal olsun bu kulvarda koşanlara...

Çocuklardan Tanrıya mektuplar

Dünyanın çeşitli yerlerinde yaşayan çocuklar, büyüklerin değil kendi kafalarının, çocuk dünyalarının tanımladığı, büyük bir güven duyup, büyük bir umutla bağlandıkları «çocukların tanrı»sına bir dolu mektup yazmışlar. Eric Marshall ve Stuart Hample adlarında iki yazar da bu mektuplar arasında uzun bir çalışma yapıp bazılarını kitaplaştırmışlar. Çoğu inanılmaz saflık ve ciddiyet içinde. Ama yine de ister istemez gülümsetiyor insanı. Bazı alıntılar yapıyorum. Umarım kitabı alır okursunuz.

- Sevgili tanrı, geçen hafta New York'a gittiğimizde Sen Patrick Kilisesini gördüm. Bayağı güzel bir evde oturuyorsun (Frank).

- Sevgili tanrı. Eğer ben tanrı olsaydım, bu kadar iyi olmazdım. Bunu aklından çıkarma (Michelle).

- Canım tanrı. Kucaklaşmayı sen mi buldun? Çok güzel bi şey (Brenda)

- Sevgili tanrı niçin hiç TV'ye çıkmıyorsun (Kim).

- Sevgili tanrı öğretmen günlerin önce kısaldığını, sonra uzadığını söyledi. Artık bir karar vermelisin (Mindy).

- Sevgili tanrı. Eğer öldükten sonra yaşayacaksak, niye öldürüyorsun?

- Sevgili tanrı sen zengin misin, yoksa sadece ünlü mü?
(Steven)

- Sevgili tanrı bu soğuklar ne işe yarar? (Roda W)

- Sevgili tanrı yeni öyküler yazamaz mısın? Yazdıklarının hepsini okuyup bitirdik ve yeniden başa döndük (Terry).

- Sevgili tanrı yağmur yağdığında ne kadar süreceğini nereden biliyorsun?

- Kitabını okudum ve beğendim. O kadar fikirler nereden aklına geldi? (John)

- Doktor olmak istiyorum, ama o aklına gelen nedenden değil (Ferd).

- Niçin daha sonra yeni hayvanlar bulup göndermedin? Hâlâ eskileri ortada dönüp dolaşıyorlar (Johnny).

- Şu her gün ezip durduğum karıncaların umarım sence -bir önemi yoktur (Alis).

- Gönderdiğin bebeği geri almazsan, odamı temizlemem (Joy).

- Kiliseye sözüm yok, ama kuşkusuz daha iyi müzikler yazabilirsin. Umarım yazdıklarına kırılmazsın (Dostun Barry).

- Eğer hiç kimse bilmeyecekse, iyi olmanın ne yararı var? (Mark)

- Sevgili tanrı hıncımı aldım, teşekkürler (Raymond).

- Ne olur beni kuş yap. Söz veririm senden uzun süre bi-şi istemiycem (Lee).

- Bi kere kar yağdırdın okul kapandı. Bi daha yapsana (Guy).

Ahmet Alîan'a tekzip yazısı

Ahmet Altan'ın dünkü yazısını çok ayıpladım. Öööle ciddi bi yazarın yine ciddi bi mahkeme salonuna kendisine suçlu süsü vererek girip «paparazilik» yapması rezilliktir! Sonra elalemin özel yaşantısına karışmanın sana ne yararı olabilir? Halka ne gibi bir katkısı var bütün bunların? Sen oturup köşende memleket meseleleriyle uğraşmak yerine «Düşünce Suçu Kaksın» mahkemelerine git. Ne demek düşünce suçu kaksın? Kim düşünce kaksın. Zaten kakmıyo mu? Bak ikbalin doruklarından düşen Selim Edes, Halil Bezmen şu, bu gibi vatandaşların zaten «düşünce» suçları, hadi bilemedin cezaları kakmadı mı? Mafya lacivert giyer demekle ne demek istiyosun? Mafyanın elbise rengi yoktur! Ben onnarı yakından tanırım. Tanımasam sırf beni arayıp, benle buluşup konuşurlar mı? Hayatım bunnarın içinde geçti, canlan ne çekerse onu giyerler. Gardolapları çok zengindir. Akla gelen her kıyafeti giyerler! Bilip bilmeden konuşma! Can Dünder'a kolejli demek ne demek? Ayıp mı? Sanki mahallede İmam Hatip vardı da Can mı gitmedi? Cenk Koraş gibi bir TV yıldızı ahimizin yaşını niye açıklıyosun. O hiç bi zaman yaşını tam söylemez, o gün 19'un katlarından hangisine yakın yaşıtıysa onu açıklar. Şimdi sorsan 47 diyecektir, Şanar Abinin Lale Mansur'la olan özel ilişkisinden de sana ne kardeşim? Belki kardeş olduklarının açıklanmasını istemiyorlardı. Halklar için yapamadığını onnara mı yapmak istiyon sen? Kardeşlermiş. Peh! Kapıya sööliycem. Bi daha se-

ni içeri bırakmasınlar • diyiceem, ama ne fayda düşünce suçu
filan türü mahkemelerine sen ne yapıp yapar, bi yolunu bu-
lur mutlaka girersin!

Vol boyunca

- Benzinliklerde «hava» yok
- Yani var da çalışmıyo
- Hava bedava ya
- O nedenle hep bozuk
- Denetlenmez mi
- Ya da parayla olsun, ama olsun
- Lastik ağızla şişmez ya
- Bi ara Bursa'ya uğradık
- İskender'de kebab yedik
- Yeni bi sos eklemişler
- Patlıcan domates karışık
- Accayip güzel
- Soona Çelik Palas'a gittik.
- Kaplıca havuzuna
- İki garip adam vardı
- Garip bakıp garip davranıyolardı
- Bi ara koridora çıktığında
- Birini giyinmiş giderken gördüm
- Yengeç gibi yan yan yürüyo

Her an iki eliyne silah çekicek gibi duruyodu
Ben babalardan biri zannettim
Meraba ben Bursa'da
Emniyet müdür yardımcısıym, dedi
Öbürkü de kadının kızın yanında
- Beyaz donuyla tartışa çıkıp tartıldı
- Hani kayda değer bi şi de
- Görünmüyordu ama
- N'apalım densiz işte dedik
- Meğerse Bursa milletvekiliymiş
- Şaştım da kaldım
- Sonra başka bi dambo geldi
- Yanında bol bıyıklı
- Bi başka davar daha
- Milletin karısı kızıyla
- Bornozla gezdiği yerde
- Elleri belinde
- Takım elbise kravat
- Yiyicek gibi bakıyo
- Kim bu acurağası değim
- Dar defterli biriymiş(!)
- Vergi mi toplaycaan koççum
- Yoksa
- «Hamam parası» almaya mı geldindi!..
- O canım oteli
- O aslan gibi personeli
- Böyle zontalar
- Her gün taciz edip
- Zor duruma koyarmış meğer

Fuar geyikleri ve İbo

Bodrum'dan gelirken fuara uğradım. Bi şenlik, bi coşku AllaaahL Üff gibi kalabalık, vay vay gibi itiş kakış. Sankim de yedi düvelin insanı fuara toplaşmış. Kapılarda yığma polis, girene çıkana silah araması. Şadi Bey gelir diye bi korku bi panik. Gerçi Kurthan Hocanın yazısından sonra dar acele bi «ÇÜK» kapısı yapılmış ama (Çok Ünlü Kişi) devlet memurları yine de DÖT kapısına girmek istemiyolar ()

Bi de polisleri geçer geçmez accayip faideli bi sağlık önlemi var. Sağlık Bakanlığı personeli işi başından sıkı tutuyo. Gelen geçenin kan grubunu o dakika tayin edip ellerine fiş veriyö. Ola ki içeride bi durum olursa kan grubun belli belli gidersin hastaneye. Ben saf saf, «Yav grup belli olsa n'olur, sanki stokta kan mı var?» dedim diye hemşireden azar işittim.

Neyse az yürüyünce (dakikada en fazla 3-5 adım) Göl gördüm. Yok yani ööle bildiğimiz göl değil de, gazino olan gölü gördüm. Bi kadro kurmuşlar Allah Allah! Muazzez Hanım var. Adnan Senses, İbo, Nükhet, Songül Karlı, amanının çektim. Yav bunnardan her birinin yevmiyesi Bengladeş bütçesi kadar, vah geldi müşterinin başına filan deyip, attım kendimi kulise. Daha doğrusu atmak istedim. Kuliste gascilerin sayısı müşteriden çok olduğundan, ööle hemen giremiyorsun. Yavaş yavaş ilerliyorsun soyunma odalarına. Ben koridordaki sıcaklığı hissedince «Galiba kulisin sauna kısmı var,» sandım. Meğer yanılmışım, orası kulisin tâ kendisiymiş.

Gerçi iki tane vantilatör çalışıyordu, ama onlar ancak dibine gireni acuk üfürüyordu...

Nükhet Duru'yu ceryan çarptı

Bi de baktım karşımda Nükhet. Hemen sarılıp öpüştük. Tam sohbete başlayacaktık ki sahne amiri gürledi. «Nü-koooo sahneeee!..» Kızın eline bi mikrofon tutuşturmalariyla bağırma bir oldu. Garip seslerle çığlık atıyo, «Vannnyyşşş, kamurrrtuoopps!..» filan gibi bağırıtlar yapıyodu. Ben önce donakalıp sona da korktum. Nükhet'i ceryan çarpıyo sandım. Meğer ööle diiilmiş. İçerden okuyarak sahneye çıkıyormuş. O sesler de orkestranın çaldığı parçaya ağızla eşlik etme sesleriymiş.

Adnan Senses 24 yaşında mı?

Soonu bi döndüm Adnan Abi orda (Senses). Onnan da sarılıp öpüştük. Baktım o da bana «abi» diyo. Estağfurlah filan diyecektim ki, vaziyeti kavradım. Ben Adnan Abiyi çok çok eski tanırım. Rahmetli babamın iyi arkadaşıydı. Benim Salacak'taki sünnetimde bile söölemişti. Ama biz büyüdük, yaşlandık, sakal makal pamukladı, Adnan Abim aynı yerde molada. Bakınca ben daha bi abi gibi duruyorum, o yüzden abi demiş!.. 6 karısıyla olan mutluluğunu filan annatırken bir ses yükseldi: «Dikkaaaaytt!..» Ben fuar bölük komutanı geliyo sandım, eehhmiş. İbo geliyomuş meğer. Daha doğrusu gelmiş te peşine üşüşen meslektaşlardan ben onu göreme-

mistim. Hemen odasına sokup, kapıyı sıkıca kapattılar. Arkasından iki garson geldi. Kocca bi döner tezgâhı taşıyolardı. Kapının önüne koydular. Tezgâh tamam da o pimine takılan şey dönere pek benzemiyordu. Bööle beyaz tombiş bişiii, bi de üstünde kırmızımtırak başka bişiii serpintileri. «Bu ne yav,» dedim. Pis pis baktılar. Bi tanesi yanıma sokulup: «Abüü biz de seni kültürlü adam sanırdık. Ne olacak, Maraş'ın acılı döner dondurması bu!» dedi. Hakkaten de dondurmayı dönere takmışlar, üstüne kırmızı biberi de basmış getirmişler oraya. İbraaam Ağa gelecek, kesecek, ekmek arası dondurma(!) dağıtacak diye. Yalanım varsa n'oluyum, bildiğimiz hamburger ekmeği arasına sürüp sürüp verdiler millete dondurmayı. Sooona bi ara bi boşluk bulup İbo'nun odasına girdim. Fakat çok şaşırdım. 7 düvelin kral İbo'su ayağında şalvar, üst taraf çıplak, bi sandalyenin üstüne çıkmış zıp zıp zıplıyo. Bi yandan da: «De tut lan, ...dığmın zenciri!.. Le dehe tuut, ...munun ipliği!..» gibilerinden bişiler çıgınyo. Meğer, derdi başkaymış sanatçının. Tepedeki pervanenin yanından sarkan zincire uzanmak istiyormuş. Uzansım ki, «zenciri» çeksin, «Parvana, daham bi koşı çalışsin!»

Yeteer! Herkes insin bakeem!..

Bütün bunnar olurkene, zaman da su gibi akıyo tabiii... «İpraam sıran geldi can!» diyo bir arkadaşı. Veee o sahneye, biz içeriye fırlıyoruz...

AboooowL Helal olsun İbo'ya vallahi. Yav bütün müşteriler ayakta. Garsonlar bile servisi mervisi kesmiş «heyran,

heyran» İbo'yu dinlemeye geçmiş. Herkes şarkı söölice k zannediyor, yanıhyo. Önce uzuuun bir tirat. Yaklaşık olarak ve nedense Şener Şen'in ağa rollerinde yaptığı aksanı tıpatıp taklitleyip şöyle diyo İbo:

«Yauf zehmetler ettinizdiniz!.. Hoş, safalar getirdiniiz! Yav gurbanlar, yav iyikim geldiniz haaa!» O sırada sahneye 5-25 yaş kuşağından mebzul miktarda kız, kız çocuğı, kız kurusu filan fırlıyo. Bluzlarını yukarı çekmiş ya da uçlarını kıvırtmışlar. Meğer böyle bi âdet varmış. İbo'nun yanma çıkan, «Ben göbek atmaya geldim!» mesajını bööle verirmiş. İbo onnara dönüyo. Birini birimize başka biri söylese cina-yetler çıkacak ne kadar laflar varsa sıralıyo kızlara. Kızlar kikir kikir sanki boy firentleri kaş-gözlerinin güzelliğine mani düzüyo gibi hoşmoş olmuş hepsi de. Ardından göbekler ve fotoğraf çekimleri başlıyo. Neden sonra İbo gürlüyo: «Ye-teeeeer!.. Herkes insin bakeeem!» Ve ardından o uçak karşı-layan adamların pistte yaptığı hareketleri yapmaya başlıyo. Ellerini kollarını abartıyla sallayıp aniden kurşun yemiş de yere yıkılırken yine doğrulurmuş gibi yapıp dönüveriyo saz-lara. Meğer bu da «Başlaa!» komutuymuş. Ve en az 14'ü ke-man 35 parça saz muhteşem bir armoniyle coşup taşıyor. İş-te o sırada bir şeyler oluyor İbo'ya sanki. O az öncesinin de-li-dolu adamı gidiyor yüzüne, bedenine bir başka şavk vuru-yor sanki. Ve Irak'tan, İsrail'e. Pakistan'tan, Mısır'a tek mil milletlerin bağrına bastığı erişilmesi mümkünsüz İbrahim Tatlıses çıkıyor ortaya. Bu ses kaç oktav diye bulmak için iyi-ce kerrat bilmek lazım. Bu ses röntgen ışını gibi içlerimize nasıl işler, bayaa bi incelemek lazım. Sevsen de sevmesen de. Tipinden, tavrından hazzetsen de etmesen de İbo'nun hak-

kını İbo'ya vereceksin o anda. Bir «Yalaaan!» deyiş var. «Bugün bize pir geldi» çekiş var yüreğin kaynar o dakika.

Kürtçe okuuu Kürtçeee!..

Şarkı arasında bi hıyar yukardan bağıyor: «Kürtçe oku Kürtçeee!». İbo duymazlanıyor. Adam ısrarlı: «Hooop. Sana diyom İboooo. Kürtçe okuuu!» Dalgayı yandan alıyo sanatçı: «Fransızca bilmem babo!» diye şakamatikliyo. Adam susmuyo ki. Herkes şaşkın şaşkın bakarken, balkon sırasının önüne kadar gelip, aşaa sarkıp avazlanıyo: «Tatava etmeeee. Kürtçe okuyacan o kadar!» Veee sigortası atıyor İbo'nun. Sazları susturuyo. Eliylen salona işaret edip müşterileri sükutluyo. Sinek uçsa duyulur hale gelmiş mekânda sert adımlarla podiumun adama en yakın ucuna kadar gelip duruyo. Herkes nefesini tutmuş ne maraza çıkacak, diye bekliyo şimdi. Bağırarak adam sessiz, ama ağız kulakta vaziyette. İbo bi süre diiik dik bakıyo adama. Sonra hiç teklemeyen, ağır ağır şööle diyo; «Ben her yerde, her programda Kürtçe türkü okurum. Kürtçe de okurum, Lazca da. İbranice de, Arapça da. Daha dün iki Kürtçe okudum burada. Ama ben sanat ve sanatçı her dile sahip çıkar, insanlara, kardeşliğe sahip çıkar, diye yapanm bunları. Senin gibi bi hayvan provakasyon yapsın diye değil!» Sonra salona dönüyo: «Bu rezil herif bizi oyuna getirmek istiyo. Sırf bu rezil herif yüzünden bugün okumuyucaam Kürtçe!» diyo. Bir alkış kopuya arkasından. Alkışlayanların çoğu da bir yandan zılgıt çekip «lü-lü-lü-lü» yapan Kürt kadınlar belli ki.

Adam gülüşü ağzında donmuş, sapan yemiş eşsek kulağına^) dönmüş halde yığılıveriyor olduğu yere. Münasip bi şekilde derdest edilip ilerletiliyor az sonra. Moraller az biraz bozuk. Taa ki İbo yeni parçaya girip ortalığı yine darman du-man edene dek.

«Her şeye raèmen!..»

Yanılmıyorsam 88 yılıydı o yıl. *Sabah'ta* çalışıyordum. Genel Yayın Müdürümüz Zafer Mutlu'nun odasına girip bir iş önerdim. «Kamboçya'da Kızıl Kmer Kamplarına gideyim abi. Oradan dönerken de Afganistan'a uğrar mücahitlerle görüşürüm. Oluk gibi kan akıyo bu dediğim yerlerde!..»

Zafer Mutlu'yla çalışanlar bilir. Bir şeyi bir kere söyler sin ona. Aklına yatarsa 30 saniye içinde karar verir ve işin mutlaka senin akıl edemediğin bir iki kombinasyonunu da o önerip, «Peki... Söyle Gül Hanıma biletini aldırın!» der. Yok işi onu sarmamışsa ikinci cümleyi kurup: «Ama abii şu da vardı, bu tarafı da vardı filan!» lafların fırçayla karışık bir tepkiyle geri döner.

O gün de öyle oldu. «Oluk gibi kan akıyor» lafımı duyar duymaz şöyle bir düşünüp; «Kan akıtıyor öyle mi? Kan!.. Kan!.. Evet sen git!.. Hemen Gül Hanıma git, sana Cannes'a bilet alsın!..»

Benim kasap Niyazi gibi «Kan... kan!» deyişim o sıralarda başlamakta olan Kan (Cannes) Festivalini çağıştırmıştı Zafer Abide. Çok üzüldüğümü de söyleyemem hani!..

Tarifsiz heyecanlar

İki gün sonra ünlü Cannes'daydım. Akla seza bir debdebe. İnsanın içini kıpraştıran coşku, eğlence, devinim ve dünyanın en güzel kızları... Uluslararası sinemanın «esas oğlanları», «bayan yıldızları»nın bazıları da boy gösteriyordu festival kasabasında. Bizden de üç film vardı yarışacak. Şahin Kaygun'un «Dolunay»ı, Ömer Kavur'un, «Gece Yolculuğu», Orhan Oğuz'un «Her Şeye Rağmen»i...

Üçü de ayrı kategoride yarışacaktı filmlerimizin, herkes-te olağanüstü bir heyecan vardı kuşkusuz. Hele Orhan Oğuz tarifsiz bir gerilim içindeydi. Yeşilçam'm çekirdek tarlasından yetişmiş ve eşi Nuray Oğuz'un öyküsünü film yaparak ilk kez yönetmenliği denemişti.

Günler ilerleyip yarışma günü yaklaştıkça heyecanımız katlanarak artıyordu. Bu arada Orhan, Şahin, Yavuzer Çetinkaya ve ben ayrılmaz bir kare oluşturmuştuk. Herkeste para suyunu çektiği için ortaklaşa para katıp bi ızgara tavuk, biraz ekmek, bi şişe de kola alıyor, deniz kıyısında iyi ediyorduk afiyetle. O günkü nafakamız o oluyor, sonrası zorunlu oruca dönüyordu. Yavuzer, Cannes'ın 10 yıllık uzmanı olduğundan 72 milletin sinemacısıyla dostluğu vardı. Bazen davetli olduğu kokteyllerden bir iki sandviç, kanepeler filan tırtık-lıyor oluşturdüğümüz açlık ordusuna takdim ediyordu. Gas-

teten aldığım parayı iki günde hovardaca harcamanın cezasını çekiyor, arımdan bi daha para da isteyemiyordum.

Biletin azizliği

Bu arada bi şey farketmiştik. Orhan Oğuz'un Apeks uçak bileti yarışma günün sabahına kesilmişti. Gitmese bilet yanacak, giderse yarışmanın sonuçları açıklandığında orada olamayacaktı. Çok uğraşıp didindik, ayarlayamadık bileti. Çaresiz dönüyordu Orhan. Aynı gün gasteden «dön» emri gelmişti bana da. Hemen dönüp bir başka yere gidecekmişim. Uçağa atlayıp döndük Orhan'la... Atatürk Havalimanında bavul bekliyorduk. Birden karşımda *Hütriye'ın* Hava Limanı Sorumlusu Faik Abiyi (Kaptan) gördüm. «Orhan Oğuz bu uçakla geldi mi? Taniyo musun?» dedi. Ben Orhan'ı gösterdim Faik Abiye. Bavulumu almak için geriye eğildim. O anda bir gürültü koptu ardımda. Faik Abi, Orhan'a müjdeyi vermişti. Meğer biz havadayken yarışma sonuçlanmış, «Her Şeye Rağmen» ödülü kazanmıştı. Fakslar uçaklardan hızlı olduğundan haber bizden önce ulaşmıştı Türkiye'ye, inanılmaz bir keyif yaşadık oracıkta...

Ölen arkadaşlar gibi

O günlerde kıytırık video kameramla çektiğim filmlere bakıyorum bazen. İçimi bir hüznün kaplıyor. Kamerayı Orhan kullanmış. Ben, Yavuzer Çetinkaya ve Şahin Kaygun deniz kıyısında yam yam usulü tavuk yiyoruz. Meydanın ortasında

birdirbir oynayıp türlü çeşitli hergelikler yapıyoruz. Ben soru sorduğumda Orhan kameranın içine doğru eğilip: «Bu filmde benden çok sevgili eşim Nuray Oğuz'un emeği var. Hem öyküsü, hem filmlerle çok uğraştı bir tanem!» diyor. Bütün bunları seyrederken içimi hüzün kaplamaz mı? Hem Yavuzer, hem Şahin, hem Nuray gencecik çekip gittiler yaşamdan. En verimli çağlarında kader oyun etti onlara. Suretleri ya film karelerinde ya soluk fotoğraflarda kaldı. Sevgileri, sıcaklıkları, dostlukları ise yüreklerde, belleklerde.

Dün Orhan'ı gördüm Andon'da, Nuray'dan hatıra kalan biricik oğlu Tunç'u gezmeye getirmişti. "N'apıyosun?» diye sordum. «Nuray'ın bi öyküsü vardı. Sonunu getiremeû^.:. vefat etmişti. Onu toparladım, onu çekmeye hazırlanıyorum. Kotarabilirsem çok iyi bir film olacak inşallah. Cannes'a gidersem yine gelirsin di mi hocam?» dedi bana. Sevindim. Ben de: «İnşallah!..» dedim...

Sokak çocukları

Taksim'de sigara alıyım diye arabayı kenara çekip durdum geçen akşam. Bir anda 4-5 tinerci çocuk sardı etrafımı. Nereden çıkardılarsa bi «Savaş Babaaa»laflarıynan «Para ver,» diye tutturdular. «Yok para vermem, gidip tiner alıyorsunuz,» dedim. «İsterseniz kıyak bi yemek yiyelim,» diye konuştum sökmedi. İlle de «para» diye ısrar ettiler. Tam o sıra-

da bi tanesi bağırdı: «Düğüncüüü!» Hepsi birden durup işaret edilen yere baktılar. Bi gelin arabası geçiyodu. Âdette damadın zarf içinde bahşış dağıtması var ya. Onlar da: «Zarf, zarf,» diye bağırdılar arabaya. Direksiyonda genç, temiz yüzlü bi çocuk vardı. Birden ürktü, arabayı sürmek istedi. «Hop - mooop,» diye fırladık önüne. O görmemişti. Tinerci çocuklardan biri önüne boy boyunca yatmıştı arabanın. Bacakları arabanın altına girmişti bile. Bereket henüz bi yerine değmemişti arabanın altı. Çocuğa kalk diyor kalkmıyo. Bu arada öbürleri cama vuruyolar, arabaya vuruyolar. Sürücü iyice panikte. Gaza basacak diye ödümüz kopuyo. Bi trafik polisi görünce iyice ajite oldu. Yattığı yerden haykırmaya başladı: «Bak polis abiii. Bak dokunma bana haa!.. Bak kalkarsam Allah canımı alsın burdan! Kalkmıycam. Ezsin beni puşt isterse. Bak dokunursan parçalarım kendimi!..» Polis şaşırdı bu tehdite. Çekiniyo, elini süremiyodu. Diğer çocuklar hâlâ kapılara vuruyo, zorluyo. Bi dolu insan toplanmış, kimse bi şi yapamıyo. Bikaç polis daha koştı geldi, tinerci oğlanlar çığlık çığlık. Dokunan bile yok oysa. Yerden yere atıyolar kendilerini. Her an bi felaket olacak gibi. Şişeler kırılıyo, arabada gelin ağlamaya başlamış. Çocuğu güç bela çekiyolar arabanın altından. «Kaç kardeşim kaaç!» diyolar sürücüye. Yükleniyor gaza. Öndeki arabaya çarpmaktan kupayı kurtarıp, geçiyor yanından ve kaçıyor(!) Çil yavrusu gibi dağılıyor kalabalık. Tinerci çocuklardan herkes tırıyor. Bi köşeye siniyorum ben de. Bi sürü adam ayaküstü öneriler sıralıyo bu çocuklarla ilgili. Bissürü saçmalık sıralıyolar. Hissettirmeden uzaklaşıyorum. Sonra saatlerce kafa patlatıyorum, hiçbi çözüm gelmiyo aklıma. Ama bi karar veriyorum.

Bu çocukların normale dönmesi için kim aklıbaşında bi girişim başlatırsa destek olacağım. Yusuf Kulca'yı da, Sokak Çocukları Derneğini de desteklemek gerekiyor. Hadi siz de bi el atın şu işe. Hem bu çocukları kazanmaya çalışalım, hem kırk yılda bi işe yarayalım.

Hepimize «ipret» olsun!..

Hasan Kaçan telefonla aradı geçen gün. Kardeşi Metin Kaçan'm Güneş K. olayında duruşması vardı aynı saatlerde. Onunla ilgili bir şey var sandım önce. Meğer o değilmiş mesele. Karikatürist dostum diyordu ki: «Sadece biriyle dertleşmek, sıkıntımı paylaşmak istedim Savaş. Sanki sen bir şeyler söyleyebilirsin, yapabilirsin, diye düşündüm!..»

Sıkıntısı o gün *Hürriyet'in* 3. sayfasında yayınlanan fotoğrafla ilgiliydi. Hasan inanılmaz sıkılmış, üzölmüş, kızmıştı o fotoğrafa. Diyordu ki: «Ölmüş gitmiş bir genç kız bu yahu. Çırılçıplak basmışlar fotoğrafı. Çıplak cesedinin fotoğrafını koskocaman basmışlar. Kimin ne hakkı var buna?..» Sonra da yine saf saf soruyordu: «Bir şeyler yapılamaz mı?.. Hiç olmazsa sen bir şeyler yapamaz mısın?..» Ben, «Ne yapabilirim ki Hasan?..» dedim. O, «Yazamaz mısın?..» dedi.

«Yazamam Hasan... Koskoca gazete bunu doğru bulup yayınlamış: Ben kalkıp ne ahkâmı keşiyim şimdi kıytırık sütunumdan?..» Israr etmedi zaten. «Canın sağolsun!» dedi kapattı.

Yılın cinayeti!..

Akşam eve gelince gazetenin o sayfasını bir daha açtım. Bir daha baktım fotoğrafa. «Bravo Polise» başlığıyla yayınlanan fotoğrafta 15 yaşında Gönül Yalçın'm cansız ve çıplak bedeni görülüyordu. Akrabası Tahsin Kaba tarafından tecavüz edildikten sonra öldürüldüğü ileri sürülen genç kızın göğüs uçları siyah lekelerle güya kapatılmış, ayırık bacaklarının arası mavi bir nevresim ucuyla örtüktü(!).. Bu cansız bedenin üzerinde tükenmez kalemle yazıldığı belirtilen bir de cümle okunuyordu: «ANANA İPRET OLSUN»... Altta ise «yılın cinayeti» tabir edilen bu vahşi olayı polisin 1 ay gibi kısa bir sürede nasıl çözdüğü. Geleneksel soruşturma teknikleriyle, teknolojinin tüm imkânlarının nasıl birleştirilip sonucu nasıl gidildiği anlatılıyor. Ancak bütün bunlara rağmen sayfada habere ayrılan yer, bu dehşet fotoğrafının boyutlarına ulaşamıyordu nedense. Yazı yeri fotoğraftan küçüktü!..

Niye bizde yok bu fotoğraf?..

Hasan'ın, «Bi şeyler yazamaz mısın?» diyen telefonunu, «Yazamam!» deyişimi anımsıyorum... Nasıl yazabilirim, ne diyebilirim ki?.. Uzaydan değil, bu tartışmaların yıllardır süregeldiği bir dünyanın içinden gelmişim ben de. Hafızamın kuytu köşelerine savruluyorum aniden. 1974 yılıma, mesleğe başladığım günlerin *Dünya* gazetesinde, bir sabah toplantısında duraklıyorum. İstihbarat servisindeyiz. Şefimiz Erdoğan Bazer'in masası üzerinde o günün *Günaydın* gazetesi.

Herkes birinci sayfadaki 9 sütün yarım sayfa fotoğrafı bakıyor. Fatih'teki evinde bıçaklanarak öldürülen liseli Handan Otak'ın çıplak ceset fotoğrafı bu... Bir süre sonra başta polis muhabirleri olmak üzere tüm servis elemanları ve biz stajyerler, belki yarım saat boyunca azar işitiyoruz Erdoğan Bazer'den. şef: «Neden bizde yok bu fotoğraf?... Nasıl gazetecilersiniz siz?..» diye bas bas bağırıyor herkese...

«Böyle bir fotoğraf çekilir mi? Çekilse de yayınlanır mı?» filan türünden bir soru kimsenin aklının ucundan bile geçmediği gibi, «iş atlamış» olmanın paniği, utancı. Bir başkasının çektiği fotoğrafı çekememiş olmanın kıskançlığı için-deyiz topyekn!..

Sünnetli mi, değil mi?..

Buğn dahi Gönül Yalçın'ın cansız ve çıplak fotoğrafını elde edememiş birçok gazetede, birçok muhabirin şefinden, şeflerin müdürlerinden, müdürlerin genel yayın müdürlerinden okkalı bir zılgıt yediğinden hiç kuşkunuz olmasın!.. Fotoğrafı kullanan gazete yazı işlerinin sabah toplantısında sanırım ki bu vahşet karesi elden ele, gözden göze dolaşmış, kimi, «Aman kalsın. Kullanmayalım, çok tepki alırız!» derken, bir başkası, «Birinci sayfadan vermesek de içeri atsak belki olabilir!..» demiştir muhtemelen.

Sonunda işin «habercilik!» tarafı ağır basmış ve bu şekilde kullanmaya karar vermişlerdir fotoğrafı. Sonra geçtiğimiz yıl A Takımı'nda yayınladığımız bir görüntü geliyor aklıma. Güneydoğu'da yapılan bir operasyon sonucu 1 özel tim görevlisiyle 9 PKK'lı canını yitirmiş. Güvenlik gleri militan-

ların cesetlerini yan yana dizmiş, elde edilen silahları üst üste yığmış. Cesetlerin tümü çıplak. Amaç sünnetli mi diye kontrol edip ölenler arasında Suriyeli var mı, Ermeni mevcut mu anlamak. Ama ölen PKK'lılardan birisi kadın ve onun da cesedi çıplak. Amacımız bu uygulamanın yanlışlığını vurgulamak ve ölen kim olursa olsun muayenenin de, araştırmanın da uygar bir hukuk devletine yaraşır biçimde yapılmasını talep etmek. Saatlerce tartışıyoruz aramızda. Ne adına olursa olsun çıplak bir kadının, hatta bir erkeğin ceset görüntülerini yayınlamak sinmiyor çoğumuzun içine. Sonunda haberin nirengi noktası olduğuna karar verip çok kısa bir sürede, iki, üç kare veriyoruz görüntüyü. Ertesi gün başta insan hakları dernekleri olmak üzere pek çok kuruluştan, pek çok seyirciden oldukça sert eleştiriler geliyor ekibimize. Yanlış bi iş yaptığımıza kanaat getiriyor, özeleştiri veriyor ve her ne olursa olsun bi daha böyle görüntüleri ekrana getirmemeye kesin karar veriyoruz...

Bütün bunları neden anlattım ki?.. HiiiçL Ben de sevgili Hasan Kaçan gibi bir iki satırla da olsa içimi dökmek istedim. Yoksa gazetecilik tarihinden anılar devşirip laf ziyanlığı olsun için yazmadım elbette. Hani yani biraz da «Tarih tekerrürden ibarettir!» sözünü hatırlayalım istedir.. Ama zaten «Hiç 'İPRET' alınsaydı tarih tekerrür mü ederdi...»

Hem sahi yav!.. Kızın çıplak cesedinde ayıp yerleri örten çarşafın markası neydi acaba?..

Alamut - Çizgiliforum.com

Cem yılmazdı ucuzken seyredin!.

Leman Kültür'e gidelim de, Cem Yılmaz'ı seyredelim dedik geçen ak am. M bareĒin gösterisi yeni yetme bi  ovmenin muhabbeti deyil, Bodrum-İstanbul uçak bileti sanki. Telefon a tık, «Yer yok efeeem!.. Önümüzdeki ilk 42 hafta için bütün yerler rezerve!» dediler. Adımızı, madımızı verdik, etiket yaptık, bi de: «Cem Bey karde ımız bizi sever. Kendisiynen hususi hukukumuz, yemi , i mi liĒimiz, aynı sahneyi payla mı lıĒımız(!) vardır,» filan dedik. Zor bela bi yer buldular. Fa a masayı ayırmı larmı  baktım ki. Yanımıza Okan Bayülgen'le yapımcı Ninno  da gelince protokol masası gibi olduk orda.

 ovun ba lamasına biraz vardı. Salon tıklım tebelek doluydu.    le bi etrafı s z nce şair ruhlu badigart Orhan, Umay Umay, Vitamin'in üçte ikisi, Volvoks grubundan rak ı kızlar, her yerde hep görüp, bir türlü tanı madıĒım 70-80 bilingid sima, Leman İhtiyar Heyeti tabir edilen bi grup 30 ya  üstü yazar-çizer çarptı gözüme. Bi de zaten hareket eden her şeye kakhaha atmaya programlanmış gibi bekle en ve hafif g l  lerle ısınma turları atan potansiyel kıkırdak kızlar vardı çevrede. Sahne hemen  n m zdeydi. Yalnız sahne diyince aklınıza essah sahneler gelmesin yani. Bööle bi duvar kesegenine biti tirilmiş, bilemedin traktörün arka lastiĒi boyutlarında bi yer (Onun da yan kısmına 1.93'l k Erdil Ya aroĒlu oturuyodu). İşte bu sahne üzerinde g rd Ē m şeyleri ben önce anniyamadım. Bi  ift kırmızı bulaşık eldiveni, i ilmiş,

bükülmüş bi kola kutusu, bi tane üstü ışıklı güneş gözlüğü, anahtarlık boyutlarına yakın bir dabruka, bi tane de defl.. Meğer bunnar şovun aksesuarlarıymış.

Fıstık fıtığ

Soona bi perde indi, vidiyo gösterisi başladı. Bi muhabir, pardon bi kol Akmerkez'de mi, Galerya'da mı işte ööle bi yerlerde, gelen geçene: «Cem Yılmaz'ı tanıyo musunuz?..» diye soruyodu. Kimse tanımadı. Heee sahi. Bi kişi «Tanıdım,» dedi. Ama o da galiba Cem'i, Sinan Çetin'le karıştırıp: «Yönetmendi yanılmıyosam!» dedi. Sonunda kamera helaya dalıp, teşaşür eden adamı zumlayınca ben 'Söz Homoda' başladı sandım. Diilmiş. Çiş yapan zati Cem Yılmaz'mış. Soona Perde gitti, Cem geldi. Bodrum Meydan Muharebesinde gösterdiği yararlılıklardan kelli ilk kez görüyodum onu. Bayaa düzelmiş. Bünye sağlam olduğundan çabuk atlatmış «Fıstık Fıtığını!..»

Dedi ki: Burada Tuncel Kurtiz, Usta Şeyh Bedrettin oluyodu zaman zaman, bi de Mehmet Esen, meddahcılık yapıyodu. Benim zaman zaman arkadaş arasında yaptığım ge-yikleri görüp: «Hadi bunnan sahnele!» diye arkamdan ittiler. Bi oyuncu kariyerim filan yok, beni mazur görün, idare edin...

Ayıpsın K rk Abii!..

Ben safım herhalde. Her duyduğuma inandığım gibi bu sözlere de inancım. 22 yaşımda, koskoca Boğaziçi Otelcilik talebesi bi adam niye, yani durup dururken yalan s  lesin yani. Ama yalanmış. Bi başladı oynamaya, Allah Allaah!..  nce «Uzay Yolu» dizisini annattı. Hepimizin bildiğı, yıllarca hınk etmeden kek gibi seyrettiğı diziye hallaç pamuğı etti beş dakkada. Meyer o Kaptan Kork ne kelek adammış yav. Kaptanlığına güvenip, memleketten dayıoğlunu getirtip, gemiye tayfa kaydetmiş. Mistir Sıpak'a y zyılbaşı Amerikan zencisi muamelticri yaparmış. Ana bilgisayar Klara'yla metres hayatı yaşıyormuş, bi sigara bi  akmak unuttu, diye koskoca ışınlama makinesini haybeden çalıştırıp tüyü bitmemiş şefta... pardon yetimlerin hakkını yiyyomuş, uzay yolunun yapımını hemşehrisi bi m tahite vermiş, herif yolu tamamlamadan kaçmış mı n'oolmuş, bööle bi sürü rezillik.

Vay Superman Abii s persin haa!..

Soona nedir o Süpermen'in hali. Adamın bize süper elbise diye kakaladığı o pelerinin, pantolonun,  izmelerin filan hiçbiri Made in Kriptonit deyilmiş. Avrupa'ya ihraç fazlası parti mallardan ahyomuş «S po» onu. Soona o elini-kolunu ileriye uzatıp uçması filan hep gazozmuş yav. Daha  nce Tolga Han dans grubunda çalışırken yaptığı yelpaze dansından araklanma bi fig rm ş o. Daha sonra da üste itaatsizlik edip Doğu'ya tayini çıkan, bu nedenle İstanbul Trafik M -

dürlüğü emrine verilen Robo Kop'un «özel aletiyle» yaptığı üfletmeli alkol muayenesini, Harvard mezunu, kapıcı Orçun'un çöp servisine çıkmasını, ata binmeyi bilmeyen Malçoğlu'nu, oyuncularını film icabı olsa da yönetmenlerinin mutlaka ki, anadan doğma kör olmuş olması muhtemel Türk filmlerini, La Luna programında yumurta kıran Ekrem Boray'ı, kavga ayıran mahalle bitirimini, televizyonda mukavvayı zamlarla yapıştırıp ev yapan programcayı, vitrin mankenine tecavüz eden sapığı sperm eşgalinden tespit eden dedektif ruhlu bekçiyi, 15 yıl çalışıp didinip Türk İzçiliği ve Oymak Beyliğini bi yerlere getirtirken keleşe gelen Gayretkeş Emin Beyi, isim kurbanı avukatı, şunu bunu onu pek bir güzel şeytetti. Okan bile, «Valla ben konservatuvar çıkışlı devlet sanatçısı ve yönetmeniyim. Harbiden kışkırdım çocuğu!» dedi. Zaten Uğur Yücel de kafayı takmış bu hergeleye. Yeşil'de estirecekleri fırtınada bi kuvvetli rüzgâr da o olsun istiyomuş. Bence şimdi giriş 50 bin kâğıtken bi yolunu bulup seyredin. Yoksa ileride epey bi tuzluya patlayabilir Cem Yılmaz'ı seyretmek...

B İ T T İ

Alamut - Çizgiliforum.com

ALTIN
KİTAPLAR

*“Kim olduğunu biliyorum.
Ne yaptığını gördüm!..”*

ALAMUT